

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

72
ΣΕΛ.

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΔΗ

Ν° 10

Καί' ένα αὐτὸς
λές ρομάντσο

Η ΣΙΩΠΗ

Λουί Ντελαρύ
Μαρντρύς

ΔΡΧ. 5

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 10 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β', ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1938

Εμείς, έσείς...

...και σ' άλλα

Η συζυγική αβρότης παρέχει συνεχή διδάγματα. Ούτως : «Ο καρπούζιωτης Σ. Διαμαντής, πρό ημερών, έπετέθη εις την έπι της οδού 'Αριστοτέλους οίκιαν του, δι' ασημαντον αφορμήν, έναντιον της συζύγου του Γεωργίας, την οποίαν έτραυμάτισε με ένα ξύλο εις την κεφαλήν. Η παθούσα μετεφέρθη εις τόν Σταθμόν Πρώτων Βοηθειών...»

Τό γεγονός δέν πρέπει νά μάς εκπλήξη, αν λάβωμεν υπ' όψει την ειδικότητα του δράστου. Καρπούζιωτης, ο άνθρωπος, συνηθισμένος νά χτυπά τά καρπούζια, γιά νά διαπιστώνη την ώριμότητά τους, δέν έκαμε τίποτε παραπάνω από του νά χτυπήσῃ καί τό κεφάλι της γυναίκας του, γιά νά διαπιστώσῃ κι' αὐτευνού την ώριμότητά. Η μόνη διαφορά θρίσκειται στήν έκλογή του όργάνου της ώριμοσκοπήσεως: αντί τό χτύπημα νά γίνῃ μέ τό ελάττω, έγινε μ' ένα κομμάτι ξύλο. Έξ' οὗ θμως άποδεικνύεται ότι τό γυναικείο κεφάλι ὀ-

πέρχει εις σκληρότητα τών καρπούζιων καί απαιτεῖ όργανον ώριμοσκοπήσεως μεγαλυτέρας άντοχής. Πώς;

Ηρίον έλέγετο, άλλα καί θηρίον ήτο! Μετά 53 έτών θηριώδους, έπεφύλασσε θηριώδεστερον τόν τελευταίον του άθλον. Την περασμένη Κυριακή, τό θράδν, άνεστάτως τόν κόσηον δλόκληρον καί τόν έξεσήκωσε στο ποδι, διά νά παραστή τάχα στο ψυχωρράγημά του, πολτό διεφήμισε άκρως θεαματικών καί γεμάτο από σπαρταριστές έκπλήξεις. Πάνδημον συλλαλητήριον καθ' όλο τό μήκος τών σινηροτροχιών του, από του σταθμού 'Αττικής μέχρι Κηφισίας, ΰρισμένοι έξυμνοι έπιχειρηματία κέντρων άναυγής είχαν την έμπνευσιν νά τοιχοκολλήσουν άγγελτήρια κηδείας καί νά προκαλέσουν καμπάνιες στόν τόπο γιά νά επιτύχουν κοσμοσυρροή. Καί την έπέτυχαν.

Όλος ο λαός της πρωτεύουσας καί τών μεσογείων προαστείων της έμαρτύρησε κυριολεκτικώς έν όρθοστασία καί άγωνισμό, διά νά παρακολούθησῃ την όσάτην διαδρομήν του θηρίου από Κηφισίας εις 'Αθήνας, ή οποία κατά τό δρομολόγιον προαναγγέλλετο διά την δωδεκάτην της νυκτός. Άλλά φε! Με' έήμα σημειωτόν τό τελευταίον τράινο έκαμε εις... τρισημίτη ώρας την διαδρομήν του καί παρέσχε εις τούς άδημο-

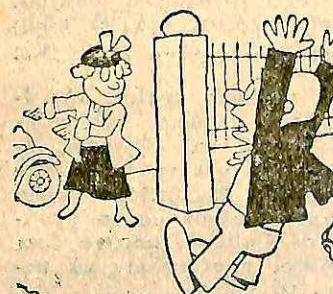
νοβτας μίαν άπογοήτευσιν άνει προηγουμένου. Δέν προεκυλάσε κανεν θέαμα, καμμίαν έκπληξιν. Τό θηρίον έξεδικήθη!

Αναφερομένη εις τελευταίον νομοθέτημα, προσέθον έκ του 'Υπουργείου 'Εσωτερικών ή «Ένωσις Γυναικών» υπέβαλε διαμαρτυρίαν εις την Κυβέρνησιν δι' ής καταδικάζει ως άστοχον τό μέτρον νά άναγράφεται εις τά υπηρεσιακά κρατικά έγγραφα τά έρχόμενα εις τό φάς της δημοσιότητας, ή ηλικία τών γυναικών. Με ζωνράν άδημονίαν καί συγκίνησιν, ή διοίκησης της άναφερομένης γυναικείας όργανώσεως άναμένει την άπόφασιν της Κυβερνήσεως κατόπιν της έγγραφου διαμαρτυρίας, με την έλπίδα ότι δέν θά είναι άρνητική... καθότι τά συμφρόντα τών γυναικών παρασθλάρπονται καί ι-δίας τών μεταξύ 35 καί 45 έτών...

Άλλ' ός άναπνεύσουν αί άγαπηταί μας άναγνώστρια, Όλα τά ώς άνω, καί ή διαμαρτυρία, καί ή «Ένωσις Γυναικών», καί τό νομοθέτημα πού άφορά την άναγραφήν της ηλικίας τών άπογόνων της Έθας εις τά υπηρεσιακά έγγραφα, σιδηαίνονν εις την Άγγλίαν καί ούχι εις τόν τόπον μας. Άλλωστε αί 'Ελληνίδες, πολύ περισσότερον από τός όποφύλους τών της γηραιάς 'Αλβίας, δέν έχουν καμμίαν ηλικίαν καί συνεπώς τίποτε σχετικόν δέν θά μπορούσε νά συμβή στην 'Ελλάδα.

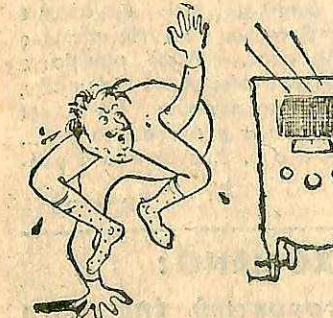
Συμφώνως πρός μίαν πρόχειρον στατιστικήν, οί θερινοί κινηματογράφοι, οί λειτουργοῦντες σήμερον εις τās 'Αθήνας άνέρχονται εις τόν σεξαστόν αριθμόν τών 55, χωρίς έννοείται νά υπολογισθούν οί λειτουργοῦντες εις τά προάστεια, πού κι' αὐτοί συμποσούνται εις άλλους είκοσι. Η διαπίστωσις, έκ πρώτης όψεως, παρουσιάζει στοιχειά πολιτισμού καί προόδου διά τόν τόπον μας. Η πλέον μωιτέρνα τών τεχνών κατέκτησε χιλιάδες πιστών! Άλλά αν άναλογισθῃ κανείς τό χά-λι πού δέρνει τούς περυσσοτέρους έκ τών 55 αὐτών κολλουμένων «κινηματογράφων» (ίδια τούς συνοικιακούς), θά άπερήσῃ μέ την άνεκτικότητα τού κοινού μας. Μάντρες σκέτες καί ρυπαρές, με μερικά σαθρά καθίσματα καί από ένας άσπρισμένος τοίχος επέχων θέσιν όδώνης, τί όχι όμως; Ό κοσμάκης ζητεῖ θέαμα καί τό θρίσκει εις πλοῦν: θέαμα επί της όδόνης καί θέαμα τριγύρω του.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

— Δέν πιστεύω, άντροῦλή μου, νόχης πιά στο έξής παράπονο ότι έρχεσαι σπιτί με τά πόδια γιά οικονομία! Δες τί σου πήρα;

ΜΠΕΡΔΕΜΑΤΑ

Ο κύριος πού κάνει γυμναστική με τό ραδιόφωνο : — 'Ισως νά μην κατάλαβα άν άσκησι!

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ζητήσατέ τα έν 'Αθήναις: από τά ΓΡΑΦΕΙΑ μας (Λεωχάρους 19) ή από τά περίπτερα: ΒΑΝΔΩΡΟΥ (γωνία οδού Στάσιου καί Καραή), καί Κ. Τολοπούλου ('Αθηνάς 49 καί Εύριπίδου) καί εις τά Αρχεία Πιστών έφημερίδων Π. ΚΡΙΑΛΗ (Στοά Γάππου) καί Ι. ΚΩΣΤΙΚΑ (Σωκράτους 30). Εις τās έπαρχίας: από τά 'Υποπράκτορεία 'Εφημερίδων «Σπ. Τσαγγάρης» ή δι' έπιστολής από τά γραφεία μας (τό αντίτιμον εις γραμματόσημα).

Κάθε άναγνώστρια καί κάθε άναγνώστης μας μποροῦν νά μάς στέλνουν διάφορες φωτογραφίες τών από έκδρομές (γκροῦπ ή μοναχίτες), γιά νά δημοσιευθούν στην ειδική σελίδα πού ιδρύομε λίαν προσεχώς υπό τόν τίτλον:

ΤΟ «ΑΛΜΠΟΥΜ» ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Άποκλείονται οί σκοτεινές ή φλοῦ, καθώς καί οί τολμηρές φωτογραφίες

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΤΩΝΕΙ

Ο κολυμβητής στόν φίλο του, πού έχει κομμένα τά πόδια : — «Έλα, έλα! Έδώ... πατώνεις!

ΤΑ ΨΙΧΟΥΛΑ

— Σου είπα τόσες φορές νά μην τρώς μπισκότα στο κρεβάτι,

ΕΙΣΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Ό ρεφενές

ΕΛΕΓΑΜΕ στο περασμένο τεύχος για την επιμονή των γυναικών που μετέχουν σε συντοφίες προχείρων διασκεδάσεων, να πληρώνουν οι ίδιες την αναλογία των εξόδων τους στο λογαριασμό. Έξ αφορμής αυτής της παρατηρήσεως όμως πρέπει να πούμε και κάτι άλλο: ότι η γνωστή ελληνική γενναιοφροσύνη κατά τη στιγμή της πληρωμής του λογαριασμού, ανήκει στο παρελθόν. Θυμάστε βέβαια τι γινόταν άλλοτε, όταν έρχόταν το γκαρσόν να εισπράξει το αντίτιμον των μέσων της διασκεδάσεως. Καθένας διεκδικούσε την τιμήν να τα πληρώσει όλα αυτός.

Από δω, γκαρσόν! Κράτα τα δολάρια!

— Όχι! Όχι!... Γκαρσόν, δός τα πίσω. Έγώ πληρώνω!...

— Μά έχω, θρέ αδερφέ! Έπληρωσες άλλη φορά.

— Δεν πειράζει. Έγώ είχα την ιδέα να ρηθούμε έδω.

Όχι σπανίως ή διασκεδάσεις κατέληγε σε συμπλοκή, ξυλοκόπημα και μαχαιριές. Οι άλλοι προσεβόλλαντο από την προθυμία του γενναιοδώρου και τώπαρναν ζήτημα φιλοτιμίας: Γιατί, δηλαδή, έμεις είμαστε άποροι; Η πληρωμή του λογαριασμού έθεωρείτο ως ύψιστη τιμή, εύχαριστας και ικανοποιήσις φιλοτιμίας.

Είπαμε όμως ότι η ιστορία αυτή ανήκει στο παρελθόν. Απέθανε μαζί με τις άλλες ιπποτικές συνήθειες της περασμένης εποχής. Τώρα ο ρεφενές αποτελεί την επικρατούσαν συνήθειαν. Το λεγόμενον «γερμανικόν» σύστημα. Καθένας τα δικά του.

Βλέπετε μία παρέα από πέντε, από έξη, από έφτά που τρώνε, μεθούν και όταν φτάση ή ώρα της πληρωμής, ή διαιρούν τον γενικό λογαριασμό με διαιρέτη τον αριθμό των μελών της συντροφής, ή πληρώνουν χωριστά ο καθένας τί έφαγε και τί ήπια.

Χωρίς αμφιβολία δεν υπάρχει κανείς που να διαφωνή στο γερμανικό σύστημα του ρεφενέ. Πρώτα-πρώτα γιατί είναι λογικόν και δίκαιον. Έπειτα γιατί καθένας κανονίζει το γλεντι του ανάλογα με τη δυναμικότητα της τσέπης. Και τί έπειτα — όπερ και τό σπουδαιότερον — γιατί κανένας δεν πιάνει κορόιδο τον άλλον, ούτε πιάνεται.

Ό ρεφενές είναι ο μεγάλος έχθρος των σελεμίδων. Γιατί, εκτός από τους γενναιοδώρους που έννοσούν να τα πληρώσουν όλα, ύπληχαν και πολλοί «κύριοι» που έξεμεταλλεύοντο αυτή τη συνήθεια και άφηναν πάντα τους άλλους να πληρώνουν. Το γερμανικόν σύστημα τους έκαθάρισε και το γεγονός αυτό είναι ένα από τα μεγάλα όφελήματα που προσφέρει στην κοινωνία ο ρεφενές.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Καλλιτεχνική Ζωή

ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

Τό θηρίον

Τό λατρευτόν μας θηρίον, θανόν έκηδεύσαμεν προχθές...

Μήν υποθέσετε ότι έδημοσίευσέ αυτό τό άγγελτήριο κάποιος ποιέκίδευσέ την... π ε ρ ά του. Πρόκειται περί του θανάτου και της κηδείας του «θηρίου της Κηφισιάς».

Ήταν τό πιο ρωμείο τραίνο. Είχε δηλαδή τον δικό μας χαρακτήρα, τέ έλαττώματά μας, τις ιδιοτροπίες μας τις άδυναμίες μας. Έκανε έν πρώτοις τον νταή. Έδημιουργούσε, περνώντας, έναν φοβερό θόρυβο, τον ό ποίον ούτε τό έξπρές είχε ικανόν να παραγάγη. Και στό βάθος όλου αυτού του θορύβου έκρύπτετο μία άνκανότης κλασσική.

Είχε μεγάλες ιδιοτροπίες. Δεν τί είχε σε τίποτε να σταματήσει στή μέση του δρόμου. Φωνακλάς από τους πρώτους. Διαικώς ώρύετο. Τελευταίως ή φωνή του ήταν καθημερινώς βραχνή. Ίσως από τό πολύ... κάπνισμα.

Ήταν τέλος τραίνο αίμοβόρο. Στην παραμικρή εύκαιρία έχυνε ανθρώπινο αίμα. Δεν ήταν ένα κοινό τραίνο τό θηρίο της Κηφισιάς. Είχε χαρακτήρα, νεύρα, ψυχή. Κατεδικάστη όμως εις θάνατον επί της... ήλεκτρικής καρέκλας. Τό έφαγε ό ήλεκτρισμός.

Επί του τάφου του άς χαραχθούν οι όλίγες αυτές γραμμές: «Αναπαύου έν ειρήνη, άειμνηστο τραίνο, που ήσουν μοναδικό εις όλα. Ό Άμερικανός Χιούς έχει μετανοήσει οίκτρα, που δεν έπήρε έσένα, για να κάμει εις τρεις ήμέρας τον... γύρον της γής».

Όμυήσου, μακάριο τραίνο, την έποχήν που όλοι, πλούσιοι και πένητες, κοινοί θνητοί και άρχοντες, έσένα προτιμούσαν για να πάνε στην Κηφισιά — άφοδύ δεν ύπήρχε άλλο συγκοινωνιακόν μέσον με τό πρόστειον. Δεν ές έπαρναν μονάχα όσσι έθιάζοντο Αυτόι προτιμούσαν να πηγαίνουν με... τα πόδια.

Αιώνια σου ή μνήμη, τραίνο έξαιρετικό, που μάς δημιουργούσες ένα σωρό ώραία άπρόοπτα. Μάς έκαλούσε ένας φίλος μας στον γάμο του στην Κηφισιά, έμπαίναμε σ' ένα βαγόνι σου στον σταθμό Άττικής και όταν έφθάναμε στο πρόστειο, βρίσκαμε τον φίλον μας... πολύτεκνον. Έμπαίναμε λευκοί και άσπιοι και έβγαίναμε μαύροι και άραχλοι από τις καπνιές σου στο Μαρούσι. Αυτό συνέβαινε μέχρι των τελευταίων σου ήμερών, πράγμα που μαρτυρούσε, ότι μέχρι του θανάτου σου π ε ρ ν ο υ σ ε ή... μ π ο γ ι ά σ ο υ. Αιώνια σου ή μνήμη!».

ΡΩΜΑΙΟΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

Μία συνταρακτική έπίκαιρη ελληνική έρευνα του συνεργάτου μας κ. Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Έπίκαιρη χιουμουριστική έρευνα

Τού κ. ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Έπαινος στην επάρχια

ΣΤΟ άθηναϊκό πεζοδρόμιο, στην άσφαλτο, μέσα στο τράμ, στο κοσμικό κέντρο, έπάτησε θαρρόγδουπο τό θλάχικο τσαρούχι και ή νησιώτικη μπόττα.

— Γειά σου, έπαρχία!...

Ό ντελικάτος, μη μου άπτου άθηναϊκός κάλος ύπέστη τας θωπείας τακουιού με πρόκες καί... έννοιωσε τί θά πη έπαρχιώτικη λεβεντιά.

— Αμάν, πατριώτη, με ξενοχιάσεις!...

— Δεν τό κατάλαβα, ρε παιδί μου. Πού να καταλάβη ή άδρή έπαρχία τις άδυναμίες, τις φινέτσες, τις άθρότητες, τις κομψότητες του κοσμοπολιτισμού μας! Τα έσάρωσε όλα αυτά ό άέρας, που ροδόλησε από τό θουνά.

Τό «ρέ», γνήσιο, ρωμείο «ρέ», αντικατέστησε κάθε άλλην προσφώνηση. Τό «γειά σου πατρίδα» αντικατέστησε τό «σέρ άμύ». Τό «τί χαμπάρια» έπληρε την θέσι του «κομάντ αλλά βού». Πλήρης έλληνοποίησης!...

Η έπαρχία εισήλασε την περασμένη έβδομάδα πολύ όρμητική. Και εκουιάρχησε με τις δικές της αντιλήψεις, τό δικό της «σαθουάρ βίβρ». Ένας Κρητικός, που θέλησε ν' άνεβη στο τράμ, δεν έννοιωσε να περιμένη στή στάσι. Αυτό τό κάνει ό άνθρωπάκος της Πλάκας ή του Ψυρρή. Ένας Κρητικός ποτέ. Καθώς περνούσε, λοιπόν, τό τράμ, ώρμησε ό άγέρωχος Σφακιανός και τό έπιασε από τις κιγκλίδες των εισόδων, να τό... σταματήσει:

— Σού, ντέ! Διάολε το' άποθαμένους σου!...

Τους έξ έπαρχίας έπισκέπτas μας τους έξάλισεν ό λαθύρινθος των άθηναϊκών δόδων. Άνθρώποι με γραφικές ένδυμασίες διασχίζοντες την Όμόνοια, έσταματούσαν έναν διαβάτη και τον ρωτούσαν:

— Πού είναι, ρε παιδί μου, ή Όμόνοια;

— Έδω, που βρίσκεσθε, άπαντού σε ό διαβάτης. Αυτή είναι ή Όμόνοια.

— Α, έτσι; Τότε άς πέσουμε, να κοιμηθούμε.

Καί, σάν στο σπίτι τους, έπρωσαν στρωμασάδα έν μέση Όμοιοις και τον πήραν. Συμπολίτης, ιδών τους έπαρχιώτες να έχουν καταλάβει την καρδιάν της πρωτεύουσας και να την έχουν μεταβάλει εις δωμάτιον ύπνου, άπεφάνθη:

— Τριάντα χρόνια ζω στην Αθήνα. Διέμεινα πάντα στίς πιο μακρινές συνοικίες. Δεν μπορώ να καυχήθω ότι έκοιμήθηκα ποτέ στο κέντρον της πόλεως.

Οι έπαρχιώτες μπορούν να καυχέθουν γι' αυτό, αλλά, και για κάτι άλλο: Ότι έδοκίμασαν την περιποίηση των μεγαλύτερων έστιάτοριών της πρωτεύουσας. Έστρώθηκαν στο

«Πάνθεον», στο «Διεθνές», στην «Η-θη».

Από τ' άλλα τραπέζακια έβλεπεν ή νομπορία με κάποια δυσφορία την έπαρχία, να τρώη όπως-όπως. Μία κοσμική δεσποινίς ρώτησε τό γκαρ-

— Είνε... σεβαλιέ, μά σερί!

Και έτσι έκρατήθηκε σε κάποιαν περιώπην τό γόητρον της Καβάλας...

Με την άφειν των έπαρχιωτών έκάμαμε πλείστοι κατοικούντες έν Αθήναις μίαν ανακάλυψιν: Ότι προερχόμεθα από έπαρχίαν. Τό είχαμε ξεχάσει, αλλά μάς τό θυμίσε κάποιος συμπατριώτης μας, ό όποιος μάς έφερε τά χαιρετίσματα των δικών μας και τά νέα του χωριού:

— Παντρεύτηκε ό γιούς του παπα. Πούλησε ό πατέρας σου ένα χαράφι. Καί... λοιπά.

Αλλοίμονο σε μερικούς, που ήθελαν να περνούν έδω ως... έχοντες την προέλευσιν των έκ Παρισίων, ένω έγαλουχήθησαν στην Αγουλινίτσα ή σε κάποιο άλλο χωριό. Ένας τέτοιος έπαθε μεγάλη σφοδρά σ' ένα κοσμικό κέντρο, όπου καθόταν με μία νέα της άριστοκρατίας και έπαρναν τό παγωτό τους. Η νέα ήταν ξετρελλανμένη με τους τρόπους του:

— Αγαπητέ μου Ντιντή, του έλεγε. Όλα σου έίνε τόσο σίκ!...

Έκείνη όμως τη στιγμή μπαίνουν στο κέντρο μερικοί άρειμάνιοι έπαρχιώτες. Η φίλη του Ντιντή, μόλις τους βλέπει, άποστρέφει με φόβην τό πρόσωπο. Άλλ' οι έπαρχιώτες έρχονται κατά πάνω τους. Περιτοιχίζονται τό φίλον της και ξεσπούν σε θωρυχάδες έκδηλώσεις.

— Βρέ, ό Δημητρός!... Βρέ Δημητρό, τί κάνεις; Τί γίνεσαι;

— Άχού, ό Δημητρός!... Παιδί μου, να σε φιλήσω!...

Η νέα της άριστοκρατίας δοκιμάζει την πιο όδυνηρή έκπληξι:

— Όστε ό λεπτός και άδάρης Ντιντής είναι ένας... έπαρχιώταρος Δημητρός; Μη χειρότερα!...

Η δυσφορία του Δημητρού — παρ-

σόνι:

— Τι έίνε αυτοί οι άνθρωποι με τα παράξενα ρούχα;

— Καβαλλιώτες, δεσποινίς.

Και ή δεσποινίς γυρίζει στην φίλη της, που καταδέχεται να γνωρίσει μόνον γαλλικά, και της μεταφράζει την πληροφορίαν του γκαρσονιού:

ντόν, του Ντιντή — δεν λέγεται. Προσπαθεί να σταματήσει τις χοντροειδείς εκδηλώσεις των συμπατριωτών του. 'Αλλ' οι άπλοϊκοί άνθρωποι δεν έννοούν να κρύψουν τη χαρά τους:

— Βρέ, ο Δημητρώος!...
— Τί άλλα, ρε Δημητρώ; Πώς τα περνάς;

— Μη μου μιλάτε εδώ μέσα για το χωριό, τους διακόπτει φουρκισμένος ο Ντιντής.

Οι καυμένοι οι έπαρχιώτες εκπλήσσονται. 'Αλλά δεν άργούν να μπουν στο νόημα.

— Καλά, ρε Δημητρώ. Μας συγχωρείς. 'Εμείς θέλαμε να σου πούμε χαιρετίσματα από τον πατέρα σου. Να σου πούμε, ότι είναι καλά και ότι έχει ένα γάιδαρο σπουδαίο...

— Μη μου μιλάτε για το χωριό, ξαναλέει θυμωμένος ο Ντιντής.

— Μά δεν σου μιλάμε για το χωριό, ρε Δημητρώ, άπαντα ο εύφυς έπαρχιώτης. 'Ο πατέρας σου δεν τόν έχει στο χωριό το γάιδαρο. Τόν έχει... εδώ, στην 'Αθήνα, και τρώει παγωτό, με τα λεπτά που του στέλνει.

★
'Η έπαρχία έξεδικήθη.

Οι θιτρινες των μεγάλων καταστημάτων καθρέφτισαν την άφελή έκκληξιν των έπαρχιωτών. Τα έπιθλητικά κτίρια συνεκέντρωσαν τόν θαυμασμό τους. 'Εξεδήλωσαν και τήν άρχαίολατρεία τους έπισκεφθέντες τήν 'Ακρόπολιν.

— Μα γιατί τα γκρέμισαν; ρώτησε ένας.

Και ο άλλος του άπήντησε:

— Για να... φαίνονται ότι είνε άρχαία!

'Η αλήθεια είναι, ότι οι έπαρχιώτες με τήν άπλη, γνήσια έλληνική συμπεριφορά τους κατέκτησαν τήν συμπάθειά μας. Πολλοί ιδίως 'Αθηναίοι ξετρελλάθηκαν με τις έπαρχιωτοπούλες. 'Ενας μάστιγα κατώρθωσε να πλησιάση μια χιώτισσα και έφθασε τήν έπομένη έξαλλος στο φίλο του:

— 'Αστα, του είπε. 'Εγνώρισα μιά έπαρχιωτοπούλα, θαύμα! Θά τήν παντρευτώ. Διότι θά ξέρω, άδερφέ, ότι θά πάρω ένα πλάσμα άγνό, τίμιο και γνήσιο.

'Ο φίλος εξέφρασε τήν έπιθυμία να τήν γνωρίση.

— Θά σου τήν ξέρω το άπόγευμα, του είπε ο έρωτοχτυπημένος.

Και τήν πήγε, πράγματι, στο φίλο του, να τήν γνωρίση. 'Αλλ' αυτός, μόλις τήν είδε, ανέκραξε:

— Βρέ Κατίνα! 'Εσύ είσαι;

— Ποδ τήν ξέρεις; τόν ρώτησε έκπληκτος ο άλλος.

— Τήν Κατίνα δεν ξέρω; 'Όταν τήν γνώρισα, καθόταν στην Πλατεία Κουμουνδούρου. Πόσα χρόνια πάνε από τότε, βρέ Κατίνα;

— 'Ο 'Αθηναίος, που είχε νομίσει ότι θρήκε το θεριτάμπλ πλάσμα, έστράφηκε πνέων μένεα κατά τής Κατίνας.

— 'Ωστε έτσι, Κατινούλα; Μοι έπες ότι είσαι από τη Χίο, για να μου τη σκάσης... χιώτικη;

— Δεν σου είπα ψέματα, άπήντησε η Κατινούλα. 'Από τη Χίο είμαι. 'Αλλά δεν ήρθα χθές στην 'Αθήνα.

— Πότε ήρθες, Κατινούλα;

— Πρό... δώδεκα έτών.

Τό... ίδιο είναι. Χθές ή σήμερα ή αύριο, πάντως μια μέρα όλοι θάρθουμε, ως έπισκέπται ή για να μείνουμε μονίμως, στην πρωτεύουσα...

— ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΣ *

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΑΝΔΑΡΙΝΟΥ

Μιά εξωτική έρωτική Ιστορία
υπό Μ. ΓΚΕΜΛΕΚ

Όταν ο Σουτ - Γή ο γυιός ενός φτωχού χωρικού, άποφάσισε να άπαγάγη τήν όμορφη Λή, τήν κόρη του πλουσιωτέρου μανδάρινου τής περιφέρειας. 'Όλοι οι γνωστικοί φίλοι του τόν συμβούλευσαν να βγάλη από το μυαλό του τέτοια τρέλλα.

— Κινδυνεύει το κεφάλι σου! του είπαν. 'Ο μανδάρινος θά σε τιμωρήσει φοβερά. 'Η όργη του θά πέση έπάνω σ' έσένα και στους δικούς σου, ή οι κογένειά σου θά ξεκληρισθή και δέ θά μωρηθί πιά να σταθί σε χλωρό κλαδί. Θά σάς πάρουν το χωράφι, θά σφάξουν τα βώδια σας, θά κάψουν τήν καλύβα σας. Και θά βουτήξουν τα χέρια τής μητέρας σου μέσα σε ζεματιστό λάδι!

Τέτοια και άλλα τρομερότερα, έπαν στον Σουτ-Γή, οι φρόνιμοι άνθρωποι, που γνώριζαν πολύ καλά τήν σκληρότητα και τήν αίμοβορία του όρχοντος Τιέν-Τσαν.

Σ' όλες όμως αυτές τις συμβουλές και τις προθέσεις, ο Σουτ-Γή ο γυιός του φτωχού χωρικού, άπαντούσε με δυο λέξεις και τους άποστόμωσε όλους:

— Τήν αγαπώ!

Μ' άλλα λόγια, δηλαδή, ο Σουτ-Γή ήταν άποφασισμένος για όλα. 'Η αλήθεια είναι ότι ή Λή άξιζε αυτή τήν άφοσίωσι. 'Όταν ο Σουτ-Γή τήν πρωταντίκρυσε έμεινε τόσο θαμπαμένος άπ' τήν όμορφιά τής, που τού ήρθαν άμέσως στα χείλη ποιητικά λόγια, άπ' αυτά που γνωρίζουν μόνο οι σοφοί και οι γραμματισμένοι άνθρωποι.

'Η Λή είχε βγή με το χρυσοστόλιστο φορείο τής να κάνει τήν άποστολήν της. Πού είνε γεμάτη χρυσόψαρα και σκιάζεται από λιτές και άνθισμένες βερυκοκιές. Στο δρόμο όμως καθώς πήγαιναν, ένας άπ' τούς υπηρέτες που κρατούσε το φορείο άρρώστησε ξαφνικά κι' ή Λή βρέθηκε σε μεγάλη στενοχώρια γιατί το φορείο είχε σταθί στην άκρη του έξοχικού δρόμου. Τότε ο Σουτ-Γή παρουνιάσθηκε, παρμέρισε τήν γαλάζια κουρτίνα του φορέου κι' άντ' να άντικρύση έναν άρ-

χοντα, όπως περιμένε, είδε τήν Λή και έμεινε έκθαμβος. 'Υποκλίθηκε ταπεινά έμπρός τής και είπε:

— 'Ω, κόρη του ούρανού! 'Ενας ταπεινός χωρικός γίνεται δοῦλος σου.

Τα λόγια αυτά φάνηκαν πολύ ειλικρινή στην Λή και άμέσως διέταξε να κρατήση και ο Σουτ-Γή το φορείο. 'Όταν όμως έφθασαν στην άκρη τής λίμνης ή ώραία κόρη είπε να παρμερίσουν οι άλλοι υπηρέτες και κάλεσε κοντά τής τόν Σουτ-Γή.

— 'Εσύ θά έέρης καλά τήν όχη τής λίμνης. Πήγαινε με σε μιά ήσυχη γωνία, δροσερή σαν το χαμόγελό σου και σκιερή σαν το βλέμμα σου.

'Ο ταπεινός χωρικός ώδήγησε τήν κόρη σ' ένα βράχο κοντά, όπου τα νερά τής λίμνης ήσαν γεμάτα από άσπρα νούφαρα, κι' όπου οι λιτές ήσαν τόσο μεγάλες, ώστε σχημάτιζαν με τα γειρά κλώνια τους ένα σκιερό και όλόδροσο θόλο.

— Κάθισε, είπε ή Λή στον Σουτ-Γή, δείχνοντάς του τή ρίζα μιάς άνθισμένης βερυκοκιάς.

'Ο νέος ύπήκουσε και ή κόρη του άρχοντα ήρθε και κάθισε δίπλα του.

— Τώρα, τού μουμούρισε μ' ένα γλυκό χαμόγελο, πές μου κάποια ιστορία για να με διασκεδάσης. Πρόσεξε μη τυχόν με κάνης να πληξώ, γιατί θά βρεθώ στην πολύ δυσάρεστη θέση να διατάξω να σου κόψουν το όμορφό σου κεφάλι, όπως έκαμα πρόόλιγου και με τόν άνάξιο υπηρέτη μου που άρρώστησε καταμεσής του δρόμου.

Και λέγοντας αυτά, ή κόρη ήταν σ' αλήθεια λυπημένη με τήν ιδέα πως μπορούσε ο Σουτ-Γή να πεθάνη με τέτοιον θλιβερό τρόπο.

'Όμως ο άγράμματος γυιός του ταπεινού χωρικού τόσο πολύ ήταν ένθουσιασμένος με τήν όμορφιά τής νέας κόρης που άρχισε να μιλά με τόσο ώραία και στοχαστικά λόγια, ώστε εκείνη έμεινε κατευχαριστημένη. Με πολλή προσοχή άκουσε τόν Σουτ-Γή να τής μιλά για τούς δράκοντες και τις νεαράδες, που ζούν στα νερά τής λίμνης και για τις ξωθίες που έρχονται τα βράδια και παίρνουν τα λογικά των νέων που εχνοιδνται εξαπλωμένοι στη χλόη, τήν ώρα που προβάλλει στον ούρανό ή χλωμή Σε-λήνη.

Τέτοιες ώραίες και άπλες διηγήσεις για πρώτη φορά άκουγε στη ζωή τής ή Λή. Και επειδή ο Σουτ-Γή ήταν πολύ όμορφο παλληκάρι, ή Λή τόν αγάπησε και μπροστά στη λίμνη με τα λευκά νούφαρα, στη ρίζα τής άνθισμένης βερυκοκιάς, κάτω από τόν όλόδροσο θόλο που σχημάτιζαν τα γειρά κλώνια τής λιτής, έδωσε τόν τρελλό όρκο ότι θά τόν κάνει δικό τής.

— Ναί, του είπε. Θά σε πάρω, σου το όρκίζομαι. Και ξέρε το: 'Η κόρη ενός μανδάρινου κρατάει πάντα τούς όρκους τής.

'Από κείνη τήν ήμέρα ή Λή και ο Σουτ-Γή έβλεπονταν σχεδόν κάθε δειλινό στην όχη τής λίμνης. Μετά τούς όρκους άνταλλάξαν φιλία. Μετά τα φιλία, όπως είνε φυσικό, ένιωσαν τήν ανάγκη να παρθούν. Και μετά άπ' όλα αυτά, συμφώνησαν να φύγουν κρυφά και να πάνε σε άλλες, άγνωστες και μακρινές χώρες, για να ζήσουν μέσα σε μιά παραμυθένιαν εύτυχία.

— 'Ενα σκοτεινό βράδυ που το φεγγάρι είχε κρυφί στα σύννεφα, ο Σουτ-Γή έπήγε κάτω άπ' τα μεγάλα τείχη του άρχοντικού και με μιά μικρή φλογέρα έσφύριξε τις νότες ενός βουκολικού τραγουδιού. Τότε είδε στο παράθυρο τής κόρης, να σαλεύη ένα αδύνατο φως και άμέσως κατάλαβε πως όλα στο παλάτι είχαν έτοιμασθή για τήν φυγή τής αγαπημένης του. Οι πιστές σκλάβες τής Λή έδεσαν μιά μεταξωτή σκάλα στο περβάζι και με καρδιόχτυπι ο Σουτ-Γή είδε τήν σκιά τής Λή να γλιστρά προς τα κάτω. Και τότε τού έφάνηκε πως ένα ούρανιο πλάσμα κατέβαινε προς τή γή και πως αυτός ο ταπεινός χωρικός είχε όριση από τήν μοίρα να το κάνει εύτυχισμένο.

Σάν έφτασε κάτω ή Λή έτρεξε προς το μέρος του.

— Σουτ-Γή, είσ' έσύ! ψιθύρισε ή κόρη. Είμαι δική σου για πάντα, Σουτ-Γή...

Και ρίχθηκε στην άγκαλιά του και άρχισε να τόν φιλή με τέτοια θερμή, που ο Σουτ-Γή ένιωισε άμέσως τα γόνата του να παραλύουν και τήν καρδιά του να φτεροκοπεί σαν ένα λαβωμένο πουλί.

Σάν πήραν τόν δρόμο για να φύγουν ο Σουτ-Γή μεθυμένος καθώς ήταν άπ' τόν τόσο έρωτα, δεν βιάσθη κε να σπهرουνίση το άλογό του και να τρέξη δυνατά, για να άπομακρυνθή όσο μπορούσε γρηγορότερα. Κρατώντας στην άγκαλιά του τήν Λή, σκεφτόταν πως κανείς δεν θαχε πιά τή δύναμη να τού τήν πάρη και πως κανείς δεν θαχε τή σκληρότητα να χωρίση δυο πλάσματα που τούς είχε ένώσει τόσο σφιχτά ή αγάπη.

Μ' αυτή τήν αταπάτη που είνε το έλάττωμα όλων των έρωτευμένων, ο Σουτ-Γή και ή Λή άντ' να φροντίσουν να βάλουν μεγάλη άπόστασι άνάμεσα σ' αυτούς και στην όργη του μανδάρινου, άρχισαν να χάνουν πολύτιμον καιρό με φιλία, με όρκους και με όνειρα. Σταμάτησαν πρώτα στην όχη τής λίμνης και έρέμβασαν σιω-

πηλοί και άγκαλιασμένοι, όργοπόρησαν σ' ένα ξύλινο γεφυράκι, άπ' όπου είδαν τα νερά ενός ρυακιού να κυλούν μ' έναν άργυρό και άπαλώτατο φλοίσβο, έάπλωσαν στο δάσος, όπου ήρθε να τούς βρή και να τούς συντροφεύση ή γαλάζια και χλιαρή νύχτα του καλοκαιριού...

— Σ' αγαπώ! μουμούριζε ή Λή, θερμή στην άγκαλιά του.

Σ' αυτά τα γλυκά λόγια ο Σουτ-Γή άποκρινόταν:

— 'Ενώσω στο στήθος μου χτυπή ή καρδιά όπως το κύμα στο βράχο, ένώσω στις φλέβες μου κυλά το αίμα όπως τα νερά του ποταμού, θά σ' αγαπώ και θάμαι έτοιμος και τή ζωή μου να θυσιάσω για σένα.

— Κι' έγώ, άν χρειασθί, θά ταξιδέψω ως τούς ούρανούς, για να μείνω μαζί σου... έλεγε ή κόρη, χωρίς βέβαια να υποψιάζεται πως στα λόγια τής αυτά κρυβόταν άθέλητα μιά τρομερή προφητεία...

★
Καβαλλάρηδες και πεζοί, όπλισμένοι σαν άστακοί, είχαν ξεκινήσει τήν αύγή από το άρχοντικό του μανδάρινου.

'Ο Τιέν-Τσαν, τρομερός στην όργη του, είχε προστάξει τούς μισοφόρους του να βρουν τούς φυγάδες και να τούς φέρουν όπωσδήποτε ζωντανούς έμπρός του. Δεν άργησε να μάθη ποιός ήταν ο νέος που είχε προσβάλει με τέτοιον τρόπο τήν τιμή του, και άρχισε τήν έφαρμογή τής φαιερής εκδικήσεώς του άπ' τούς γονείς του Σουτ-Γή. Και πρώτα-πρώτα ο πατέρας του έρωτευμένου, ο γέρος Φού, έμαρτύρησε μ' έναν πολύ σκληρό τρόπο. Οι μισοφόροι του άρχοντα του έκοψαν πρώτα τή γλώσσα. 'Υστερα τού έβγαλαν το ένα μάτι. 'Επειτα τού έκοψαν και τα δυο αυτιά και μισοπεθαμένο τόν έθαψαν σ' έναν λάκκο γεμάτο ποντίκια. 'Ανάλογες και χειρότερες τιμωρίες έπέβαλαν στη μητέρα του Σουτ-Γή, στον άδελφό του, στον θείο του και

σε όλους τούς συγγενείς του. Τώρα δεν έπέμενε παρά να συλληφθή και ο έρωτευμένος για να τού έπιθληθί ή ποιή που τού ταίριαζε.

★
Δεμένος γερά σ' έναν στύλο τής μεγάλης σάλλας του άρχοντικού, ο Σουτ-Γή είχε λιποθυμήσει για δεύτερη φορά. Το κορμί του ήταν πρησμένο και μελανό από τα χτυπήματα. Το πρόσωπό του φρικτά παραμορφωμένο. Δυο στίβαροι δούλοι τόν έμαστιγώναν κάθε τόσο δυνατά στο πρόσωπο, στο κορμί, στα πόδια, παντού...

'Ο Σουτ-Γή ούρλιαζε φρικτά από τούς πόνους και παράδερνε μάτια για να κόψη τα σχοινιά που τόν κρατούσαν δεμένο. 'Επειτα λιποθυμούσε ξανά και τότε οι δούλοι τόν περιχύναν με κουβάδες νερό για να συνέλθη. Και το μαρτύριό του ξανάρχιζε.

Τήν άπαίσια αυτή σκληρή παρακολούθηση άαθέτοτος ο Τιέν-Τσαν, ο σκληρός μανδάρινος. Καθόταν σ' έναν μεγάλο σοφά, έχάτευε τήν άραιο ή γενειάδα του, έκάνιζε ήσυχά ήσυχα τήν μακρυά πίπα του και κάθε τόσο έστρεφε το βλέμμα και έκύτταζε ειρωνικά τήν κόρη του Λή, που με έκφρασι τρόμου στο πρόσωπο, τρελλή από τόν πόνο, ήταν υποχρεωμένη να παρακολουθί τα μαρτύρια του άγαπημένου τής.

Δεν τολμούσε καν να ίκετεύση τόν πατέρα τής, που ήξερε πόσο τρομερή ήταν ή όργη του. Με θανάσιμη αγωνία στην καρδιά έσώπαινε, γνωρίζοντας πιά πως το τέλος του έρωτά τής θά ήταν έξ ίσου τραγικό και γι' αυτήν.

«Θά ταξιδέψω και στους ούρανούς ακόμη, για ναμαι μαζί σου», είχε όρκισθί στον άγαπημένο τής ή Λή.

Αυτόν τόν όρκο θά τόν πραγματοποίησε όπωσδήποτε.

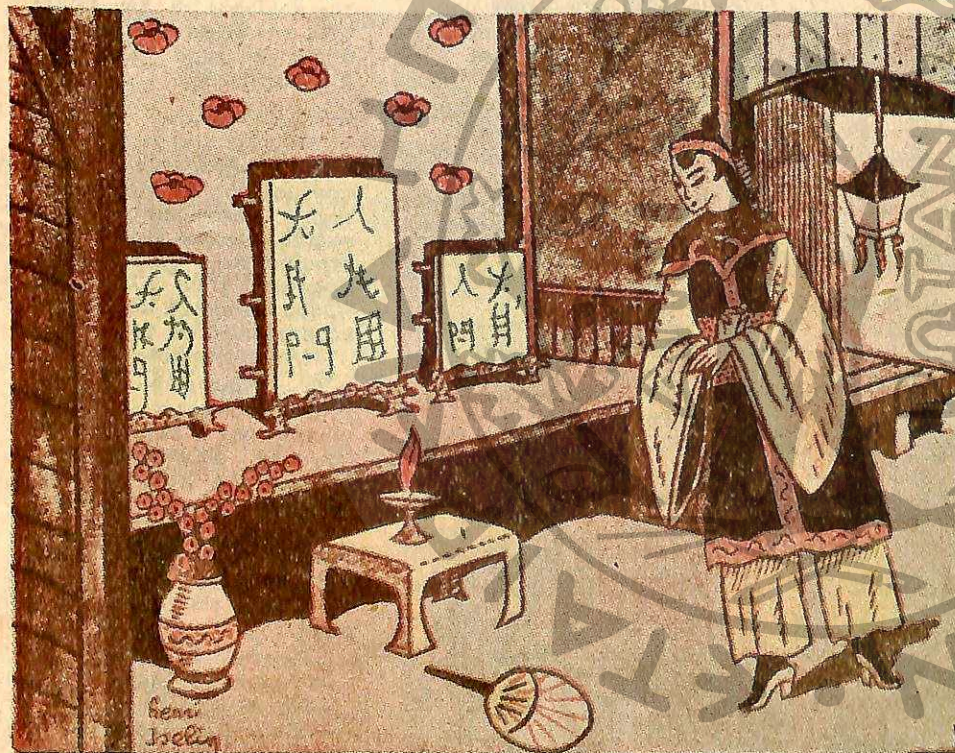
'Αφού ο Σουτ-Γή θά πέθαινε, ποιόν λόγο είχε αυτή να εξακολουθί να ζή και να υποφέρει άφάνταστα, με μόνη τή σκέψη των λίγων εύτυχισμένων ήμερών που είχαν ζήσει μαζί!

Κι' έπειτα... ο θάνατός τής θά ήτογ ή καλύτερη τιμωρία για τόν σκληρό πατέρα τής, που θά έμενε άπαρηγόρητος σαν θά έχανε τήν μονάκριβή του κόρη.

...Στα νερά τής λίμνης άνθίζουν και εβωδιάζουν τα νούφαρα. Τα γειρά κλώνια τής λιτής σχηματίζουν έναν όλόδροσο και σκιερό θόλο, και ή άνθισμένη βερυκοκιά, τινάζει τα ροζ πέταλάπέταλά τής στολίζοντας μ' αυτά τήν πράσινη χλόη. 'Η Λή γονατίζει και προσεύχεται. 'Ενώνει τα μικρά χλωμά χεράκια τής και δέεται στο καλό πνεύμα των ανέμων να φέρη τήν ψυχή τής στον άγαπημένο τής.

'Η Λή ρίχνεται στα νερά. 'Εδώ στο ίδιο μέρος όπου έδωσε τόν πρώτο όρκο, έπήρε το πρώτο φιλή, θέλει να πεθάνη. Μ' ένα όλιβερό παφλασμό τήν δέχεται ή λίμνη, ή βερυκοκιά ραντίζει με ροζ πέταλα τόν όγρο τής τόσο και τα νούφαρα άρροσάζουν στην αίρα, που άρχίζει ξαφνικά να φυσά. Είνε ή αύρα που τής στέλνει το καλό πνεύμα των ανέμων. Γιατί ή Λή πρέπει γρήγορα ν' άνεβή στους ούρανούς, κοντά στον άγαπημένο τής.

Τό έχει όρκισθή. Και ή κόρη ενός μανδάρινου κρατάει πάντα τούς όρκους τής.

— 'Η Λή γονατίζει και προσεύχεται. 'Ενώνει τα μικρά χλωμά χεράκια τής και δέεται στο καλό πνεύμα των ανέμων...

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΤΟΥ ΑΤΥΧΟΥΣ

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΕΤΗ

—Η Έλένη !
—Ανεπήδησε ξαφνικά ο Άριστειδης. Έπιασε τον ξάδελφό του από το μπράτσο και επανέλαβε :

—Η Έλένη, μωρέ !
—Ο Βρασίδης ήταν άνθρωπος, ψυχραιμος. Και στίς εκρήξεις του αγαπημένου του ξαδελφού Άριστειδη Άτυχου, διατηρούσε πάντα παραδειγματικήν γαλήνην. Άλλα αυτήν την φοράν ήταν τόσο ξεσπώντας το ύψος του Άριστειδη ώστε έγυρισε και τον εκύταξε ανήσυχος.

—Τι έπαθες ;
—Δεν βλέπεις ;
—Βλέπω ένα κορίτσι.
—Τι πράγμα !
—Αυτό είναι !
—Η Έλένη ! "Ω πώς μεγάλωσε ; "Ω, πώς ωμόρφηνε, πώς πάχυνε, πώς έφτιαξε ! Θά τρελλαθώ !

—Έβλεπε ο ψυχραιμος Βρασίδης ότι η κατάσταση του Άριστειδη Άτυχου χειροτέρευε από στιγμής εις στιγμήν. Έβλεπε ακόμη τον κινδυνόν έπεισοδίου και προσπαθούσε να τον συγκρατήσει από τις επικίνδυνες εκρήξεις. Διότι το κορίτσι περί του οποίου επρόκειτο, εκαθόταν στο άπεναντι τραπέζι του κέντρου με παρέαν όχι ευκαταφρόνητη. Εάν ο συνοδος της, που έφαινόταν τύπος άθλητικός, αντιλαμβάνονταν τα φλογερά βλέμματα του Άριστειδη, εάν έθιγγο και έσηκωνόταν επάνω να ζητήσει τον λόγο, εάν έφουρ κίζονταν τόσο ώστε να φτάσει μέχρι γυνίκας, ούτε συζητείται ότι ο Άριστειδης Άτυχος θα μεταβάλλετο εις έρεβια ! Γι' αυτό ο συνοδος Βρασίδης κατέβαλε απειγασμένες προσπάθειες να νουθετήσει τον ξεσπώντα ξάδελφό του :

—Θα σε πάρη μυροσδιά !
—"Ω δεν μ' ενδιαφέρει !
—Έρεεις τι είναι η έρεσκης ύπερα από δέκα χρόνια την πρώτη σου άγνωση ! Η Έλένη ; "Ω, πώς ωμόρφηνε ! Βρασίδα μου δεν μπορεί !
—Υπομονή !
—Αδύνατον !
—Θα φάμε εύλο !
—Δεν μ' ενδιαφέρει, Βρασίδα μου. Τόν καιρό που την ήξερα ήταν μικρή, η Έλένη, ένα τόσο δα πραγματάκι. Αδύνατη, άσχημη, κοκκαλιάρα. Και τώρα που

—Η Έλένη, μωρέ !
—"Ω πώς μεγάλωσε ;
—"Ω, πώς ωμόρφηνε, πώς πάχυνε, πώς έφτιαξε !
—Έβλεπε ο ψυχραιμος Βρασίδης ότι η κατάσταση του Άριστειδη Άτυχου χειροτέρευε από στιγμής εις στιγμήν. Έβλεπε ακόμη τον κινδυνόν έπεισοδίου και προσπαθούσε να τον συγκρατήσει από τις επικίνδυνες εκρήξεις. Διότι το κορίτσι περί του οποίου επρόκειτο, εκαθόταν στο άπεναντι τραπέζι του κέντρου με παρέαν όχι ευκαταφρόνητη. Εάν ο συνοδος της, που έφαινόταν τύπος άθλητικός, αντιλαμβάνονταν τα φλογερά βλέμματα του Άριστειδη, εάν έθιγγο και έσηκωνόταν επάνω να ζητήσει τον λόγο, εάν έφουρ κίζονταν τόσο ώστε να φτάσει μέχρι γυνίκας, ούτε συζητείται ότι ο Άριστειδης Άτυχος θα μεταβάλλετο εις έρεβια ! Γι' αυτό ο συνοδος Βρασίδης κατέβαλε απειγασμένες προσπάθειες να νουθετήσει τον ξεσπώντα ξάδελφό του :

—Υπομονή !
—Αδύνατον !
—Θα φάμε εύλο !
—Δεν μ' ενδιαφέρει, Βρασίδα μου. Τόν καιρό που την ήξερα ήταν μικρή, η Έλένη, ένα τόσο δα πραγματάκι. Αδύνατη, άσχημη, κοκκαλιάρα. Και τώρα που

την έχουν άλλοι, πώς έγινε !

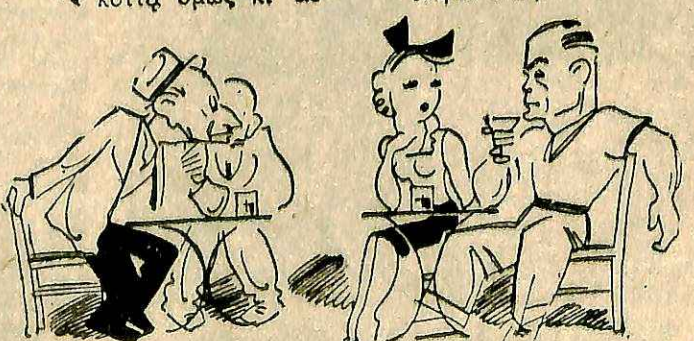
—Σου ξανακάηκε ;
—Με ξαναφλόγισε !
—"Υστερα από δέκα χρόνια ;

—Νομίζω πώς είναι μιά μέρα ! Νομίζω πώς είναι χτές. Δεν άλλαξε. Μόνο που ωμόρφηνε. Μόνο που μεγάλωσε. "Ω, τι είχα και τι έχασα Βρασίδα μου !
—Πρόσεχε γιατί σε βλέπουνε !

—Δεν με νοιάζει.
—Δεν τόν νοιάζει, ήταν μιά κουβέντα. Διότι μόλις ο Άριστειδης άντελήφθη το βλέμμα του συνοδού της Έλένης να τόν κυττάει άσκαρδαμικτί, έρρίγησε. Ο άνθρωπος που συνώδευε την πρώτην άγάπην του Άριστειδη δεν έχωράτευε. Με δυο βλέμματα άγρια έδωσε να καταλάβη στον Άτυχό και εις πάντα τρίτον ότι ήταν έτοιμος να υπερασπισθή την Έλένην και έναντιών των κακοβούλων θλεμάτων ακόμη. Ο Άριστειδης πανικόβλητος γύρισε αλλού, ενώ συγχρόνως έθγαζε υπόκωφους στεναγμούς και έχαμήλωνε τη φωνή :

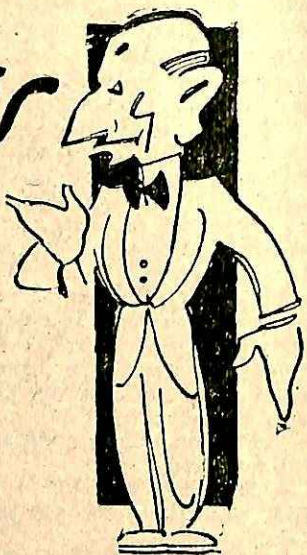
—Βρασίδα, δεν μπορώ
—Τι αίσθάνεσαι ;
—Έρωτα.
—Πολύ ;
—Αφάνταστον !
Τότε ο κουτός Βρασίδης έδωσε μιά έξυπνη συμβουλήν. Να φύγουν άμέσως από κει για να μη παρεξηγηθούν. Να σπεύσει ύστερα ο Άτυχος, να μάθη την διεύθυνσιν της κοπέλλας και να προσπαθήσει να έλθη μαζί της εις έπαφήν, μονάχος του.

—Αδύνατον, Βρασίδα
—Γιατί ;
—Γιατί η Έλένη με κυττάει.
—Τό βλέπω.
—Με γνώρισε κι' αυτή.
—Σε κυττά όμως κι' αυτό.

—Η Έλένη, μωρέ Βρασίδα, πώς έγινε ! Άριστειδης

Δ. ΨΑΘΑ

τός που είναι μαζί της. Άριστειδης στρίβουμε γιατί θα πούξω εύλο. Βλέπεις τα μπράτσα του ;

Ο Άριστειδης έπεισθη να φύγουν, περισσότερο από Άριστειδάκι μου. Για φατάσου. "Υστερα από δέκα χρόνια. Πούδς το περιμένει !
—Κανείς ! Κανείς !...
—Αλλάςα πολύ χρυσέ μου ;
—Μμ... Ναι... Δηλαδή ακριβώς...
"Ετσι κι' έτσι. Και άλλαξες και δεν άλλαξες.

—"Ας είναι, αναστέναζε το κήτος. Χωρίσαμε από παρεξήγησι. "Ηταν γραφτό μετά δέκα χρόνια να ξαναθρεθούμε και να συνεχίσουμε τόν έρωτά μας. "Εγώ για σένα δεν παντρεύτηκα. Άριστειδάκι !
—Πώς ;
—Ναι, χρυσέ μου. Τώρα όμως θα παντρευτούμε πιά. "Α, δλα κι' δλα Άριστειδην μου. Δεν μπορώ να περιμένω ούτε λεπτό ! Μαύρισε το μάτι μου.

—Πώς, πώς ;
Τό κήτος έλύπησε τις χεροκύκλες του.

—"Αχ, τό χρυσό μου ! Τι νόστιμα πού τό λέει τό «πώς, πώς πώς». Μ' αυτό μονάχα θα σε γνώριζα άμέσως. Άριστειδάκι. Δεν άλλαξες καθόλου !
"Αλλά ο Άριστειδης Άτυχος δεν μπόρεσε πιά να κρατηθή. Έβόησε :

—"Οχι ! Δεν άλλαξα ! Ούτε θ' άλλαξω ! "Ετσι θα είμαι πάντα. Άτυχή ή ή ! Άτυχής σε έδη μου τη ζωή ! Φτοό !...
Και τό έβαλε αλλόφρων στα πόδια προς γενικήν κατάπληξιν της Έλένης και του κόσμου όλου !

Δ. ΨΑΘΑΣ

Σκέψεις ΤΟΥ ΣΙΑΣ ΓΚΙΤΡΥ

Οι γυναίκες είναι δυστυχείς γιατί σκέπτονται πως θα μπορούσαν να είναι ευτυχείς.

Ο άνδρας εγκαταλείπει τη γυναίκα για τα ελαττώματά της. Η γυναίκα εγκαταλείπει τον άνδρα για έναν άλλον άνδρα.

Η πιο κουτή γυναίκα του κόσμου θεωρείται από τις φίλες της ως εξαιρετική, όταν κατορθώσει να κάνει ό,τι θέλει έναν άνδρα.

Οι άσχημες γυναίκες θάπρεπε δικαιωματικώς να αγαπιούνται περισσότερο από τις ωραίες, γιατί η ομορφιά σβένει με τα χρόνια, ενώ η άσχημία λιγοστεύει.

Αν θανατώσατε δυο χιλιάδες δραχμές σε έναν φίλο σας, χάνετε τις δυο χιλιάδες και τον φίλο σας.

Αγάπησα κόσμο ανάητο, έπειδή σκουσα να με ακολουθή ο κόσμος που αντιπαθούσα.

Οι γυναίκες σκέπτονται πάρα πολύ και δεν αναπολούν άρεσά.

Λέμε ότι τό χρήμα δεν δίνει ευτυχία: Τό λέμε όμως αυτό όταν αναφερόμεθα στα χρήματα των άλλων.

Έφ' βσαν ένας άνδρας άγαπών ένα έλληνα γύφτο, άλλή όταν τον άγαπών για τα ελαττώματά του, τότε εκ γράμματος ημιγέγονας.

ΣΙΑΣ ΓΚΙΤΡΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΜΑΤΙ

Χιουμοριστική ιστο- ριούλα του ΟΥΕΛΣ

— Δεν υπήρξα ποτέ τόσο τυχερός —
τόλμωσα με ψεύτικο τόνο μίσους να πω, γά να πειράξω τόν συνομιλητή μου, έναν με γυάλινο μάτι.

—Την νομίζετε τύχη, την κληρονομία έσεις; αναστέναζε εκείνος και θούτησε την κόκκινη μύτη του, και τα κόκκινα μουστάκια του μέσα στο πτηήρι. Ο θείος μου ήταν ένας συγγραφέας που έξέδωκε έναν περίδρομο βιβλία, Κι' αυτό υπήρξεν ή αίτία όλης του της δυστυχίας. "Ηταν θείος μου από τό σόι της μητέρας μου κι' είχε άδυναμία για τήν μορφωτική φιλολογία, και σάν απέκτησε χρήματα μπόρεσε και Ικανοποίησε τό πάθος του, Άκοστούε πώς έζησε. Άπό τα δέκα τέσσερα ως τα είκοσι τρία χρόνια μου, όταν έπρεπε ν' αποκτήσω κάποια μόρφωση, ή μητέρα μου με πήγαινε — καθαρό και χτενισμένο, τουλάχιστον στις πρώτες ημέρας — μιά ή δυο φορές την εβδομάδα, για ν' ακούω εκείνον τόν τρελλόγερο κι' εγώ έπρεπε να δείχνω ενδιαφέρον. Άργότερα, έξακολουθήσα να πηγαίνω μόνος μου για τό ζήτημα της κληρονομιάς.

Συνήθισε να με λέγη «Νερά Άγγιλία» και μου χάριζε τα βιβλία του από εξαιρέσεις σελίδες τό κατένα. Μιά μέρα μου χάρισε κι' ένα άλλο βιβλίο ακόμη και μου είπε :

— Είναι τό τελευταίο μου. Διάβασέ το. Είναι τα τελευταία μου λόγια. Σου αφήνω όλη μου την περιουσία και πρόσεξε να την χρησιμοποιήσης καλύτερα απ' ό,τι την έχρησιμοποίησα εγώ.
"Εβόησε.

Την επομένη φορά τόν θόρηκα κρεββατωμένο και με ρώτησε αν είχα διαβάσει τό βιβλίο.

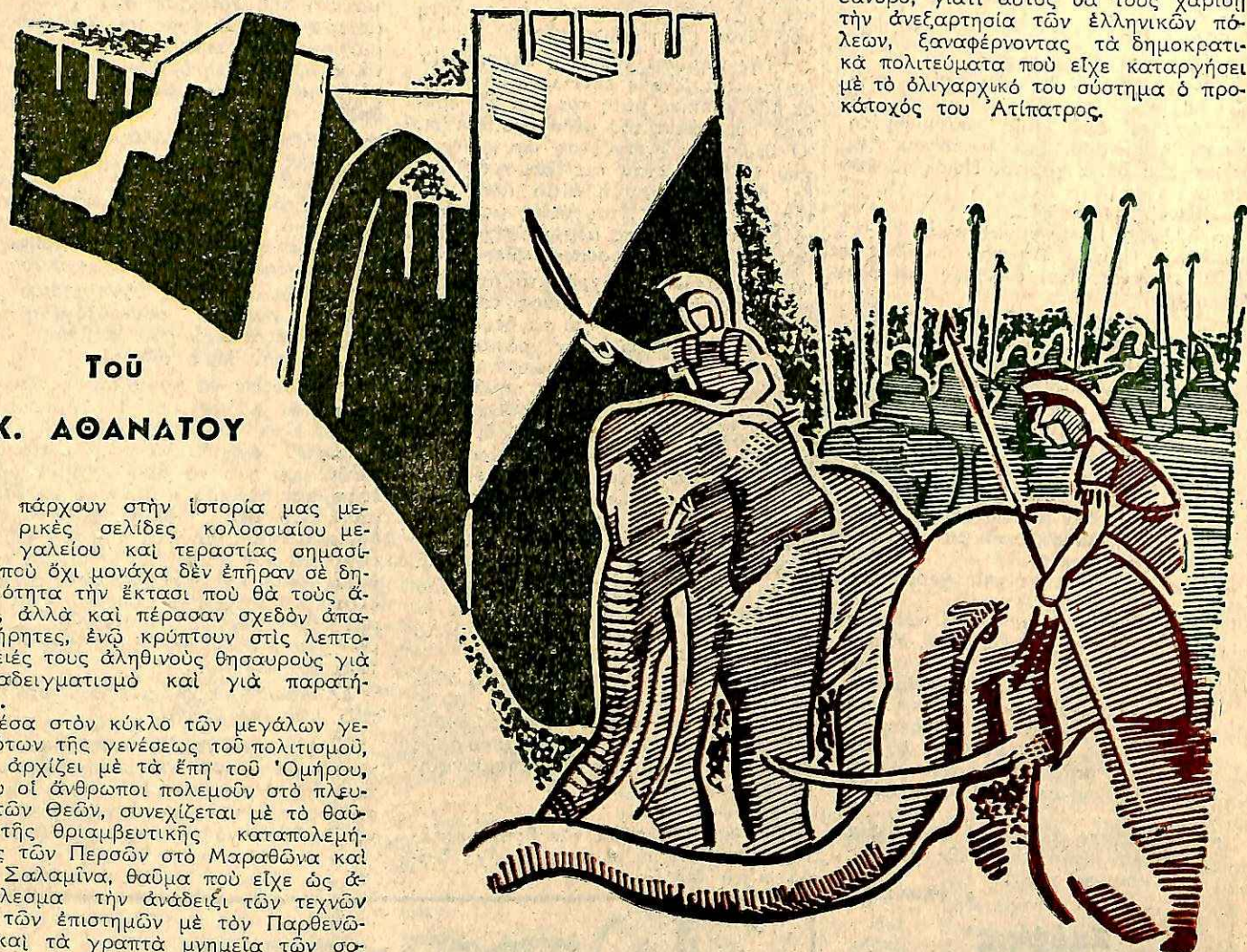
Χ. Γ. ΟΥΕΛΣ

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1.— Τι θάθος έχει ο Εδξείνος Πόντος και πώς λέγεται κοινώς ;
- 2.— Τι είναι τό σκορβούτο και σε τί όφελείται ;
- 3.— Πού βρίσκεται ο μεγαλύτερος γνωστός αερόλιθος και σε τί έάρος έξελιμήθη ;
- 4.— Από πού πήρε ή Κωνσταντινούπολις την Τουρκική όνομασία της «Ι. σταμπούλα ;
- 5.— Πούδς αστοκράτωρ έξουσίσε επί 15 έτη στη Γαλλία και έπροκάλεσε μεγάλη γενοκτονία σ' όλη την Ευρώπη ;
- 6.— Για να κριθή Ικανός είναι όποιος ήσυχος για τήν άσπορορία, ή πρέπει να μπορεί να κάνει επί δεκαετίας δευτερόλεπτα με «λευκά μάτια ;
- 7.— Ποιός λαός συνήθισε ν' άνασκήνη συχνάτα τους ώρους κατά την όμιλία ;
- 8.— Πόσο χρονικό διάστημα άπαιτείται για να γίνει μία μείση... προμήρη ;
- 9.— Ποτέ και πού άπεννήρη, όπς τών τριών προσητάδων ουκίμων, Άγγίλος, Γαλλίος και Ρώσος, ή συνήθη έί ή το παρών έδρυστο ανεξάρτητον Έλληνισόν κράτος ;
- 10.— Πούδς παντρεύτηκε με άτιμότητα, πυ της Βαλτιόδου πριν άνακηρύχθι θάουθεν ; Έσφοβίλλας (γερμανικής χώρας ;
- 11.— Πούδς έκ τών προφώνων περιέχει τούς περισσότερους δοναυτογράφους και πόσο, επί ποσού, τού γραμμαρίου ;
- 12.— Ποιά είναι η συνολική έκταση της Άγγλικής Αυτοκρατορίας ;
- 13.— Τι είναι ή Λιθινή Έταιρεία «Θαλασσίαν Λουτρών ;
- 14.— Ποιά έφον, έκτός του νεοστυγώτου κρέκτος, έπ' αναστέναζε έκ του σούβλου του στον θρόνον, μιάν ούοια από τήν άποία κατασκευάσεται τό χρησιμοποίημα στή ζωγραφική γράμμα σέβεται για τήν άλλή, ή όποια γίνεται σέβεται για τήν δόνηση και συγχρόνως δίδεται στις άρτιες ως τροφή για να σχηματίζουν αυτοτά σάβλα αόγαν ;
- 15.— Ποιός ήταν ο Ήφαιστιον ;
- 16.— Που ορίστηκε τό έτος «Όχι, τί θ' υμνος ήγει και πώς λέγεται κοινώς ;
- 17.— Ποιή την εποχή αυτή τό φύλα των δένδρων και των φυών έν γενει είλε πράσινα ;
- 18.— Ποιόν γυναικα έφασε ο Νόαχ Γουίμπρεντ νά συμπληρώση τό «Αμερικανικό Λεξικό από τήν Άγγλική έκδοσιν ;
- 19.— Ποτέ και παρά τίνος άνεκλόρη τό δακτύλιον του Τετάνου ;
- 20.— Ποιός φορέ άναφέρεται τό δνοια του Θεού στην «Ε. ά Βίβλο και πόες ο σύμβολός έκεί ;

Τις άπατηντήσεις δά βρήτε στή σελίδα 11 του «Θησαυρού»

ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙ!...

Τού
Κ. ΑΘΑΝΑΤΟΥ

Υπάρχουν στην ιστορία μας μερικές σελίδες κολοσσιαίου μεγαλείου και τεραστίας σημασίας, που όχι μονάχα δεν έφηραν σε δημοσιότητα την έκτασι που θα τους άξιζε, αλλά και πέρασαν σχεδόν άπαρητηρες, ενώ κρύπτουν στις λεπτομέρειές τους αληθινούς θησαυρούς για παραδειγματισμό και για παρατήρησι.

Μέσα στον κύκλο των μεγάλων γεγονότων της γενέσεως του πολιτισμού, που αρχίζει με τα έπη του Όμηρου, όπου οι άνθρωποι πολεμούν στο πλευρό των Θεών, συνεχίζεται με το θαύμα της θριαμβευτικής καταπολέμησης των Περσών στο Μαραθώνα και στη Σαλαμίνα, θαύμα που είχε ως αποτέλεσμα την ανάδειξη των τεχνών και των επιστημών με τον Παρθενώνα και τα γραπτά μνημεία των σοφών, και φθάνει κατόπιν στην απίστευτη εξέχρηση του Αλεξάνδρου μέχρις Ινδών, για να καταλήξει με τον καιρό στην αναπήδηση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, το άριστο σύστημα αυτό της αυτόματης εξαφανίσεως του δουλικού ζυγού που έννομιαν ότι είχαν επιβάλλει οι Ρωμαίοι, μέσα σ' αυτό τον πελώριο κύκλο τόσων αιώνων, βρίσκει κανείς ένα πλήθος σημεία χαρακτηριστικά, όχι απλού ενδιαφέροντος, αλλά συμβολισμού μεγαλοφροσύνης, που δεν έπρεπε να μένουν άγνωστα.

Ένα τέτοιο έπεισόδιο, άδικημένο τρομερά στην προσοχή των μελετητών και των ιστοριογράφων της νεώτερης εποχής, είναι και αυτό που αφηγείται παραστατικά ο συγγραφέας Διόδωρος ο Σικελιώτης και που αναφέρεται στα πρώτα χρόνια μετά τη θανάτου του Αλεξάνδρου, στην καρδιά του Μωριά. Είναι μια μικρή αλλά τόσο συγκλονιστική υπόθεση, που σε κάνει άμεσως να θυμηθής το στρατηγικό νοή και την ακατάβλητη πίστι του Κολοκοτρώνη, που με τα ίδια ακριβώς όπλα, με τα ίδια ακριβώς χρώματα, έκαμε ύστερ' από δυο

πύγνοι των Μακεδονικών δυναστειών.

Βρισκόμαστε λοιπόν στη στιγμή που ο Πολυπέρχων, μέγας «έπιμελής» του Κράτους, έκατράτευε από τη Μακεδονία και πίνει στο αίμα την Ελλάδα, λέγοντας τάχα ότι αυτόν πρέπει να προτιμήσουν οι «σύμμαχοι» Έλληνες και όχι τον Κάσσανδρο, γιατί αυτός θα τους χάριση την ανεξαρτησία των ελληνικών πόλεων, ξαναφέροντας τα δημοκρατικά πολιτεύματα που είχε καταργήσει με το δολιχαρχικό του σύστημα ο προκατόχος του Ατίπατρος.

χιλιάδες χρόνια παρόμοια καταπληκτικά κατορθώματα.

★

Μια σύντομη προεισαγωγή είναι εντελώς απαραίτητη προτού μπούμε στη διήγησι του κυρίου θέματος.

Για να έχη ήσυχια ο Φίλιππος ο Μακεδών στην κατάστροφισ των κοινοκρατορικών σχεδίων του, πρώτη του φροντίδα ήταν να πάρη — διά της βίας πάντοτε — την Ελλάδα με το μέρος του. Κι' έκατράτευσε προς τα κάτω, την έκανε γής Μαδιάμ. Το ίδιο επανέλαβε με τη σειρά του και ο διάδοχός του Αλέξανδρος όταν έμεινε μόνος του. Έτσι, τακτοποιημένος από έδω, μπόρεσε να επιχειρήσει άνετα τη μεγάλη έκστρατεία του στην Ανατολή. Όταν πέθανε ο Αλέξανδρος, ο αντιπρόσωπός του Αντίπατρος ώρμησε πάλι στην Ελλάδα για να την αναγκάση να καθίση φρόνιμα. Αλλ' άφου άπέθανε κι' αυτός, ακολούθησε τον ίδιο χαβιά ο τοποτηρητής του Κάσσανδρος. Είναι άλυσια χωρίς τελειωμό, γιατί τον ίδιο δρόμο συνέχισαν έναλλάξ και ο Αντίγονος και ο Δημήτριος και όλοι οι λεγόμενοι «ε-

Νέα και τρομαχτική συμφορά με συνέπεια να θανατωθής άθλια από το πλήθος πίνοντας το κώνειο στην Αθήνα και ο σεβάσμιος στρατηγός Φωκίων, ένας υποδειγματικός τίμιος και γενναίος πατριώτης που πολλές φορές στέυε δύσκολους εκείνους χρόνους της δουλείας και της αποσυρσεως είχε προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες με τη σωφροσύνη του.

Στην Ελλάδα ήταν μεγάλη τότε πιά η ήθικη κατάπτωσης, ώστε όλες οι όνομαστές των πολιτευμάτων είχαν χάσει κάθε πραγματική έννοια. Στην ουσία, ο Πολυπέρχων έκύτταζε μονάχα πώς να επικρατήση η δική του φατρία και να θγάλη από τη μέση την έπιρροή που είχε ο αντίπαλός του ο Κάσσανδρος. Αλλά, με το ζαχαρωμένο χάπι της δήθεν ελευθερίας, τα κατάφερε και τον ακολούθησαν η Θεσσαλία, η Στερεά, η Αττική και μέρος από την Πελοπόννησο. Έτσι, έφθασε μια μέρα και μπροστά στη Μεγαλόπολη, που όπως δείχνει τ' όνομά της, ήταν το σπουδαιότερο κέντρο της περιοχής. Οι Μεγαλοπολίτες όμως, που είχαν πολύτιμη πείρα από των των μεταστάσεων, δεν έδειξαν κα-

νένα κέφι να παραδοθούν, ξέροντας καλά ότι αν πήγαιναν μ' αυτή τη φατρία θάρχόταν ύστερα η άλλη και θα τους ξεπάτωνα από την αρχή, άπαράλλακτα όπως έγινε και τόσες άλλες φορές. Ο Πολυπέρχων τά βρήκε μαστούνια μπροστά στη Μεγαλόπολη, πράγμα που καθόλου δεν φανταζότανε από πριν. Έκύτταξε, φυσικά, τ' άδύνατα τείχη της πόλεως με βλέμμα περιφρονητικό, έκόμπασε κατόπιν θαυμάζοντας την έπιβλητική παράταξη των φαλάγγων του κι' έσυλλογίστηκε μόνο με ανθρώπινη λύπη ότι θά βρισκόταν υποχρεωμένος να κάψη τους Μεγαλοπολίτες για την κουταμάρα τους.

Και όμως! Την έπαθε εκεί που δεν τό περίμενε.

Ίδου δέ πως:

Οι Μεγαλοπολίτες δεν κάθησαν με σταυρωμένα χέρια. Πρώτα-πρώτα διόρισαν στρατηγούς τον πιο έμπειρο πόλεμο μεταξύ τους, έναν άφανη ήρωα που λεγότανε Δάμις και που είχε λάβει μέρος στην έκστρατεία της Ασίας με τον Αλέξανδρο. Άμέσως μετακόμισαν μέσα στην πόλη όλα τα πράγματά τους, τρόφιμα και λοιπά, που είχαν άπλωμένα — έργατικοί άγρότες — στην ύπαιθρο. Και κλεισθηκαν στα τείχη τους, όπου έκήρυξαν γενική έπιστράτευση, χωρίς να εξαίρουν ούτε τους δούλους, ούτε τους ξένους όσοι ύπηρχαν εκεί. Έτσι έμάζεψαν σε μια μέρα μέσα στρατό δεκαπέντε χιλιάδων ανδρών άπαισμένων με ό,τι δήποτε. Ο Πολυπέρχων είχε στρατοπεδεύσει απ' έξω άτάραχος. Ηλιζε μάλιστα ότι στην πόλη θα συνεσκέπτοντο και τελικώς δεν θα μπορούσαν παρά να προτιμήσουν να παραδοθούν χωρίς αντίτασι. Αλλά, οι Μεγαλοπολίτες δεν έχαναν τον καιρό. Οι μισοί απ' αυτούς έσκαβαν κι' έκαναν πίσω από τα τείχη μια τάφρο, τόσο βαθειά, που να να αδιάβατη. Και οι άλλοι μισοί στάληκαν με το μυστήρι και με το ηολόφορι να χτίσουν όπως-όπως και μια δεύτερη γραμμή από τείχη με τις πέ-

τες που άφθονούσαν όλόγυρα. Όταν άρχισε να μπαίνει στο νόημα ο Πολυπέρχων και διάταξε την έπιθρα, ήταν πολύ άργά, γιατί άφου με τους πύργους του, με τους όπνόμους του και με τους καταπέλτες του έκαψε και καταγκρέμισε το παλιό φρούριο, βρήκε μπροστά στα νέα όχυράματα. Η προπαρασκευή του έκανε μεγάλη εντύπωση και πεισματώθηκε. Πεισματώθηκαν όμως και οι Μεγαλοπολίτες σε άνάλογο βαθμό. Ο πόλεμος διεξήγετο άγριος κι' από τις δυό μεριές. Ο Πολυπέρχων φαίνεται ότι αποφάσισε να βάλη τα μεγάλα μέσα σ' έներγεια. Οι Μακεδόνες παράτησαν τα όπλα και πήραν στα χέρια άξίνες και φτυάρια και έσπείδωναν γραμμή τά έρείπια όπου ύπηχαν διαβάσεις και κυρίως όπου τά μέρη των τειχών δεν φαίνονταν πολύ δυνατά. Αυτό είχε άρχισει συστηματικά από το πρωί. Ο Δάμις σαν κάτι κατάλαβε. Είχε ίδη από μακριά τη φάλαγγα των έλεφάντων που έεργνε ο Πολυπέρχων, ήξερε κι' όλας από την έποχή του Αλέξανδρου τι άήτητο και φοβερό όπλο ήταν αυτά τα πολεμικά ζώα και σκέφθηκε να λάβη έγκαιρως τά μέτρα του.

Έλεφάντες έβλεπε για πρώτη της φορά η Πελοπόννησος και ίσως ως τά σήμερα να μην έην ματαιόδα.

Με τους έλεφάντες πολέμησαν τον Αλέξανδρο οι Ίνδοι. Τα όγκώδη και χοντροπέτα ατά ζώα που φαίνονται ήρεμα και άργά, άμα θυμώσουν, είναι άπαίσιμα. Όρμουν άκράτητα, μουγγρίζουν και ταλαπατούν τά πάντα στη φορά τους. Άπάνω τους κάθονται Ίνδοι όπλισμένοι και τάχουν γυμνάσει. Έτσι, που τά μεταχειρίζονται σαν κινητά φρούρια. Ο Αλέξανδρος όταν ύπέταξε τους Ίνδους έχρησιμοποίησε τους έλεφάντες στη δική του στρατιά. Και για να δείξη θαυμαστά πράγματα στους πατριώτες του, έστειλε μια φάλαγγα πολεμικών έλεφάντων με τους οδηγούς των Ίνδους στη Μακεδονία.

Αυτή τη φάλαγγα είχε πάρει τώρα μαζί του ο Πολυπέρχων στην έκστρατεία του και όπου την έβαζε μπροστά, προκαλούσε τον πανικό.

Μ' αυτήν όρισμένους και η Μεγαλόπολις δεν θά γλύτωνε. Γι' αυτό οι Μακεδόνες έσπείδωναν τά έρείπια. Για ν' άνοίξουν δρόμο και να κυριεύσουν την πόλη στα αίγουρα. Η ήμερα έπέρασε σχεδόν χωρίς μάχη, και η έπομένη θά έλυε τά ζητήματα. Όταν σκοτεινίασε έντελώς, οι Ισοπεδωμένοι δρόμοι είχαν έτοιμαστή και οι Μακεδόνες κοιμήθηκαν στις σκηνές του στρατοπέδου των βλέποντας το δεινρο, ότι, μόλις έξημέρωση, θά έπείλτσον οι Ίνδοι με τους έλεφάντες.

Ο Δάμις όμως δεν είχε σκοπό να κλείση, μάτι — και μαζί να έκάλεσε τους Μεγαλοπολίτες σε άγρυπνία και σε δουλεία.

Τους έβλεπε να κουβαλήσουν δλες τις πόρτες από τά σπίτια τους! Όταν είδε ότι είχε άρκετές, έμάζεψε καρφιά από παντού. Και όλη τη νύχτα οι Μεγαλοπολίτες έμνηγαν τά καρφιά στις πόρτες, από κάτω, ώστε οι μύτες τους να έξέχουν στην έπιφάνεια. Κι' ενώ οι Μακεδόνες ρουχάλιζαν, οι Μεγαλοπολίτες άπλωσαν τις πόρτες κατά πλάτος άπάνω στα Ισοπεδωμένα περάσματα. Κι' έπασπάλισαν μ' άλαφρό στρώμα από χώμα τά

καρφιά, για να μην πολυδιακρίνωνται.

Έτσι, έγειραν να κοιμηθούν λιγάκι κι' αυτοί, περιμένοντας την αύγή.

Πριν άνατείλη ο ήλιος, άρχισε ο θόρυβος του συναγεμίου.

Οι Μακεδόνες πολιορκήσαν το κάστρο από παντού με τά κοντάρια τους και οι Ίνδοι παρέταξαν τους έλεφάντες και τους έρέβιζαν.

Οι Μεγαλοπολίτες έπιασαν διάφορα σημεία των επάλλεων, αλλά τά μέρη που θά περνούσαν οι έλεφάντες τ' άφήσαν έπίτηδες άφύορητα. Ο Πολυπέρχων έδωσε τό σύνθημα για την έφοδο. Και τότε έπηκολούθησε θρήνηος και όδυρμός. Οι έλεφάντες, ό ένας μετά τον άλλον, έπέπεσαν, αλλά καθώς ένοιωθαν στις παχείς πατούσες των ποδιών τους να μπηγώνται τά καρφιά, άρχισαν να ούρλιάζουν άποτροπιαστικά. Και όσο προσπαθούσαν να λυτρωθούν, τόσο έτραυματίζονταν περισσότερο και ξαναούρλιαζαν! Οι Μακεδόνες τάχασαν και άφηναν κατατρομαγμένοι τά πόστα τους. Οι Μεγαλοπολίτες από πάνω έσκότωναν χωρίς διάκρισι, πρώτα τους Ίνδους και ύστερα όποιον έβρισκαν! Τά ζώα, όσα δεν σωρίστηκαν από τον πόνο και έέφυγαν, γύρισαν προς τά πίσω, για να σωθούν και ποδοπατούσαν τους Μακεδόνες και τους χτυπούσαν σαν τρελλά με τις προβοσκίδες τους, κι' έφεραν άπερίγραπτο πανικό.

Ο Πολυπέρχων βλέποντας ότι τον περίμενε σφαγή χωρίς έλεος, τά μάζεψε βιαστικά και διάταξε γενική άπισθοχώρησι. Άποτραπιασμένος για τό πάθημά του, διεκήρυξε άργότερα ότι άναγκάστηκε να φύγη γιατί τάχα είχε λάβει ειδήσεις ότι ο Αντίγονος έτοιμαζέται να περάση τό στρατό του από τον Έλλησπόντο για τη Μακεδονία και ότι έπρεπε να τρέξη προς τά εκεί.

Αλλά, η αλήθεια είναι ότι οι Μωραίτες του είχαν έξευτελίσει όλη τη δύναμι με τό πνεύμα τους.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

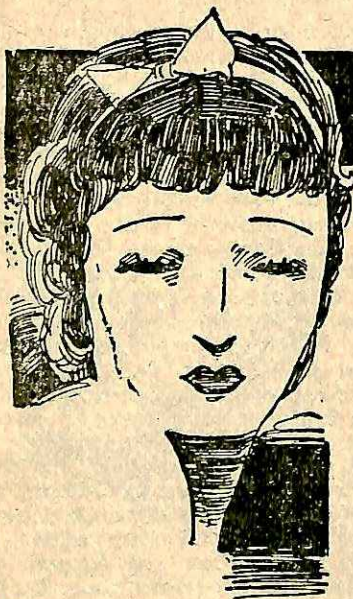
ΔΙΑΠΑΝ-
ΤΗΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

που δημοσιεύονται εις την σελίδα 9 του παρόντος

- 1.— Από 2.134 έως 2.560 μέτρα. Μαύρη θάλασσα.
- 2.— Αυστριακή γενική, που προσβάλλει ανθρώπους που τρέφονται άνεπαρκώς και ζούν υπό κακός υγιεινής συνθήκης. Όφελείται στην έλλειψιν νοσών τροφών (βιταμινών).
- 3.— Στο Μπακιμπίτο του Μεξικού. 51 τόνους.
- 4.— Από την ελληνική φράσι «Εις την Πόλιν».
- 5.— Νοτιόλεων ο Α'.
- 6.— Να στέκεται στο ένα πόδι χωρίς να ταλαντεύεται ή να πέφτη. Η δοκιμασία αυτή της Ισορροπίας έπαναλαμβάνεται και με τό άλλο πόδι.
- 7.— Ο Γαλλικός.
- 8.— Τρεις ήμερες!
- 9.— Την 23 Ιανουαρίου (3 Φεβρουαρίου ν.η.μ.) του 1830 εν Λονδίνο.
- 10.— Ο Ιερώνυμος Βοναπάρτης (1874—1860), νεότερος άδελφός του Ναπολέοντος του οποίου ο γάμος με τάς της εκ Βαλτιμόρης (Μέριλαντ) Έλισάβετ Πάττερσον, άκυρώθηκε από τον Αύτοκράτορα άδελφό του.
- 11.— Το μέλι. 80%.
- 12.— Δέκα τρία έκατομμύρια. 272.060 τετραγ. μίλια.
- 13.— Το συνδικάτο που διευθύνει και έ-
- λέγει το γνωστό Κάζινο του Μόντε Κάρλο.
- 14.— Η σουπιά.
- 15.— Στρατηγός, έπιστήθιος φίλος του Μεγάλου Αλεξάνδρου.
- 16.— Στην νότιον Εύβοια. 1400 μ. Βουνό της Κερύστου.
- 17.— Διότι περιέχουν μια χρωστική οδσία, που ονομάζεται χλωροφύλλη και που είναι παραπλήσια της αιμοσφαιρίνης.
- 18.— Περί τά 20.
- 19.— Το 1884 υπό του Νικολάιερ.
- 20.— Το όνομα του Θεού (κατά διαφόρους τρόπους) 6.855 φορές. Ο σύνδεσμος «καί» 46.427 φορές.

Σ. Σ. — Οι έρωτήσεις, που σημειούνται με * μάς απεστάλησαν από διαφόρους αναγνώστας μας. Κάθε αναγνώστης του «Θησαυρού» μπορεί να στείλη μια ή περισσότερες έρωτήσεις γενικού ενδιαφέροντος, οι οποίες και θα δημοσιεύονται με την σχετική απάντησιν που θα δίνομε, έφ' όσον θά πρόκειται περί σοβαράς και δλιγώλου έρωτήσεως.

αίχμη δαυεί στην έρημική έπαυση

10ον

—Είπε φυσικό αυτό. Πάει στην Κόρινθο για να σάς βρή. Θα του πουνε λοιπόν εκεί ότι έφυγατε για δώ και θα γυρίση στην Αθήνα.

—Αλλοίμονο, πούος να του το πη; άναστέναξεν η άρρωστη.

—Κι' αν ο γυιός σας εγύρισε και βρίσκεται στην Αθήνα; την ρώτησε ο Τώνης.

—Αλήθεια; Πού είναι; Πέστε μου να πάω να τον βρω.

Πάλι άνασηκώθηκε στο κρεβάτι της η άρρωστη.

Ο Τώνης όμως την άνάγκασε να ξαναπέσει.

—Αν μου ύποσχεθήτε, της είπεν, ότι δεν θα ταραχθώτε, γιατί δεν κάνει, άρρωστη, όπως είσθε, να ταραχθώτε, τότε θα πάω εγώ να τον φέρω το γυιό σας.

—Σείς; έμυρμούρισε η άρρωστη, σαν να μη πίστευε σ' ό,τι άκουγεν. Έμπρός λοιπόν τί κάθεσθε και δεν πάτε; Μόλις θα ξαναδώ τον Πέτρο μου θα γίνω άμέσως καλά. Θα γειάνη λίγο ο μόνος μου, για τις δυό κορούλες μου.

—Όποτε μου ύπόσχεσθε ότι δεν θα ταραχθώτε; την ξαναρώτησεν ο Τώνης.

—Ω, ναί, παιδί μου, ναί. Άρχισε μάλιστα και μου πέφτη ο πυρετός. Νοιώθω πιά καλά τον εαυτό μου. Πήγαινε, παιδάκι μου. Νά χαρής την μανούλα σου. Πήγαινε!

Ο Τώνης εγύρισε στο άμάξι, όπου έπεριμένε με την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του ο Πέτρος.

—Λοιπόν, τί έκανες; Είναι βαρειά άρρωστη; τον ρώτησεν εκείνος.

—Μόλις θα σέ ιδή, δεν θα έχη πό τίποτε, του άποκρίθηκε ο Τώνης. Έμπρός, πάμε.

—Φοβάμαι εγώ τώρα, Τώνη, μη τυχόν πάθω τίποτε, από την μεγάλη συγκίνησή της.

—Η μητέρα σου είναι γερή, τον εβεβαίωσεν ο νεαρός φοιτητής.

Τό άμάξι έπροχώρησεν εν τώ... ταξύ και έφθασαν έξω από το σπίτι της κυρά-Μάρθας. Από τα άντικεινά να χαμόσπιτα δίως, από τα άντικεινά λικο, από το ψιλικατζίδικο εβ. πικα

και κύτταζαν το διπλό άμάξι, με περιέργεια.

Ο Πέτρος κατέβηκε με χτυποκάρδι και προχώρησε προς το σπίτι της μητέρας του. Έπειτα από δεκαπέντε χρόνια θα έβλεπε την μανούλα του!...

«ΘΑ ΤΗΝ ΠΑΝΤΡΕΥΘΩ!»

...Όταν η Μαρία συνήλθε, εγύρισε κι' εκύτταξε γύρω της, με φόβο, με κατάπληξη. «Ω, πόσον εύπιστη έφάνηκε ν' άκούση την μαυροφορεμένη εκείνη γυναίκα και να της άκολουθήσει. Μά ο καυμός της άδελφούλας της την έκαμε... Και τώρα που ήταν; Τι πολυτέλεια ήταν αυτή μέσα; Μά γιατί το παράθυρο της άπομονωμένης εκείνης κάμαρης ήταν τόσο ψηλά και σιδεροφραγμένο; Τι σπίτι ήταν αυτό; Έκεί μέσα λοιπόν είχαν και την άδελφούλα της;

Όλες αυτές οι έρωτήσεις έστριφογύριζαν σαν άνεμοστρόβιλος μέσα στο κεφάλι της. Σε μία στιγμή άπεφάσισε να ξεφώνισεν, νομίζοντας ότι θα την άκουγε η Άννα... Μά έπειτα συλλογίσθηκε ότι τα ξεφώνητά της θα μπορούσαν ίσως να έξαγριώσουν εκείνους που την έκλεισαν αιχμάλωτη εκεί μέσα. Και τότε; Άγριος φόβος την έκυριεύσε. Κρύος ιδρώτας έλουσε το κορμί της. Έκυττάχθηκε. Ήταν με την μπλέ ποδιά του σπιτιού. Ντράπηκε τώρα γι' αυτό. Ντράπηκε, γιατί βρισκόταν μέσα σ' ένα τέτοιο άμορφωτολισμένο δωμάτιο, με την μπλέ ποδιά του σπιτιού.

Έπειτα της ήλθε στο νοῦ, ότι το σπίτι αυτό θα ήταν ίσως ένα από τα σπίτια όπου έκλειναν αιχμάλωτες τις κοπέλλες που εοπλάνευαν, όπως αυτήν, με δολερά τεχνάσματα, για να τις παραδώσουν έπειτα στην άτιμία. Και μέσα στην άελπισία της, θυμήθηκε η Μαρία ότι είχε διαβάσει κάποτε ένα μυθιστόρημα, στο όποιο ένας κακός άνθρωπος κατάφερε να άπαγάγη μία κοπέλλα, μία πεντάμορφη κοπέλλα και να την κλείση σ' ένα πύργο, όπου της έπέβαλλε κάθε είδους μαρτύρια, γιατί εκείνη δεν ήθελε τον έρωτά του.

Ανατρίχιασε η Μαρία, σαν συλλογίσθηκε ότι υποσώσε να ύποστη κι' εκείνη την ίδια τύχη.

Άρχισε να τριγυρίζει σαν τρελή μέσα στην κάμαρη. Ο ήχος των βημάτων της έπνιγόνταν στον παχύν τάπητα, με τον όποιον ήταν στρωμένο το δωμάτιο. Δεν είχε παρά μία πόρτα σκεπασμένη κι' εκείνη με βαρεία βελουδένια παραπετάσματα.

Είμαι έξω από την Αθήνα, συλλογίσθηκε η Μαρία. Τό άμάξι έκαμε τόσην ώρα να έλθη. Μά που βρίσκομαι;

Και θυμήθηκε ότι έπέρασαν πολλά άγνωστά της μέρη. Για πρώτη φορά έπέρναγεν από κεί η Μαρία. Μά δεν μπορούσε να θυμηθί ή άμοιρη, ποιόν

δρόμον άκολουθήσε τό άμάξι, μόλις έβγηκεν από την Λεωφόρον Άλεξάνδρας... «Ω, ναί, σίγουρα, ο άμαξάς ήταν συνειδημένος. Κι' εκείνος ο νέος με τό ένα χέρι που έκασθαν κοντά του. Και ή μαυροφορεμένη γυναίκα, που της μιλούσε με τόση γλύκα. Είχε πέσει λοιπόν στα χέρια συμμορίας!»

Ανατρίχιασε πάλι σύγκοιμη η Μαρία. Η καρδιά της έσφιγγόταν. Νόμιζεν ότι είχαν φθάσει τα στενά της. Κι' όσο συλλογιζόταν την μητέρα της τόσο ή αγωνία την έσπάραζε. Ξαφικά της έφάνηκεν ότι κάποιος έπέρασεν από κοντά της. Ναί, κάποιος. Δεν έγελώταν. Μιά άόρατη σιλουέττα, μία σκιά. Κι' έπειτα άκουσεν, ώ, ναί, τό άκουσε, δεν έγελώταν, μία λυπητερή, πνιγμένη φωνή, σαν να έβγαينه μέσα από πονεμένα στήθεια, ένα πλάμα, που έσπάραζε.

—Θεέ μου! έμυρμούρισε, παγωμένη από τον τρόμο της η Μαρία.

Στην αρχή νόμισεν ότι τό κλάμα αυτό ήταν της άδελφής της. Έπειτα μία σκέψη άρχισε να την βασανίζει έπίμονα. Μήπως ή Άννα έκινδύνευε; Μή ήταν βαρειά άρρωστη;

—Θεέ μου, που είμαι; έμυρμούρισε η Μαρία. Και ξαφνικά, χωρίς να τό καταλάβη άρχισε να ξεφώνιζεν, να ζητάη βοήθεια. Έφώνάζε την άδελφή της, άποζητούσε την μητέρα της. Μά ή φωνή της έπνιγόνταν μέσα στους τοίχους της άπόμερης και άμορφωτολισμένης εκείνης κάμαρης.

Σε μία στιγμή ή Μαρία κατακουρασμένη, έξηνηνημένη, νοιώθοντας να σβύνη ή ζωή μπροστά της, έμεινε βουβή, μπροστά στην κλεισμένη πόρτα. Ήσυχία, μία άτέλειωτη ήσυχία άπλωνόταν, στο παράξενο εκείνο σπίτι. Η Μαρία του κάκου άφουγκραζόταν. Δεν άκούσαν τίποτε. Είχε πάψει πιά ν' άκούεται και τό παράξενο εκείνο κλάμα, που νόμιζες πως έρχόταν από ένα άλλον κόσμο.

.....

Ξαφικά ή Μαρία έξεχώρισε τον ήχον βημάτων έξω από την άμορφωτολισμένη κάμαρη. Όπισθοχώρησε τρομαγμένη. Σε μία στιγμή έφάντασθηκε ότι θα παρουσιαζόταν μπροστά της ή μαυροφορεμένη γυναίκα με τό χαμόγελο της πανερής καλωσύνης στα χείλη. Νά, άκούγεται τό τριέμιμο του κλειδιού στην πόρτα. Και ή πόρτα άνοίγει. Η Μαρία παγώνει άπό την φρίκη. Ένας άντρας προχωρεί στην κόμην, άφού ξανάκλεισε την πόρτα. Είναι ο κ. Τρύφων, ο μισότρελλος ιδιοκτήτης της έρημικής έπαύσεως.

Μόλις αντίκρυσε την Μαρία, έμεινε έκστατικός. Την εκύτταζε θαυδός κι' άκίνητος. Είτε γιατί τό άρρωστημένο μυαλό του είχαν έπηρεασθή άπ' τα λόγια του έμπιστου του ανθρώπου,

του Νίκου, είτε γιατί πραγματικά έδρασκε την άδελφή της Άννας πιά άμορφη άπ' αυτήν, δεν έχόρταινε να την κυττάξη. Και όταν συνήλθεν άπ' την έσταση, που τον έρριξεν ή θέα της Μαρίας, τότε τα χείλη του, έπιθύριαν:

—Τί πλάσμα ειπ' αυτό!... Σάν ζωγραφιά. Πιά άμορφη άπ' την μακαρίτισα!

Η Μαρία εξακολουθούσε να τον κυττάξη κατατρομαγμένη. Ένόμιζεν ή άμοιρη, ότι έβλεπεν ένα τραγικόν έφιάλτην.

Ο κ. Τρύφων εν τώ μεταξύ έπροχώρησε και πασχίζοντας να κάνει τυφερή τη φωνή του, την ρώτησε:

—Ποιο είναι τό όνειρό σου, ώραία μου κοπέλλα;

Η Μαρία δεν μπόρεσε ν' άρθρώση λέξι. Έξακολουθούσε να κυττάξη με μάτια γεμάτα από τρόμο τον παράδοξον εκείνον άνθρωπον.

—Δεν μου άπαντάς λοιπόν; Με φοβάσαι; Δεν έχεις δίχολο! Δεν θέλω τό κακό σου, κοπέλλα μου!...

Μόλις άκουσεν ή Μαρία τα τελευταία λόγια ελύθηκεν ο γλωσσόδετης της. Με μία φωνή, που έτρεμεν άπό τη συγκίνησι, είπε:

—Γιατί λοιπόν με κλείσατε εδώ μέσα; Πού είναι ή άδελφή μου;

Ο κ. Τρύφων την εκύτταξε με περισσότερο έκσταση και θαυμασμό. Πόσο πιά άμορφη ήταν στο θυμό της. Του έφαινόταν σαν μία ουράνια, σαν μία θεία όπτασία. Και τότε λες και άπαντούσε στον εαυτό του, ο παράξενος άνθρωπος έμυρμούρισε:

—Θά την παντρευθώ!...

Κι' ένα άλλόκοτο γέλιο άπλώθηκε στα πρόσωπό του.

Άκουσε τα λόγια αυτά ή Μαρία; Τα έμάντεψεν από την έκφρασι του περιέργου εκείνου ανθρώπου; Άγνωστο. Μόλις ο κ. Τρύφων, μαγεμένος από την όμορφιά της, που την έκανε πιά ύπέροχη ή απλή εκείνη μπλε ποδιά του σπιτιού, ή όποία της έδινε μία άγγελική θωριά, έκαμε να την πλησιάση, ή Μαρία άρχισε πάλι να ξεφώνιζε άγρια και να τριγυρίζει σαν τρελή, μέσα στην κάμαρη.

Ο κ. Τρύφων την παρακολουθούσεν άτάραχος. Ήξευρεν, ότι από εκεί μέσα δεν θ' άκουε κανέναν τις φωνές της. Και — παράξενο — του έφαινόταν πιά άμορφη τώρα που έξεφώνιζε και τριγυρίζε μέσα στο δωμάτιο άναστατωμένη.

Τό κάκου έπάρσχε να την καθησύχαση. Έπειτα από λίγο. Η Μαρία έξεφώνιζε πάντα. Σε μία στιγμή που κουρασμένη έσώπασε του είπε παρακλητικά:

—Κύριε, έχω τη μητέρα μου στο κρεβάτι. Θα πεθάνη από τον καυμό της. Γιατί μου κάνετε αυτό τό κακό;

—Όχι κοπέλλα μου δεν πρόκειται να σου κάνω κακό, την έβεβαίωσε ο κ. Τρύφων. Όσον για την μητέρα σου, θά την ήσυχάσωμε άμέσως.

Σάν να έμάντεψε τότε ή Μαρία τον σκοπό του παράξενου ανθρώπου, τον ρώτησε:

—Τί θέλετε να πής;

—Θά γράψης, κοπέλλα μου στην μητέρα σου ένα γράμμα.

—Πού θά μου ύπαγορεύετε σείς; τον διέκοψε με παραφορά ή Μαρία.

—Τό έμάντεψες.

Τά μάτια της Μαρίας, τα άμορφα μενεξεδένια εκείνα μάτια έπέταγαν λάμψεις θυμού τώρα.

—Όποτε σείς λοιπόν ύπαγορεύατε τα γράμματα, που μου έστελνεν ή άδελφή μου; τον ρώτησε με κατάπληξη Σείς;

*

Έπροδόθηκεν ο κ. Τρύφων. Δεν ήθελε να μάθη άμέσως την λεπτομέρειαν αυτήν ή Μαρία.

—Πού έχετε την άδελφή μου την Άννα; τον ρώτησεν εκείνη, με την ίδια παραφορά.

—Μην άνησυχής. Θα την ιδής σέ λίγο, της είπε.

—Όποτε είναι εδώ;

Τό στήθος της άνεθοκατέβαινε γρήγορα-γρήγορα, λες και άγκομαχούσεν ή άμοιρη ή νέα.

—Ναί, εδώ είναι, της είπε.

—Πού την έχετε; Μά γιατί την κρατάτε εδώ; Ποιος είσθε έσείς;

—Έκαμε να προχωρήση στην πόρτα ή Μαρία.

Ο κ. Τρύφων όμως της έφραξε τον δρόμο.

—Γιατί μ' έμποδίζετε; Είσθε λοιπόν ληστής; Τί θέλετε από μάς; Δεν έχομε να σας δώσωμε λύτρα. Είμαστε φτωχοκόριτσα! του έφώναξεν.

Ένα παράξενο γέλιο έφάνηκε στην όψη του κ. Τρύφωνος.

—Μιά ματιά γύρω σου, της είπε, σέ πείθει, ότι δεν είμαι εγώ εκείνος, που ζητάει λύτρα. Σου χαρίζω όλα αυτά τα πλούτη μου κοπέλλα μου και σου ύπόσχομαι, ότι θά δώσω άμέσως την έλευθερία στην άδελφή σου, αν γράψης στην μητέρα σου, όσα σου είπω.

Η Μαρία τον εκύτταξε δύσπιστα.

—Θά γράψης; την ρώτησε, με πολλήν συγκίνησι τώρα ο κ. Τρύφων.

—Τί θέλετε να γράψω; Πρόκειται λοιπόν για μία καινούργια παγίδα;

—Όχι. Άν ήξερες γιατί σ' έφερα εδώ δεν θά μεταχειριζόσουν τα λόγια αυτά.

Η Μαρία τον εκύτταξε με έκπληξιν, την φορά αυτή.

—Ο σκοπός μου είναι ιερός, της έπιθύρισε.

Και ή Μαρία, έτσι όπως έχαμήλωσεν εκείνος την φωνή του, νόμισεν ότι ή φωνή αυτή έρχόταν απόμακρα.

*

Ο κ. Τρύφων έπήςε τότε πιά κοντά της. Και εξακολουθούσε:

—Ναί, ιερός. Δεν μου είπες όμως θά γράψης στην μητέρα σου τα λόγια που θά σου πώ;

—Τί θέλετε επί τέλους να γράψω; Έβγαλε τότε εκείνος ένα κομμάτι χαρτί, από την τσέπη του και ένα μολύβι και τά έδωκε στη Μαρία.

Με χέρια που έτρεμαν, τά έπληρεν ή άμοιρη ή κοπέλλα.

—Βλέπεις, λοιπόν, ότι δεν είσαι τόσο κακιά, όσον θέλες να φαίης; της είπεν ο κ. Τρύφων, χαμογελώντας.

—Τελειώνετε γρήγορα. Τί θέλετε; τον διέκοψε εκείνη.

—Μά γιατί τό ύφος αυτό; Δεν σου είπα παιδί μου, ότι θέλω τό καλό σου; Μά παρεξηγείς!...

—Τί θέλετε να γράψω;

Έβγαλε τότε ο κ. Τρύφων, από την τσέπη του ένα κομμάτι χαρτί κι' ένα μολύβι, τό έδωκε στην Μαρία, που τά έπήςε με χέρια που έτρεμαν κι' έπειτα άρχισε να της ύπαγορεύει:

—Πού είναι! Αυτός... δεν γελιέται! Δεν είναι ψέματα!... Ο Πέτρος μου... τό παιδί μου!

—Γράφε ?

«Γλυκαί μου μητέρα,
—Αν δεν ανησυχώ για την Άννα
μας, πού θα ξαναδής πολύ γρήγορα,
άλλο τόσο δεν πρέπει ν' ανησυχώ για
μένα. Σε λίγο θα είμαι ευτυχής, πο-
λύ ευτυχής. Ένας άνθρωπος, πού ου-
τε τον φαντάζεσαι καν, θα με κάνει
νόμιμη γυναίκα του...»

★

—Η Μαρία άφησε το μολύβι να πέ-
ση από το χέρι της, και σαν ύπνοβα-
τις σηκώθηκε και κύτταξε με μάτια,
γεμάτα φρίκη, τον κ. Τρύφων.

— Γιατί δεν γράφεις; την ρώτησε
εκείνος τότε.

—Η Μαρία σαν τρελλή έπροχώρησε
προς την πόρτα.

— Αφσέ με να φύγω! εφώναξεν.
—Έτρεμε τώρα ολόκληρη. Η φωνή
της επνιγόταν.

— Γιατί θέλεις να φύγης. Τι κακό
σού έκαμα; την ρώτησε ο κ. Τρύφων.

— Άφήστε με να φύγω! ξαναείπε
με αφάνταστη, παραφορά η Μαρία.

Με μιάς τότε ο κ. Τρύφων άλλαξε
θρος. Δέν έχαμογελοόσε πιά. Τά μά-
τια του έπετοόσαν παράξενες λάμ-
ψεις, και πηγαίνοντας κοντά στην Μα-
ρία και άρπάχοντας την από το χέρι
της είπε, με μιά φωνή, πού ήταν γε-
μάτη φοβέρα:

—Θα γράψης αυτό πού θέλω, τ' ά-
κούς; Θα γράψης στην μητέρα σου,
ότι θα σε παντρευτώ, ότι θα γίνης
γυναίκα μου. Τ' άκούς. Γυναίκα
μου!...

Δέν μπόρεσε ν' άρθρώση πιά λέξι
ή Μαρία. Τρέμοντας και κατάχλωμη
έσωριάσθηκε στα χέρια του κ. Τρύ-
φωνος, πού έχαμογελοόσε τώρα ένα
άλλόκοτο, δ'αβολικό γέλιο...

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΔΕΚΑ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟ-
ΝΙΑ...

...Όταν η κυρά-Μάρθα αντίκρυσε
μπροστά της τόν γιού της, πού είχε
δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια να τόν ι-
δής — από παιδάριο σχεδόν — νόμιζεν
ή φτωχιά ότι όνειρευόταν. Τά χέ-
ρια της πού άναβαν από τόν πυρετό
κι' έτρεμαν από την συγκίνηση, ά-
πλώθηκαν και τά χείλη της έμουρ-
μούριζαν, σαν μέσα σε παραμιλητό.

—Αυτός είναι! Αυτός, δέν γελιέ-
μαι. Δέν είναι ψέματα. Ο Πέτρος μου,
τό παιδί μου... ξαναγύρισε. Θεέ μου,
σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, για την με-
γάλη χαρά πού μοόδωκες. "Ας είναι

δοξασμένο το όνομά σου!

Ο Πέτρος έξ άλλου, πού είχε άγ-
καλισμένη την μανούλα του και την
έφιλοόσε στο άδυσιατισμένο και χλω-
μό πρόσωπό της, πού πέταγε φωτιές
από τόν πυρετό, ήταν άνικανός να
προφέρη λέξι. Τ' άναφυλλητά της
χαράς έτράνταζαν το κορμί του και
ή γλυκαί λέξι «μανούλα» επνιγόταν
στά χείλη του.

...Ο Τώνης από μιά γωνιά της φτω-
χικής κάμαρης, παρακολουόσε την
συγκινητική αυτή σκηνή, δακρυσμέ-
νος. Άκίνητος και σιωπηλός έφοβώ-
ταν να κάνει και ένα βήμα άκόμη για
να μη διακόψη την ιερή στιγμή.

...Κι' έμειναν πολλή ώρα έτσι σφι-
χταγκαλιασμένοι, μητέρα και γιός.

Τά δακρυσμένα μάτια της κυρά-Μάρ-
θας, έλαμπαν από χαρά τώρα. Και
για μιά στιγμή είχε ξεχάσει μέσα
στην καινούργια χαρά της, τόν πικρό
καύμό, για το χαμό τών δύο κορι-
τσιών της.

—Μητερούλα μου, μ' δλην την άρ-
ρώστεια σου, μ' όλα τά βάσανα και
τις πίκρες σου, κρατείσαι καλά ά-
κόμη, της είπεν ο Πέτρος.

Μά να, το πρόσωπο του νέου έκα-
τούσίφισε πάλι, στην θύμησι της Μα-
ρίας και της Άννας. Τί άπέγιναν οι
άδελφούδες του; Άλλοίμονο, συλλο-
γιόταν, καμμιά χαρά δέν είναι χωρίς
πίκρα.

Η κυρά Μάρθα έν τώ μεταξύ του
διηγήθηκε, με όσες λεπτομέρειες ή-
ξερε πώς είχαν γίνει άφαντες οι δύο
κόρες της. Η μιά, πού είπε, ή Άννα,
έχάθηκεν από την πρώτην ήμέρα, πού
έπήγαν να καθήσουν στο σπίτι έ-
κείνο. Καί ή άλλη, ή Μαρία, έχάθηκε
μόλις προχθές.

—Την είχα στείλει, για να πάη στο
μπακάλι να ψωνίση, επρόσθεσεν ή
δύστυχη μητέρα. Και από τότε δέν
την ξαναείδα, παιδί μου!

★

Ο Πέτρος άκουγε σιωπηλός και
σκεπτικός την διήγησι της μητέρας
του. Κάθε τόσο μόνο έκανε και μιά
βία-η χειρονομία, μέσα στο θυμό του.

Και όταν η κυρά-Μάρθα έτελείωσε,
τότε είπεν αποφασιστικά:

—Μητέρα, άλλοίμονο σ' αυτόν ή σ'
αυτούς πού ξεπλάνεψαν τις άδελφές
μου! Θα μοι το πληρώσουν άκριβά!

Η κυρά-Μάρθα του έδειξε τά δυό

γράμματα, πού είχε λάβει από την
Άννα.

—Ποιός τά έφερεν εδώ; την ρώτη-
σεν ο Πέτρος, μόλις τά διάβασε.

—Δέν ξέρω, παιδάκι μου. Η Μα-
ρία μας τά βρήκε κάτω από την πόρ-
τα...

Κάποιος τά έριξε δίγυρα. ΚΑ-
ποιος άπ' αυτούς.

Ο Τώνης έν τώ μεταξύ προσπαθοό-
σε να τούς κάνει ν' αλλάξουν θέμα,
για να ξεχάσουν για λίγες στιγμές
τόν πόνο τους. Κι' έβαλε με τρόπο
τόν Πέτρο για να διηγηθί στην κυρά
Μάρθα τά πρώτα δύσκολα χρόνια πού
πέρασε στην Άμερική. Τότε ή κυρά-
Μάρθα τόν ρώτησε:

—Μά γιατί, γιούκα μου, δέν μάς
έγραφες;

—Όποιος πάει εκεί κάτω, μητέρα
μου, τά ξεχνάει όλα. Είναι άλλος κό-
σμος εκεί. Και ο άγώνας της ζωής
δύσκολος, πολύ... Πάλαψα σκληρά

τά πρώτα χρόνια, μητέρα μου. Μά
τώρα, δόξα να έχη ο Θεός, είμαι
πλούσιος:

—Πλούσιος! έμβυρίσεν ή κυρά-
Μάρθα, με θαυμασμό.

—Ναι. Και πρώτα-πρώτα αύριο θ'
αλλάξουμε σπίτι. Θα πιάσωμε ένα
άλλο, μεγαλύτερο και πιο καλό.

Η μητέρα του ξεακολουόσε να
τόν κυττάξη με θαυμασμό.

—Υστερα θα σε πάω στούς καλύ-
τερους γιατρούς τών Άθηνών, να σε
κυττάξουν. Θέλω να γίνης καλά μη-
τέρα, τώρα πού ξαναγύρισα ύστερα
από δέκα πέντε χρόνια, κοντά σου!

—Δέν έχω τίποτα, παιδάκι μου. Η
καρδιά μου δέν με πειράζει πιά. Μά
ή καταραμένη αυτή στενωχώρα, για
τις άδελφούδες σου με άρρώστησε.

Νά τις ιδής, παιδί μου, τί ώμορφες
πού έχουν γίνει και πόσο μεγαλώ-
σαν. Ντεμουάζέλες σωστές. Πού να
ξέρω ή έρμη ότι ή Άθήνα είναι γεμά-
τη από παγίδες, για τά κορίτσια. Μά
έπρεπε να το συλλογιστώ.

Και ξεσπώντας πάλι σε λυγμούς ή
πονεμένη μητέρα έμουρμούρισε:

—Θά τις ξαναδώ, άραγε; Θα ξανα-
δώ τά κοριτσάκια μου ή θα κλείσω
τά μάτια μου, με τόν καύμό της;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΟΥ ΚΑΡΟΥ

Πρωτότυπο έλλη-
νικό διήγημα του

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ αυτός τύ-
πος πού είχε έγκατα-
σταθί στο μεγάλο ξε-
νοδοχείο της κοσμικής λου-
τροπόλεως, έκίνησε εύθους
από την αρχή την προσοχή
όλων των κυριών και των
δεσποινίδων, πού έμεναν σ'
αυτό. Τά μάτια των νέων
γυναικών από 18 — 35 και
τά φασμαίν των κυριών ά-
πό 35 — 65 εξέταζαν μ' επι-
μονή αυτό τόν τύπο: Ίσχυ-
ριόταν — όπως έγραφε
στο δελτίο της άφιξεως —
πώς έρχόταν από κάποιο
νησί του Ειρηνικού. Μελα-
χροινός, ήλιοψημένος όπως
ήταν, δικαιολοόσε από-
λυτα με την εμφάνισι του
αυτό τόν Ισχυρισμό του. Ντυ-
νόταν κομψά, είχε ύφος άν-
θρώπου πού είδε και γνώρι-
σε πολλά και τά μάτια του,
δυό κατάμαυρα μάτια, συ-
νώδευαν με πειστικότητα
τά όλίγα του λόγια: "Όπως
έλεγε ο μαίτρ, πού τόν εί-
χε άνακρίνει με τρόπο, ή-
ταν περαστικός από τόν τό-
πο του, άπ' όπου είχε φύ-
γει μικρός για να βρή τύχη
στις μυσηριώδεις νότες
θάλασσες. Θα ξαναγύριζε
πολύ σύντομα, για να πα-
ρακολουθήση τις επιχειρή-
σεις του. Κι' έτσι, λοιπόν,
δικαιολογημένα επρόκαλε-
σε τη γενική προσοχή, τά
σχόλια, το κουτσομπολιό,
τό ένδιαφέρον.

Λεγόταν Νίκος Π., έτών
37.

Δέν έμεινε για πολλές μέ-
ρες μόνος του. Στα ταξι-
δια, και στα μεγάλα ξενο-
δοχεία οι γνωριμίες συνά-
πτονται με άρκετη ευκολία.
Κι' έτσι ο κ. Νίκος Π. πολύ
γρήγορα έγινε άπαραίτη-
τος στις συντροφίες πού
διεκδικούσαν την ευχαρί-
στησι ν' άκούνη τις παράξε-
νες Ιστορίες του από τά
μυστηριώδη νησιά του Ει-
ρηνικού. Γοητευμένοι, ά-
φηναν τη φαντασία τους να
ταξιδεύη σ' αυτούς τούς πα-
ραδεισένιους τόπους, όπου
ή ζωή κυλοόσε σαν γλυκό
τραγούδι, οι γυναίκες έχό-
ρευαν μ' ένα λουλουδέιο
στεφάνι γύρω από το λαι-
μό, και μιά αλάνια άνοιξι
γελοόσε στο γαλάζιον ου-
ρανό.

Ένα βράδυ, σε κάποια
συντροφία πού την άποτε-
λούσαν δυό κύριοι με ρευ-
ματισμούς, δυό ήλικιωμέ-
νες και τρεις όμορφες νέες
γυναίκες, ο κ. Νίκος Π. έ-
δειξε ένα μαργαριτάρι, ά-
πό τά πιο μεγάλα πού μπο-

ρεί να φαντασθί κανείς.

—Αυτό το μαργαριτάρι,
είπε, έχει μιά καταπληκτι-
κή Ιστορία. Κι' αυτή ή Ι-
στορία άκριβώς είναι πού

του δίνει τη μεγάλη του ά-
ξια, κατά τη γνώμη μου.

—Τι Ιστορία; ρώτησε ή
όμορφη Ρένα, κυττάζοντας
με τά γαλάζια της μάτια
το μαργαριτάρι.

—Μοιάζει μ' ένα αληθινό
ιυθιστόρημα κι' αξίζει να
της διηγηθώ, είπε.

Και τη διηγήθηκε:

—Στόν Ειρηνικό θρίσκε-

ται ένα μικρό κι' άσήμο-
νο νησί, πού λέγεται Τα-
πούα. Οι κάτοικοι του, ζούν
άποκλειστικά από την ά-
γορά άκριβώς είναι πού
του δίνει τη μεγάλη του ά-
ξια, κατά τη γνώμη μου.

—Τι Ιστορία; ρώτησε ή
όμορφη Ρένα, κυττάζοντας
με τά γαλάζια της μάτια
το μαργαριτάρι.

—Μοιάζει μ' ένα αληθινό
ιυθιστόρημα κι' αξίζει να
της διηγηθώ, είπε.

Και τη διηγήθηκε:

—Στόν Ειρηνικό θρίσκε-

συνεργάτου μας κ
Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

τούν, για να κορσούν την
πείνα τους. Και οι ιθαγεν-
νείς είναι ύποχρεωμένοι πάν-
τα να κρατούν ένα κοφτερό
μαχαίρι στα χέρια τους,
για ν' αντιμετώπισουν τόν
τρομερό έχθρο. Ένας από
τούς Ιθαγενείς αυτούς ή-
ταν και ο Καρού. Ένα
μελαχροινό Παλληκάρι πού
μόλις είχε παντρευτή. Δέ-
κα μέρες μετά το γάμο του,
ξανάρχιζε τη δουλειά. Βού-
τηξε για να θγάλη όστρα-
κα. Τη στιγμή πού τραβοό-
σε όμως ένα, άντελήφθηκε
τόν τρομερό έχθρο νάρχε-
ται κατά πάνω του. Δέν
πρόφθασε ν' άνέβη. Κρα-
τώντας γερά το μαχαίρι
του, άρχισε μιά τρομακτι-
κή πάλη με το θαλάσσιο
θηρίο. "Ωρα πολλή επάλευ-
αν οι δυό τους: "Άνθρω-
πος και ψάρι. Τά τρομερά
δόντια του καρχαρία άρκε-
τες φορές έχώθηκαν στη
σάρκα του Καρού. Μανια-
σμένος αυτός άγωνιόζταν
να καταβάλη τόν αντίπαλό
του, γιατί ήταν ο μόνος
τρόπος να γλυτώση. Με
μιάν επιδέξια κίνησι, τρά-
βηξε το μαχαίρι του στην
άσπρη κοιλιά του καρχα-
ρία και την άνοιξε ολόκλη-
ρη. Ο καρχαρίας παράλυ-
σε και ο Καρού, συγκεν-
τρώνοντας τις τελευταίες
του δυνάμεις, κατώρθωσε
να θγή στην επιφάνεια, πού
θάφθηκε κατακόκκινη με το
αίμα του. Τόν άνέβασαν,
τόν έβγαλαν στην ξηρά με
χαμένες τις αισθήσεις: Ο
καρχαρίας είχε κάνει τη
δουλειά του. Του είχε κό-
ψει έντελώς σχεδόν το ένα
πόδι, πού μόλις συγκρατιώ-
ταν. Χρειάστηκε να το
κόψουν από τη ρίζα. Κι' έ-
τσι ο νεόπαντρός Καρού,
πού λίγες μέρες πριν έχό-
ρευε, θρέθηκε μ' ένα πόδι,
άνικανός πιά για τη δου-
λειά του. Μά ή τύχη δέν
τόν άφησε: Ένα όστρακο
πού είχε ξεκολλήσει και
τό είχε θάλει σ' ένα είδος
σακκούλας πού ήταν δεμέ-
νη στη μέση του, έκλεινε έ-
να θησαυρό. Αυτό το
γαριτάρι πού θάλεπε. Το
πούλησε και εισέπραξε μιά
σεβαστή περιουσία, με την
όποια τώρα ζή ήσυχος...

Οι κυρίες πού άκούγαν
την άγωνιώδη αυτή διήγη-
σι, άφησαν στεναγμό άνα-
κουφίσεως:

—Αυτή, λοιπόν, είναι ή Ι-
στορία του μαργαριταριού
ρώτησε ή όμορφη Ρένα...

—"Όχι Ι... είπ' εκείνος.

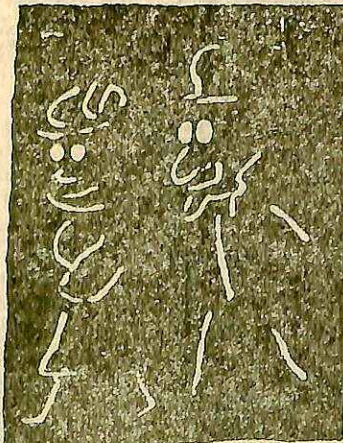
ΚΑΛΟΣ ΠΩΛΗΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΕ ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΜΠΕΡΔΕΜΑΤΑ

Η ΠΕΛΑΤΙΣ: Καί μοι έγ-
γύσθε ότι αυτό το ρούζ δέν ξε-
βάφει με το φίλημα;
Ο ΠΩΛΗΤΗΣ: Βεβαίως. "Αν
έλεγε όμως να θεσπαιόητε κι' έ-
ρείς, κάνομε μιά δοκιμή!

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ:

—Ψίτ, ψίτ! Δεσποινίς μου έπι-
τρέπετε να σας συνοδεύσω;

ΣΤΟ ΦΩΣ:

—Δυστυχία μου, τί έπαθα
σουκαρώς!

—Δέν φαντάζεσθε τί συγκίνησι
ισθάνομαι! Είστε ο πρώτος άν-
δρας πού με φίλει.
—Το ίδιο μοι είχατε πη και
πρό μινός...
—Μπά; σ' έσας τώχα πη;

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας. Ἐχει καὶ συνέχεια, πὺν τραγικὴ ἀκόμα.

Καὶ ὁ κ. Νίκος Π. ἔξακολουθῆσε :

—Τὸ μαργαριτάρι τὸ ἀγρόρασε κάποιος ἔμπορος, πὺν ἔκανε αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἀγόραζε καὶ πουλοῦσε. Ὑπολόγιζε πὺν θὰ κέρδιζε πολλὰ. Καὶ ἡ ἀγορά του ἔγινε πὰ τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας σ' ὅλο τὸ νησί, πὺν δὲν μιλοῦσε παρὰ γιὰ τὸ «μαργαριτάρι τοῦ Καροῦ». Κι' ἕνα πρῶτ' ὁ ἔμπορος θρέθηκε δολοφονημένος ! Τὴ νύχτα εἶχαν μὴτ' στὸ σπῖτι του, τὸν σκότωσαν κι' ἔκλειψαν τὸ μαργαριτάρι. Βρῆκαν τὸ δολοφόνου μετὰ δυὸ μέρες : Ἦταν ἕνας νέος ἰθαγενὴς τοῦ νηιοῦ πὺν πᾶσκεψε γιὰ νὰ τὸ προσφέρει στὴν ἀγαπημένη του, τὴν κόρη ἐνὸς φυλάρχου. Ὁ νέος συνελήφθη. Ἐνῶ τὸν ἐπῆγαιναν ὁμῶς στὴ φυλακὴ καὶ τὸν περνοῦσαν ἐπάνω ἀπὸ ἕνα βράχο, ἐπῆλθε ἡ ἀφάνεια στὴ θάλασσα. Οἱ χωροφύλακες τοῦ ἔρριξαν. Τὸν πέτυχαν ἀραγε ἡ ὄχι; Κανεὶς ποτὲ δὲν ἔμαθε, γιὰτὶ ὁ νέος δὲν θρέθηκε, οὔτε ζωντανός, οὔτε πεθαμένος. Χάθηκε καὶ ἡ κόρη τοῦ φυλάρχου ἔμεινε ἀπαρηγόρητη. Τῆς ἐξήγησαν τὸ κλεμμένο μαργαριτάρι. Ἐκείνη ὁμῶς δὲν τῶδωσε. Τὸ εἶχε καλὰ κρυμμένο καὶ ἤθελε νὰ τὸ κρατήσῃ, γιὰ νὰ θυμᾶται τὴ χαμένη τῆς ἀγάπῃ. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ δώσῃ μὲ κανέναν τρόπο. Καὶ ὁ πλούσιος πατέρας τῆς, πὺν ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὴν κόρη του, ἐδῆλωσε πὺν θὰ πληρώσῃ τὴν ἀξία τοῦ μαργαριταρίου γιὰ νὰ τὸ κρατήσῃ, γιὰτὶ ἡ κόρη του ἐφώνεζε πὺν θὰ σκοτανόταν ἀντὶ τῆς τῶπαιρναν. Ἀλλὰ σὲ ποῖον νὰ πληρώσῃ τὴν ἀξία τοῦ μαργαριταρίου ; Ὁ νόμιμος κάτοχος τοῦ εἶχε πεθάνει καὶ κανεὶς δὲν ἔξερε τοὺς συγγενεὶς του... Περιμένει ἀρκετὸν καιρὸ, μὰ δὲν φάνηκε ἀνθρώπος νὰ διεκδικῇ τὸ ποσόν, ὡς κληρονόμος. Ὁ φύλαρχος, λοιπόν, τὸ μοίρασε στοὺς ἰθαγενεῖς... Κι' ἔτσι ἡ κόρη τοῦ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ γυρίσῃ στὸ νησί μὲ τὸ μαργαριτάρι περασμένο σ' ἕνα κολλίε. Ἐνα θράδυ πὺν ἐγύριζε στὸ σπῖτι τῆς, ἀπὸ τὸ δάσος, ἡ κόρη ὑπέστη τὴν ἐπιθεσὶ μερικῶν ἀνθρώπων πὺν τῆς ἄρπαξαν τὸ μαργαριτάρι. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι δὲν βρέθηκαν ποτὲ. Ἡ κόρη τρελλάθηκε ἀπὸ τὴ λύπη τῆς... Καὶ σήμερα τὸ μαργαριτάρι τοῦ Καροῦ θρίσκει στὰ χέρια μου. Πῶς ;... Αὐτὸ δὲν θὰ σᾶς τὸ πῶ ποτὲ...

Ὁ κ. Νίκος Π. ἔδωσε τὸ μαργαριτάρι νὰ τὸ ἴδουν.

Καὶ πέρασε ἀπὸ τὰ χέρια δλων. Οἱ κυρίες, οἱ δεσποινίδες καὶ οἱ κύριοι τῆς συντροφιάς τὸ κύτταξαν μὲ περιέργεια, μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ δέος.

Αὐτὸ, λοιπόν, ἦταν τὸ

ΑΠΙΣΤΕΥΤΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ

#ΚΥΡΙΑ ΛΟΧΙΑΣ

Ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ ἑστρατεύθηκαν κι' οἱ γυναῖκες, ἔγιναν στρατιῶτες κι' ἐσχμάτισαν τάγματα σὲ μερικὰ κράτη, ὅπως στὴ Ρωσσία καὶ στὴν Κίνα. Στὸν ἐμφύλιον πόλεμο τῆς Ἰσπανίας πολλὲς γυναῖκες ἐπολέμησαν ὡς ἀθελονταὶ στὰ χαρακώματα καὶ ὑπερασπίσθηκαν διάφορες ἐπικαίρειες θέσεις.

Ἐπειδὴ ὁμῶς «οὐδὲν καὶνὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον» ὑπάρχει, σὰς ἀφηγοῦμεθα πέρα καὶ τὴν ἱστορία μιᾶς γυναίκας πρωτοπόρου τῶν σημερινῶν γυναικείων ταγμάτων. Πρόκειται γιὰ μιὰ γυναῖκα πὺν ὑπῆρξε λοχίας τοῦ σερβικοῦ στρατοῦ κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους καὶ τῆς ὁπείας πρὸ ἀλγίων ἡμερῶν ἐωρτάσθη στὴ Γιουγκοσλαυία ἡ πεντηκονταετηρίδα τῆς. Ὀνομάζεται Ζίκα Τερζίκ, ἔχει παρασημοφορηθῇ πλειστάκις καὶ ἀνήκει στὸ Σύνδεσμο τῶν Γιουγκοσλαύων Παλαιῶν Πολεμιστῶν.

Ἡ Ζίκα Τερζίκ γεννήθηκε στὴ Βάρνα, πὺν βρισκόταν τότε ὑπὸ τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν. Ἡ πατέρα τῆς ἦταν ὁ πῶν πλούσιος τοῦ τοῦς συγγενεὶς του... Περιμένει ἀρκετὸν καιρὸ, μὰ δὲν φάνηκε ἀνθρώπος νὰ διεκδικῇ τὸ ποσόν, ὡς κληρονόμος. Ὁ φύλαρχος, λοιπόν, τὸ μοίρασε στοὺς ἰθαγενεῖς... Κι' ἔτσι ἡ κόρη τοῦ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ γυρίσῃ στὸ νησί μὲ τὸ μαργαριτάρι περασμένο σ' ἕνα κολλίε. Ἐνα θράδυ πὺν ἐγύριζε στὸ σπῖτι τῆς, ἀπὸ τὸ δάσος, ἡ κόρη ὑπέστη τὴν ἐπιθεσὶ μερικῶν ἀνθρώπων πὺν τῆς ἄρπαξαν τὸ μαργαριτάρι. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι δὲν βρέθηκαν ποτὲ. Ἡ κόρη τρελλάθηκε ἀπὸ τὴ λύπη τῆς... Καὶ σήμερα τὸ μαργαριτάρι τοῦ Καροῦ θρίσκει στὰ χέρια μου. Πῶς ;... Αὐτὸ δὲν θὰ σᾶς τὸ πῶ ποτὲ...

Ὁ κ. Νίκος Π. ἔδωσε τὸ μαργαριτάρι νὰ τὸ ἴδουν.

μαργαριτάρι πὺν εἶχε προκαλέσει τόσες τραγωδίες... —Μπορῶ νὰ ξαναδῶ τὸ μαργαριτάρι τοῦ Καροῦ ; ρώτησε ἡ Ρένα τὸ Νίκο, λίγην ὥρα ἀργότερα, στὴ βεράντα πὺν εἶχαν μείνει μόνοι.

Τὸ 1912 ὁ Μιλάν στρατεύεται στὸν Βαλκανικὸ πόλεμο, συλλαμβάνεται αἰχμάλωτος καὶ χάνονται τὰ ἱχνη του. Ἡ Ζίκα τότε κατὰτάσσεται στὸ στρατὸ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν χαμὸ τοῦ συζύγου τῆς κι' ἔμεινε σ' αὐτὸν μέχρι τὸ 1918.

Τὸ 1915 μὲ 15 συναδέλφους τῆς κατάρθωσε νὰ κατάρπωνται 300 Βουλγάρους καὶ γι' αὐτὴ τὴν αἰτία τῆς δόθηκε τὸ παράσημο τῆς ἀνδρείας καὶ στρατιωτικῆς ἱκανότητος. Στὰ 1916 στὸ στήθος τῆς ἡρωϊκῆς αὐτῆς γυναίκας ἐτοποθετήθηκε τὸ μεγαλύτερο παράσημο τοῦ σερβικοῦ στρατοῦ. Τὸν ἐπόμενον χειμῶνα, ἡ Ζίκα θρέθηκε μιὰ νύχτα μόνη μερὰ στὴν οὐμίχλη, ἐπάνω στὸ ὄροπέδιο τῆς Πλαντίνας. Περιπλανήθηκε δυὸ ὁλόκληρα ἡμερονύκτια ὅταν τέλος βρέθηκε σὲ μιὰ ομάδα ἐθελοντῶν. Ἡ χαρὰ τῆς ὑπῆρξε μεγάλη γιὰτὶ θῆκε τὸν ἀνδρα τῆς, πὺν εἶχε κατορθώσει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ.

Στοὺς μῆνες πὺν ἐπικολούθησαν ἡ Ζίκα κι' ὁ Μιλάν ἐπολέμησαν ἡρωϊκῶς καὶ ὑπέστησαν κι' αὐτοὶ τὴν τύχην τοῦ σερβικοῦ στρατοῦ πὺν ὑποσχωρήσε ὡς τὴν Ἀδριατική.

Σ' αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα ὁ ἀδελφὸς τῆς Ζίκας, πὺν ἦταν λοχίας τοῦ περιφίμου «σιδερένιου συντάγματος» θῆκε τὸν θάνατο. Ἡ Ζίκα ἐζήτησε νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, πρᾶγμα πὺν κατάρθωσε ἐξ αἰτίας τοῦ γενναίου παρελθόντος τῆς.

Ἡ κατάληψις μιᾶς πολυβολαρχίας αὐστριακῆς σ' ἕνα βουνὸ ὕψους 1212 μέτρων ὑπῆρξεν ἡ αἰτία νὰ πάρῃ ἡ Ζίκα κι' ἄλλο παράσημο στρατιωτικῆς ἀξίας.

Στὰ 1917 τραυματίστηκε σοβαρὰ καὶ μῆκε σ' ἕνα νοσοκομεῖο ἀπὸ τὸ ὁποῖο βγήκε μετὰ τὴν ἀνακαχή.

Ἡ Ζίκα πρὸ ἡμερῶν γιόρτασε τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς ἀνάμεσά στοὺς συμπολεμιστὰς τοῦ χωριοῦ τῆς, φορῶντας τὴ στολὴ τοῦ λοχία καὶ τὰ παράσημά τῆς.

Ε. ΚΑΡΑΜΑΝ

μόνοι. Ὁ Νίκος τῆς τῶδωσε... Ἐσκυψε σ' αὐτὴ τῆς καὶ τῆς ψιθύρισε : —Τὸ μαργαριτάρι αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ τὸ πουλήσω. Θὰ τὸ χαρίσω...

—Σὲ ποιά ; —Σ' ἐκείνη πὺν μ' ἀρέσει καὶ πὺν θὰ μοῦ χάρισῃ τὴν ἀποψινὴ βραδυά... Αὐριο φεύγω γιὰ μακρυὰ... Καὶ μὲ φωνὴ βαθειά καὶ ὑποδλητικῇ, ρώτησε ψιθυριστὰ :

—Ναί ; —Ἡ Ρένα ἔσφιξε τὸ μαργαριτάρι στὸ χέρι τῆς. Καὶ εἶπε :

—Ναί... Μιὰ θάρκα τοὺς ἔφερε ἀργὰ τὴ νύχτα σ' ἕνα ἔρημο νησάκι, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν ἀκτὴ... Κι' ἀπ' ἐκεῖ ἐγύρισαν τὰ δημερώματα. Δὲν τοὺς εἶχε ἡ κανεὶς...

Πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες. Ὁ Νίκος εἶχε φύγει, εἶχε χαθῇ, παίρνοντας μαζί του τὴ γοητεία μιᾶς ἐξαισίας ἐρωτικῆς θραυδῆς κι' ἀφήνοντας στὴ Ρένα τὸ μαργαριτάρι τοῦ Καροῦ. Ἐκείνη τὴν ἔκαιγε μιὰ ἐπιθυμία : Νὰ μάρῃ τὴν ἀξία τοῦ μαργαριταρίου. Ἐκατομμύρια ἔστηναν χορὸ στὴ φλογισμένη φαντασίᾳ τῆς, ἀνακατεμένα μὲ τὴν ἀναπαράστασιν τῶν τραγικῶν περιπετειῶν τῆς ἱστορίας τοῦ. Κι' ὅταν ἐγύρισε στὴν πόλιν, ἐπῆγε σ' ἕνα γνωστὸ τοῦ ἔμπορο κοσμημάτων.

—Πόσο στοιχίζει αὐτὸ τὸ μαργαριτάρι ; τὸν ρώτησε. —Εἰς τὸ πῶν στὸ χέρι τοῦ, τὸ κύτταξε μὲ μιὰ περιφρονητικὴ ματιά καὶ εἶπε :

—Τρεῖς δραχμέες. Ἡ Ρένα ἐνοίωσε τὰ γόνατά τῆς νὰ λυγίσουν. —Τρεῖς δραχμέες ; ψιθύρισε... Εἶσθε βέβαιος ;

—Ἀπολύτως. Εἶνε ἀπὸ τὰ ψεύτικα μαργαριτάρια πὺν τὰ πούλωνε κατὰ δωδεκάδες. Μήπως τὸ πληρώσατε ἀκριβὰ ;

Ἡ Ρένα ἐκούνησε τὸ κεφάλι τῆς :

—Ναί εἶπε... Ἀκριβὰ ! Πολὺ ἀκριβὰ.

Ρίχθηκε στὸ ντιβάνι κι' ἔκλαιγε πικρὰ μὲ τὸ πρῶσωπο χωμένο στὰ μαξιλάρια... Ἦταν δάκρυα ἀγανακτήσεως, λύσσης... «ὦ ! Ἄν τὸν εἶχε μπροστὰ τῆς θὰ τὸν σκότωνε... Ντρεπόταν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ τῆς. Καὶ δὲν ἔξερε οὔτε ἡ ἴδια ἂν ἔκλαιγε τὰ φανταστικὰ ἐκατομμύρια πὺν τῆς εἶχαν ξεφύγει, ἢ τὴ διάλυσιν μιᾶς ἱλλουζιῶν πὺν τῆς εἶχε μεθύσει...

Καὶ τὸ μαργαριτάρι τοῦ Καροῦ θρίσκει στὰ χέρια μου. Πῶς ;... Αὐτὸ δὲν θὰ σᾶς τὸ πῶ ποτὲ...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Δύο γράμματ' ἀποδοῦναι, δύο ὑπὸν ἄνομοιῶν πὺν μιλᾶνε περὶ βίου κόσμου καὶ περὶ οὐδαιῶν

Πράγματα πὺν σὲ κάνουνε μεγάλως νὰ θυμώσῃς

Θεατρικαὶ ζυμώσεις

Χαρίδημε,

Τί γίνεσαι ; Ἐγὼ περνῶ φῖνα καὶ δὲν τὴν ἐνοστάλησα καθόλου τὴν Ἀθήνα. Κάνει δροσὰ πραγματικὴν ἐδῶ εἰς τὴν Πεντέλῃν καὶ χαίρομαι, ὡς Ἕλλην, διότι ζῶ μιαν ζωὴν χωρὶς μεγάλα φούμαρα. Σὲ λίγο, καθὼς μοῦπτανε, θὰ βγοῦνε καὶ τὰ κούμαρα καὶ τότε πιά, Χαρίδημε, ἐλπίζω νὰ σὲ δῶ ν' ἀφήσῃς τὴν πρωτεύουσάν καὶ ν' ἀφίχῃς ἐδῶ.

★

Τώρα δὲ ἀς μιλήσωμε καὶ σοβαρὰ λιγάκι : Τί γίνονται τὰ θέατρα ; Τὸ ἔργον τοῦ Μαμάκη ; Εἰς στήλας περιοδικῶν ἀλλὰ κι' ἐφημερίδων εἶδον πὺν μέγα ἐκταστικὰ θεατρικῶν ἐρίδων ἔγινε πλέον ἡ ρεῦθ Μαμάκη—Γιοκαρίνη. Γιὰτὶ αὐτὸ, Χαρίδημε ; Τόσον πολὺ βαρύνει στήν τοῦ θεάτρου πλάστιγγα ἡ νεαρὰ δύς, κι' ὁ Τύπος σάν... Ἡρωδιὰς ἀμέσως κι' ἐπὶ πίνακι ζητεῖ τὴν κεφαλὴ τῆς, ἥτις

μὲ ὄλας τὰς πνευματικὰς πὺν διαθέτει ἱνα θὰ ἔπρεπε ν' ἀπασχολῇ πέντ'—ἔξῃ τὸ πολὺ ἀσχήμες μπαλαρίνας ;

«Γιὰτὶ θυμώνεις ;» θὰ μοῦ πῆς. Εἶνε νὰ μὴ θυμώσῃς ; Γὰ πῆς μου, ὁμῶς, ἀπρόσδο, καὶ διὰ τὰς ζυμώσεις αἰτίας, ὅπως ἔμαθα, ἤρχισαν ἐνωρὶς : Ὁ θίασος τοῦ Σαμαρτζῆ ἔμεινε πὰ χωρὶς «μικρὰν πρωταγωνίστριας ; Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ ; Δὲν παίρνουνε στὴ θέσιν τῆς τὸ... Μίμη τὸν Κοκκίνη ; Στὴν ἡλικία, πιθανόν, νὰ εἶνε μεγαλύτερος, μ' ἀπ' τὴ Λουίζα, βρὲ παιδί, εἶνε πολὺ καλύτερος !

★

Μὲ τὴν Ποζέλλι ἔμαθα πὺν πήρανε τὰ σκάγια καὶ μιὰ καλὴ χορεύτρια, τὴ Νίνα Παβλοφσκάγια, πὺν προσελήφθη στὸ «Μοντιάλ» μὲ πονηρὰν εὐφράν (δεῖαν

καὶ τὸν Μακέδον ἔπειτα τὸν πῆγε εἰς τὴν «Ἀδειαν». Ἐάν σοῦ μένῃ, φίλτατε Χαρίδημε, καιρὸς, γράψε μου τώρα γενικῶς μὰ καὶ λεπτομερῶς, τί γίνεαι, τί γίνεται, τί πρόκειται νὰ γίνῃ ; Ἄν γίνῃ πάλιν θίασος Μαυρέα καὶ Κοκκίνη, ἂν ἡ Ζαζᾶ ἐκράτησε εἰς τὸν Μακέδον πόζα, ἂν παίξῃ στὸ «Βασιλικόν» ἐφέτος ἡ... Μιμόζα, ἂν ντεμπούτάρῃ στὴ σκηνὴ πάλιν καμμιὰ μικρὴ, ἂν ἐξαγίλῃ θίασος... Γκιουζέππε καὶ Μακρῇ, ἂν βγῇ τὸ διαζύγιον τοῦ Ζεύγου Σπυροπούλου, ἂν γράψῃ ἔργον ἡ δύς Κιούση καὶ Ρηγοπούλου, ἂν γίνῃ ἡ ἐπισημὸς μεγάλῃ ὀπερέττα, (ἰδέα περισπούδαστος σὲ ὕψος καὶ σὲ βάθος) καὶ ἂν θὰ παίξουνε σ' αὐτὴν ἑλληνικὰ μπαλέττα ὁπότε... γράψε λάθος !

.....

Διὰ ταῦτα σὲ ἀφήνω μὲ ὀργὴν ἀλλὰ καὶ μένος καὶ διατελῶ προθύμως

ΜΑΡΩΝ ΔΥΣΑΡΞΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Βρὲ Κλέωνα,

Τί ἐπαθες ; Γιατί φωνάζεις ἐτσι ; Στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς δὲν εἵμαστε καὶ λέτσοι, ὥστε ν' ἀκοῦμε διαρκῶς ἐσένα νὰ μὰς βρίζῃς ! Ὅπως σοῦ εἶπα κι' ἄλλοτε, μεγάλως μ' ἐκνευρίζεις, κι' ἂν δὲ θαυρόμου, πρᾶγματι, θ' ἀρχοῦμε νὰ σὲ (βρῶ,

νὰ σὲ βαρέσω στὸ σταυρό ! Ἐν μέσῳ τόσο καύσωνος καὶ ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ, δὲν ἔμπορεῖς, κατάλαβες, διὰ νὰ κάνῃς γοῦστο, νὰ βομβαρδίσῃς διαρκῶς τὸ σπῖτι μου μὲ γράμματα ! Δὲν εἶνε πράγματα αὗτά ! Ναί... ναί... Δὲν εἶνε πρᾶ (ματα...

Πρὸς τί δὲ τόσος θόρυβος εἰς τὰ καλὰ καθούμενα ; Κι' ἂν ἔχῃς μὲ τὸ θέατρο, Κλέωνα, προηγούμενα ἐγὼ, μαρὲ, τί φταίω ;

Ἐν τούτοις εἰς τὸ γράμμα σου αὐτὸ, τὸ τελευταῖο, σοῦ ἀπαντῶ διὰ νὰ δῇς πόσον ἐφάνης ἀναιδής χαρακτηρίζων, γενικῶς, τὸ θέατρον μὲ φράσεις πὺν πρέπει νᾶσαι ἀμαξῆς γιὰ νὰ τίς... μεταφράσῃς.

★

Ναί, φίλτατέ μου ! Ἡ δύς Μαμάκη—Γιοκαρίνη δικαίως τὴν θεατρικὴν ἐτάραξεν εἰρήνῃ, γιὰτὶ στὸ κάτω τῆς γραφῆς, δὲν εἶνε μὲν οἱ ἄνθρωποι καθόλου συγγραφεῖς μὰ βοηθοῦνται ἐξωθεν κι' ἔχουν μεγάλη βᾶσιν. Μὲ τὸν Κωστή τὸν Παλαμά καὶ μὲ τὸν Μαλακάση, νομίζω, συνεργάζονται ἐσχάτως στὰ γεμᾶτα, μ' αὐτὰ δὲ τὰ ὑνόματα... «μάρκα ντεποζιτάτα», θὰ ἐμφανίσουν προσηχῶς καὶ στίχους καὶ πεζὰ καὶ ἡ πὺν θὰ πετύχουνε ἢ πὺν θὰ φάνε καρπαζά !

★

Τὸ τί θὰ γίνῃ, φυσικά, καθόλου δὲ μὲ μέλλει...

Ὅσο γιὰ τὴν Ποζέλλι, (πὺν ἔκλεισε συμβόλαιον τόσο πολὺ κουτὰ) ἤδη ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὴν Καλουτὰ πὺν —ὡς τ' ἀκούσῃ ἡ «μικρὰ» Λουίζα νὰ τρομάξῃ— ἐκλείσανε τὰ εἰκοσι καὶ μῆκαν στὰ... δεκάξῃ ! Κι' ὅσο γιὰ τὴν χορεύτρια, τὴ Νίνα Παβλοφσκάγια, —πὺν γιὰ νὰ πᾶν στὸ «Μοντιάλ» τῆς ἔκαναν καί... (μάγια—

αὐτὴ πλέον ὑπόσχεται, μὲ ὕφος δὲ ἀψύ, νὰ τὸν χορέψῃ τὸν φτωχὸ Μακέδον στὸ ταψί !

★

Αὐτὰ καὶ μόνο, Κλέωνα, ξέρω γιὰ τίς ζυμώσεις... Καὶ τώρα, αἶ στὸ διάολο, ἀλλὰ... νὰ μὴ θυμώσῃς !

.....

Ἐπὶ τούτοις, φίλε Κλέων, σὲ ἀσπάζομαι ἀσμένως ὁ πολὺ καλὸς σου φίλος

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν
Α. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ

ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Παράδοξα συμβόλαια

Τὰ παραδοξότερα συμβόλαια εἶνε ἀσφαλῶς αὐτὰ πού υπογράφονται μεταξύ ἀστέρων καὶ ἑταίρειων τοῦ κινηματογράφου. Οἱ παραγωγοί, πού συμβάλλονται μετὰ τοὺς ἡθοποιούς τῆς ὀθόνης, ἐννοοῦν νὰ καλύψουν ὅπωςδήποτε τοὺς τεραστίους μισθοὺς πού ὑποχρεοῦνται νὰ πληρώσουν, ἐξασφαλίζοντας τὴν ἐπιχείρησίν τους ἀπὸ κάθε ἀποπτώσει. Τὸ κύριο μέλημα τῶν ἐταίρειων εἶνε νὰ μὴ χάσουν οἱ ἀστέρες τὴν... φόρμα τους καὶ παύσουν πιά νὰ ἀρέσουν στὸ κοινόν, τοῦ ὁποίου τὰ γούστα εἶνε, ὡς γνωστόν, ἀσταθῆ.

Ἔτσι, π.χ., ἡ Κλωντὲτ Κολμπέρ δὲν διακαυτοῦται ν' ἀδυνατίσῃ δυνάμει ἐιδικῆς ρήτρας τοῦ συμβολαίου της! Πρέπει νὰ ἀκολουθῇ ἐπομένως μιὰν ὀρισμένη διαίτα, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ σημερινὸ θάρος της, πού δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ τὸ ἀυξήσῃ.

Ὁ Τζωρτζ Μπρέντ, πάλι, δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιδοθῇ σὲ σπορ ἐπικίνδυνα, πού μποροῦν νὰ προκαλέσουν διακοπὴ τῆς ἐργασίας του. Δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ παίξῃ πολὺ καὶ ν' ἀνεβαίνει σὲ ἀεροπλάνο.

Τὸ συμβόλαιο τῆς Καρόλ Λαμπάρντ τῆς ἀπαγορεύει νὰ ἀλλάξῃ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιών της. Εἰς ἀντάλλαγμα, ἡ Καρόλ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλλῃ στὸ στούντιο ὅπου ἐργάζεται ἕναν ἡλεκτρολόγο καὶ ἕναν «κοστομιέ» τῆς ἀρεσκείας της!

Ἡ Ντίνα Ντάρμπιν, τὸ παιδί-θαύμα τοῦ κινηματογράφου, πού μόνον ἐφέτος θὰ γνωρίσουν οἱ Ἀθηναῖοι, ἔχει υπογράμει συμβόλαιο πού της ἀπαγορεύει νὰ κατοικήσῃ σὲ παραθαλάσσια μέρη, γιὰτὶ ἡ ὑγρασία θάλαπτε τὴ φωνή της.

Ὁ Γκάρι Κούπερ δὲν μπορεῖ νὰ ὀδηγῇ ὁ ἴδιος τὸ αὐτοκίνητό του, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ σωφὲρ του μπορεῖ νὰ τρέξῃ μετὰ ταχύτητα μεγαλύτερη τῶν 60 χιλιομέτρων!

Ἡ Ζίγκριντ Γκιούρι, ἡ παρτεναίρ τοῦ Γκάρι Κούπερ στὴν ταινία «Μάρκο Πόλο», δὲν ἔχει τὴν ἀδεία νὰ βγαίη τὸ βράδυ γιὰ νὰ πάη στὸ θέατρο ἢ σὲ κάποιο κέντρον διασκεδάσεως.

Ἡ Μπέττυ Νταϊβὶς ἀνέλαβε διὰ συμβολαίου τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μείνῃ ξανθὴ καὶ νὰ μὴν ἐκτίθεται ποτὲ στὸν ἥλιον!

Ἡ Ἀλὶς Φαίη δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πίνῃ οἶνοννευματώδη ποτὰ. Εἰς ἀντάλλαγμα, τὸ συμβόλαιό της της ἐπιτρέπει νὰ διακόπτῃ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας, γιὰ ν' ἀκούσῃ στὸ ραδιόφωνο τὴν περίφημη ὀρχήστρα τοῦ Ρόυν-του Βάλλου!

Ὁ Τζόελ Μάκ Κρή, ὁ γνωστὸς πρωταγωνιστὴς τῶν «γαγκστερικών» φιλμς, δὲν μπορεῖ νὰ παίξῃ ποτὲ μαζί μετὰ τὴν γυναίκα του, τὴν χαριτωμένη Φράνσις Ντὴ.

Ἡ Κάθριν Χέμπουργν δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ταξιδεύῃ μετὰ ἀεροπλάνο καὶ οὔτε... νὰ κἀνῃ παιδιά.

Παραδόξος ὁρος συμβολαίου εἶνε καὶ αὐτὸς πού ὑποχρεώνει τὴν Μάργκκερετ Λίνσεϋ νὰ μὴ... φλερτάρῃ μετὰ κανένα! Καὶ τοῦτο διότι ἡ χαριτωμένη αὕτὴ θεντέττα ἔχει ἀρραβωνιασθῇ κατὰ τὸ παρελθόν 15 φορές (1), πράγμα πού προκαλεῖ ἰσάριθμες καθυστερήσεις τῶν φιλμς πού ἐγυρίζει.

Ἀλλ' ἀκόμη πὺρ περίεργο εἶνε τὸ συμβόλαιο τῆς Μίρλ Ὁμπερν. Ἡ ὥραία Ἀγγλίς ἡθοποιὸς ἀνέλαβε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴν... παντρευθῇ ἂν δὲν ζητήσῃ τὴ συγκατάθεσιν τοῦ θεοστυχοῦς τῆς Σάμουελ Γκόλντγουϊν, ὁ ὁποῖος μόνος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τῆς διαλέξῃ τὸν σύζυγον πού της πρέπει.

Ρόμπερτ Ταίηλορ Βαρβάρτα Στάνγουϊκ

Τὸ εἰδύλλιο τοῦ Ρόμπερτ Ταίηλορ καὶ τῆς Βαρβάρτας Στάνγουϊκ, φαίνεται ὅτι δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς μιὰν ἀπὸ τῶν συνηθισμένων κακογλωσσισιῶν τοῦ Χόλλυγουντ. Εἶνε θέσιο πιά ὅτι ὁ γὼς ἐγοήτευσε πράγματι τὴν γόησσα καὶ ὅτι ἀπὸ τὸ ἀλληλοσυμπλήρωμα αὐτὸ τῶν κινηματογραφικῶν γοητειῶν ἔκλυε ἕνας γάμος, τὸν ὁποῖον ἡμεπισήμως ἀναγγέλλουν ἡδὴ οἱ ἐφημερίδες.

Μετὰ τοὺς γάμους, τὸ περίφημο ζεῦγος θὰ καταφύγῃ στὸ Λὸς Ἀντζελες, ὅπου ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ σταδιοδρομίου, ἔχει ἀνεγείρει μιὰ λαμπρὰ ἀνὰ μέρη του πολυτελεῖαν, ἡ ὁποία μόνον μετὰ τὸ ἀνάκτορα τῶν μαχαρναγιάδων μπορεῖ νὰ συγκριθῇ. Ἡ θύλα αὕτη, πού ἐστοίχισε περίπου 50 ἑκατομύρια δολάρια, θὰ στεγάσῃ τὴν εὐτυχία τῶν δυὸ ἐρωτευμένων, πού ἀρχισαν ἡδὴ νὰ παίρνουν δῶρα ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἀμερικῆς. Τὰ δῶρα αὐτὰ συγκεντρώνονται ἀπὸ τὴν... ὑπηρεσία διαφημίσσεως τοῦ Ταίηλορ, ἡ ὁποία φροντίζει καθημερινῶς νὰ παρέχῃ πληροφορίες στὸν τύπον γιὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ εἰδύλλiou τῶν ἀστέρων, πού ἀποτελεῖ ὅχι μόνον ἕνα εὐτυχὲς γεγονός, ἀλλὰ καὶ μιὰ πρῶτὴ τάξεως ρεκλάμα.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες ὀργιάζουν κυριολεκτικῶς μετὰ τὴν εἰδησεογραφία τους γύρω ἀπὸ τὸ ζεῦγος. Σελίδες δολοκλήρες ἀφιερώνονται γιὰ τὸν ἑρωτὰ τῶν δυὸ ἀστέρων καὶ δημοσιεύονται ἀπειρες ἐκδόσεις περὶ τοῦ πῶς ἡ Βαρβάρτα καὶ ὁ Ρόμπερτ «τὰ ἐψήσαν». Ἡ πιθωνωτέρα πάντως ἐκδοχὴ εἶνε αὐτὴ πού διηγεῖται ἡ ἐφημερίδα «Στάρ» τοῦ Χόλλυγουντ. Φαίνεται ὅτι ὁ γὼς τὴν ἐποχὴ ἀκόμη πού ἦταν ἕνας ἀσημῶτατος κομπάρσος, εἶχε προκαλέσει τὴν προσοχὴ τῆς γόησσης, ἡ ὁποία... τὸν ἐνοστήμευθε ἑξαιρετικὰ. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐνύιας ἦταν νὰ ἀρχίσουν οἱ σκηνοθεσίαι νὰ προσέχουν τὸν Ταίηλορ καὶ νὰ τοῦ ἀναθέτουν καλύτερους ρόλους, μέχρι τῆς ἐποχῆς πού τοῦ ἦλε ἡ ἰδέα νὰ τὸν λαμβάνουν ὡς τὸν νεώτερον Βολεντίνο. Ἡ ἰδέα

τοὺς αὐτὴ ἐστηρίχθη στὸν συλλογισμὸ ὅτι ἀπὸ ὁ ὥραιος ἡθοποιὸς ἄρεσε τῆς Βαρβάρτας, θὰ ἐξετρελλανε μοιραῖως καὶ ὅλα τὰ θήλα, πράγμα πού ἀπεδείχθη ὀρθότατο.

Πραγματικὰ στὴν ταινία «Μελωδίες καὶ ρυθμοὶ τοῦ 1936» ὁ Ταίηλορ ἐθριάμβευσε καὶ ἐγένε ἀστὴρ πρῶτον μεγέθους. Ἡ Στάνγουϊκ ὅμως δυσανεκτήθηκε κάπως μετὰ τὸν εὐνοούμενόν της πού δέχθηκε νὰ γυρίσῃ τὸ πρῶτον τοῦ φιλμ μετὰ τὴν παρτεναίρ. Γιὰ ὀρισμένον διάστημα οἱ σχέσεις τῶν δυὸ ἀστέρων ἐψυχράθησαν, μέχρις ὅτου ἀρχισε τὸ γύρισμα τοῦ «Ἐνόχου Πόθου». Στὴν ταινία αὕτὴ ἡ Στάνγουϊκ ἐφίλησε γιὰ πρώτη φορά τὸν Ταίηλορ, τὸ δὲ φιλί της δὲν ὑπῆρξε διόλου θεατρικόν, ἀλλὰ φλογερὸ καὶ ἀληθινόν.

Τώρα τὸ εἰδύλλiou τοὺς ἔγινε κοινὸν κτήμα καὶ ἀφορμὴ τεραστίων ρεκλάμας. Οἱ γάμοι τοῦ Ταίηλορ καὶ τῆς Στάνγουϊκ θὰ τελεσθοῦν στὸ Χόλλυγουντ καὶ θὰ παραστοῦν σ' αὐτοὺς ὅλες οἱ διάσημες θεντέττες καὶ ὅλοι οἱ ἀρρενες ἀστέρες, πράγμα πού δὲν συνέβη ποτὲ ὡς τώρα στὴ μεγάλην κινηματογραφόπολιν, ὅπου οἱ πρωταγωνισταὶ τῆς ὀθόνης συνηθίζουν νὰ παντρεύονται ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστω...

Κουτσομπολιό

«Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς κωμικὸς Ἐντὸ Κόντορ ἀπεφάσισε νὰ γυρίσῃ μιὰ ταινία ἀνάλογη μετὰ τὴν περίφημη «Ρωμαιοὶ Σκάνδαλοι». Αὕτὴ τὴν φορά, ἀντὶ τῆς ἀρχαίας Ρώμης, ὁ Κόντορ θὰ ταξιδεύσῃ στὰς ἀρχαίας Ἀθῆνας καὶ θὰ... ἐρωτευθῇ τὴν Ἀσπασία τοῦ Περικλέους! Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἡ ταινία αὕτη θ' ἀποτελῇ μιὰ κωμικὴ σύγκρισιν τῆς σημερινῆς ἀμερικανικῆς ζωῆς μετὰ τὴν ἀρχαίαν, τὰ δὲ γέγραπς τοῦ περιωμένου μπαλλέτου τοῦ Σάμουελ Γκόλντγουϊν θὰ ἀναλαβῶν νὰ ὑποδυθοῦν ρόλους ἀρχαίων Ἑλληνίδων!

Πρὸ ἡμερῶν στὸν Λευκὸν Οἶκον τῆς Οὐάσιγκτον, προσεβλήθη, ἐνώπιον τοῦ Ρούζβελτ, ἡ πρώτη ἑγχρωμὴ ταινία τῆς Σίρλεϋ Τέμπλ, γιὰ τὴν ὁποίαν τρέφει ἐξαιρετικὴ συμπάθεια ὁ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ ταινία ἄρεσε ἐξαιρετικὰ στοὺς καλεσμένους τοῦ προεδρικοῦ μεγάρου, λόγῳ τῆς πρωτοτυπίας της.

Μία τελευταία φωτογραφία τῆς Βαρβάρτας Στάνγουϊκ, πού θεωρεῖται σήμερα ὡς ἡ πιὸ εὐτυχισμένη ἀπὸ τὸν Χόλλυγουντ μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῶν γάμων της μετὰ τὸν Ρόμπερτ Ταίηλορ.

Δραματικές Ἱστορίες

ΓΙΑ 15 ΗΜΕΡΕΣ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἀπὸ τὸ θεωρεῖο τῶν ἀκροατῶν, ἡ Ἑλὲν παρακολουθοῦσε τὴ δίκην. Παρακολουθοῦσε ὅλες τὶς δίκες τοῦ ἀνδρός της, τοῦ δικασίμου δικηγόρου Ζάκ Πολέυ. Ἐπὶ πέντε ὀλόκληρα χρόνια πού ἦταν παντρεμένοι ὁ Ζάκ ἐπέμενε νὰ θλέπῃ τὴ νεαρὰ γυναῖκα του σ' ὅλες του τὶς δίκες. Στὴν ἀρχὴ ἦταν μιὰ ἰδιοτροπία ἐρωτευμένου ἀνδρός, πού νύμιζε πὼς ἐμπνέεται, ἡ ἐμπνεόταν πραγματικὰ ἀπὸ τὴν παρουσία τῆς ἀγαπημένης του γυναίκας.

Ὑστερα, σιγά-σιγά, εἶχε μετατραπῇ σὲ συνήθεια καὶ γρήγορα πῆρε τὴ μορφή πεποιθήσεως, πραγματικῆς ψυχώσεως. Τώρα ὁ Ζάκ Πολέυ, μποροῦσε νὰ ὀρκισθῇ ὅτι, ἂν ποτὲ ἔλειπε ἡ γυναῖκα του ἀπὸ μιὰ δίκην, ἡ δίκην ἦταν χαμένη.

Σήμερα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ὁ δικηγόρος ἤθελε νὰ νοιώσῃ τὴν Ἑλὲν κοντὰ του, ἤθελε νὰ μπορῇ, σὲ δεδομένη στιγμή, νὰ σηκώσῃ τὸ βλέμμα του καὶ νὰ συναντήσῃ τὸ ἐλῆμμα της, γιὰ νὰ μπορῇ ἔτσι νὰ προχωρήσῃ μ' ὅλο του τὸ θάρρος στὴν πραγματικὰ δύσκολη ὑπεράσπισιν τοῦ πελάτου του.

Ἡ Ἑλὲν ἀκούγε ἀφηρημένη τὴν ἀγόρευσιν τοῦ Ζάκ.

Ἀναπολοῦσε μιὰν ὑπόθεσιν πού τὴν εἶχε ἀπασχολήσει προσωπικὰ πρὸ δυὸ ἐτῶν, σ' ἕνα ταξίδι της στὴν ἐπαρχία.

Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού ἡ γυναῖκα τοῦ δικηγόρου εἶχε αἰσθανθῇ μιὰ κοῦρασιν ἀπὸ τὸν τριετὴ ὡς τότε συζυγικὸ βίον. Ἡ καρδιά της εἶχε ποθῇρε ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς, ἕνα ταξίδι χωρὶς τὰ παιδιά της, χωρὶς σκοτούρες, χωρὶς τὴν διαρκὴ ἀγωνία γιὰ τὴν ὑγείαν τους.

Ὁ Ζάκ εἶχε τότε πολλὰς δουλειὰς, εἶχε ἕνα σωρὸ φακέλους νὰ μελετήσῃ καὶ κατὰ ἐπιειγουσες ἄλλες ὑποθέσεις πού τὸν κρατοῦσαν στὴν πρωτεύουσα. Ἔτσι ἡ Ἑλὲν εἶχε φύγει μόνη, ἐλεύθερη γιὰ δέκα πέντε μέρες, ἐξηννοιαστὴ, διψασμένη γιὰ καθαρόν ἀέρα καὶ νέους ὀρίζοντες.

Ἡ ψυχικὴ της κατάστασις ἦταν τέτοια, ὥστε ἡ περιπέτεια, πού τῆς ἦταν κάτι ἀγνωστο καὶ ἀντίθετο πρὸς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν της, τῆς

Ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ θερσμοῦ κι' ἔδρεπαν τοὺς καρποὺς τῆς ἀγάπης τους.

φάνηκε κάπως ἑλκυστικὴ. Ἡ περιπέτεια τῆς παρουσιάστηκε μέσα στὸ τραῖνο, στὸ πρόσωπο ἐνὸς ὠρείου νέου, εἰκοσιπέντε περίπου ἐτῶν, μετὰ χαρακτηριστικὰ πολὺ συμπαθητικὰ καὶ κοσμικὸ ὕφος, πού καθόταν ἀκριβῶς ἀπέναντί της στὸ ἀγκῶν - ρεστωράν. Γρήγορα ἔπιασαν συζήτησι.

—Ταξιδεύετε ὀλομόναχη;
—Ναι.
—Φαντάζομαι ὅτι θάχετε συγγενεῖς στὴν ἐπαρχία;

—Ὁχι.
—Πὼς σὰς λένε;
—Τὶ σημασία ἔχει τ' ὄνομά μου; Φωνάζετέ με Μαίρη. Αὐτὸ εἶναι ἀρκετό.
—Σωστά. Καὶ σεις λέγετέ με Κλάρκ.

Ἐμεῖς σχεδὸν τελευτοῦντο στὸ βαγκόν - ρεστωράν.

Σιγά-σιγά ἀρχισαν νὰ μιλοῦν μετὰ περισσότερη οἰκειότητα κι' ὅταν χωρίστηκαν, ἡ Ἑλὲν εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι χρόνια ὀλόκληρα γνωρίζονταν μ' ἐκείνον τὸν ἄνδρα.

Ὅταν ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ στὸ ἰδιότερον διαμέρισμά της, φρόντισε νὰ κλειδώσῃ τὴν πόρταν.

Ὑστερα, ὅμως, ἔλλαξε γνώμη καὶ —μολοντὶ ντροπισμένη ἀπὸ τὴ χειρονομία πού σκόπευε νὰ κάνη— σηκώθηκε καὶ ἐξεκλείδωσε.

Δὲν γελάσθη. Πράγματι, μόλις οἱ τελευταῖοι καθυστερημένοι ταξιδιώτες ἔπασσαν νὰ κυκλοφοροῦν μέσα στοὺς μισοσκότεινους διαδρόμους κι' ἀπεσύρθηκαν γιὰ νὰ κοιμηθοῦν, τὸ πόμο-λο τῆς πόρτας γύρισε ἀθόρυβα κι' ἡ μορφή τοῦ Κλάρκ ἐμφανίσθηκε στὸ κατώφλι. Ὁ Κλάρκ ἔκλεισε

γρήγορα τὴν πόρταν καὶ πῆλιν εἰσεσε τὴν Ἑλὲν.

Πέρασαν μαζί δέκα πέντε ἀλησμόνητες ἡμέρες σ' ἕνα χωριουδάκι τῆς Προβηγκίας κι' ἔζησαν ἕνα ἀγροτικό εἰδύλλιο ἀνάμεσα στοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους καὶ στὴν ἀνεπιτήδευτη φύσιν. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ θερσμοῦ. Κι' αὐτοῖς ἔδρεπαν τοὺς καρποὺς τῆς ἀγάπης τους. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ τοὺς δὲν ἐπέστησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ ἄλλου. Αὐτὸς τὴν ἐφώναζε πάντα Μαίρη κι' ἐκείνη τὸν ἐφώναζε πάντα Κλάρκ.

Ὁ δεσμός τους ὅμως δὲν ὑπῆρξε ἀπλὴ περιπέτεια. Αἰσθάνθηκαν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον μιὰ δυνατὴ συμπάθεια, κατάρθωσαν νὰ καταλάβουν πόσο τοὺς εἶχαν προδώσει οἱ καρδιές τους. Ἐπὶ ἄρες ὀλόκληρες ἔκλαιγαν ἀγκαλιασμένοι κι' ἀντιμετώπισαν στὰ σοβαρὰ τὴν ἀποψιν μιᾶς ὀριστικῆς ἐνώσεως. Γρήγορα ὅμως ἡ Ἑλὲν ἐδιώξε τὸ ὑπέροχον ὄνειρον.

Δὲν μποροῦσε νὰ πάη μαζί του. Ὁ ἄνδρας της θὰ καταστρεφόταν, τὰ παιδιά της θὰ δυστυχοῦσαν, ἀλλ' οὕτως καὶ θάλεγε νὰ τοῦ πῇ ποῖα ἦταν. Γιατὶ ἄλλως τε;

Πρὶν χωριστοῦν μόνον τοῦ ἔδωσε ἕνα ὠραῖο κόκκινο τριαντάφυλλον.

—Ζωντανὸ σὰν τὴν ἀγάπην μας καὶ ματωμένον σὰν αὐτὴν, ἐτραύλισε ἡ Ἑλὲν.

Κι' ὕστερα... ὕστερα μὴν κε στὸ τραῖνο γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πραγματικότητά της, γιὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ ὀριστικὰ ἀπὸ τὸ πλαίσιο τοῦ πιὸ γλυκοῦ ὁνείρου της.

Σήμερα, λοιπόν, ὕστερα

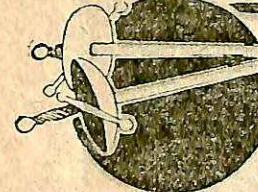
ἀπὸ δυὸ χρόνια, ἡ Ἑλὲν ἀναπολοῦσε τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο. Ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τὸ ἀναπολήσῃ, γιὰτὶ ἀπλοῦστατα ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ὑπερήσπιζε ὁ ἄνδρας της, ὁ Μορὸ Μαρτινκέλ, αὐτὸς πού δικαζόταν γιὰ τὸ φόνο μιᾶς γυναίκας, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Κλάρκ τῆς Προβηγκίας, ἀπὸ τὸν δικὸν τῆς Κλάρκ.

Στὶς σκέψεις αὐτὰς πού γυροῦσαν μέσα στὸ μυαλό της, ἀπὸ τὴ στιγμή πού εἶχε ἰδῇ τὸν κατηγορούμενον, ἡ γυναῖκα τοῦ δικηγόρου μὲ πολλὴ προσπάθεια κατάρθωνε νὰ συγκρατήται. Ἀλλ' ὁ πόνος παραμόρφωνε τὰ χαρακτηριστικά της καὶ θόλωνε τὸ βλέμμα της.

Ἦρθε ἡ κρίσιμη στιγμή τῆς ἀγορεύσεως τοῦ Ζάκ Πολέυ. Ὁ διάσημος δικηγόρος ἐφθάνε στὰ ἀποφασιστικὰ ἐπιχειρήματά του, σ' ἐκεῖνα πού ἔπρεπε ν' ἀναπτύχονταν μετὰ πραγματικὴ πίστιν, μετὰ τὴ δυνατὴ ἐκείνη λάμψιν στὸ βλέμμα, πού πείθει, πού ἀναγκάζει τοὺς ἐνόρκους καὶ τὸ ἀκροατήριον νὰ ἰδοῦν τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ ὑπερασπιστοῦ ὑπὸ τὸ ἴδιον πρίσμα ὑπὸ τὸ ὁποῖον τοὺς βλέπει κι' ἐκεῖνος.

Ὁ Ζάκ Πολέυ σήκωσε μετὰ τρόπο τὸ βλέμμα, περιμένοντας νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα τῆς γυναίκας του. Κατὰπληκτος, εἶδε τὰ μάτια της νὰ ἔχουν μιὰν ἐκφρασιν ἀπλανῆ, εἶδε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της νὰ συσπῶνται, φανερώνοντας ἕναν ἀπέραντον πόνο. Ἡ κατάπληξις του μετετράπη γρήγορα σὲ ἀγωνία. (Τὸ τέλος στὴ σελίδα 70)

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

Ένα ιπποτικό ανάγνωσμα ήρωϊ-
σμών, περιπετειών και έρωτος

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— 'Ο Πικουίλλο, ένα μικρό παιδί μαυριτάνικης καταγωγής, που κρατιόταν αιχμάλωτο επί τρία χρόνια στο δόθη ενδοχείο της ληστυμίας του Ζουάν Μπατίστα, κατορθώνει να δρασκετεύσει μία νύχτα απ' αυτό με τον κουρέα Γογγαρέλο και την άνεμία του και πάνω στη φυγή του σώζει τη ζωή του αντίθαι-
λέως της Ναδάρρας Ντόν Ζεζάν ντ' Αγκουί-
λάρ, που ταξίδευε με την κόρη του Κάρ-
μεν και τη φίλη της Αϊζά. 'Ο αντίθαι-
λέως τον αναλαμβάνει υπό την προστασία του και τον κρατεί στα ανάκτορα ως υπηρέτην. Με-
σα στα ανάκτορα ο Πικουίλλο κατακτά τη συμπάθεια των δυο κοριτσιών και προσπαθεί με κάθε τρόπο να δείξει κι' αυτός την ευ-
γνωμοσύνη του. Χάρης δε στις ενέργειες της Αϊζας διορίζεται γραμματέας του αντίθαι-
λέως με ικανοποιητικόν μισθόν. Στην Πρι-
νσιπάλ, όπου ήταν τ' ανάκτορα του αντίθαι-
λέως, από μία τυχαία σύμπτωση συναντά
και αναγνωρίζει την μητέρα του Ζιράλντα
'Αλτάρα, η οποία υπήρξε άλλοτε ωραία λυ-
θοποιός και η οποία του δίδει μία επιστολή
για τον κόμη Ούζεντ, γιου του πρωτοπουρ-
γαίου, που υπήρξε ένας από τους έραστές της
και πατέρας του παιδιού της. 'Ο Πικουίλλο
πάρει το γράμμα και ζήτησε δεκαπέντε ημε-
ρών άδειαν από τον αντίθαιλέα για να πά-
ρη στη Μαδρίτη να συναντήσει τον κόμη Ού-
ζεντ, χωρίς όμως να εισηγήσει σε κανένα τους
λόγους του ταξιδιού του. 'Ο Ντ' Αγκουί-
λάρ δίνει την άδεια κι' ο Πικουίλλο φεύγει
για τη Μαδρίτη με τον συνταγματάρχη Φερ-
νάντο Ντ' Αλμπαιντά, άνεμίο του αντίθαι-
λέως και άρραδωνιστικό της Κάρμεν. Στη
Μαδρίτη μένει φιλοξενούμενος στο σπίτι του
Φερνάντο και χωρίς στη βοήθεια της Καζί-
ντα Καζολέτα, γυναικάς του μωροπάλου της
Αυλίας και συγγενούς του κουρέως Γογγα-
ρέλο, που κάποτε έσωσε μαζί με την άνεμία
του Ζουανίτα, κατορθώνει να παρουσιασθή
στον κόμη Ούζεντ που θροισκόταν μαζί με
την Βασιλική Αυλή στο Βαλκαντόν. 'Ο-
ταν ο κόμης διάβασε το γράμμα της Ζιράλ-
ντα, στην αρχή ερωτεύθηκε τον Πικουίλλο
και στο τέλος του είπε, πως αν αυτός δεν ή-
ταν τόσο σημαντικό πρόσωπο και τόσο πλού-
σιος, ασφαλώς η μητέρα του θα τον έστελνε
σε κανέναν άλλον, από τους τόσους που την
αγάπησαν, να δώση ένα παρόμοιο γράμμα
σάν αυτό που έφερε σ' εκείνον).

10ον

—'Α! τινάχτηκε ο νέος για την προσ-
βολή. Να εύχαριστήσιν τον Θεό που δυ-
στυχώς δεν έχω καμιά αμφιβολία ό-
τι είσαι πατέρας μου. 'Αλλοιώςτικά δε
θάβγαίνα απ' εδώ μέσα χωρίς να ξε-
πλύνω την προσβολή με το αίμα σου!
Τρομαγμένος απ' την παραφορά του
Πικουίλλο ο κόμης και το μίσος που
είδε να λάμπη στα μάτια του, έχτύπη-
σε το κουδούνι και στους υπηρέτες που
μπήκαν άμέσως, είπε δείχνοντας τον
νέο που έτρεμε από θυμό.
—Πετάξτε έξω αυτόν τον άγύρτη κι'
αν ποτέ τολμήση να ξαναπαρουσιασθή
στην πόρτα μου, συγυρίστε τον όπως
του πρέπει.

Οι υπηρέτες άρπαξαν τον νέο και
κρατώντας τον σφιχτά τον έφεραν
προς τα έξω.

—Κύριε κόμη! φώναξεν ο Πικουίλ-
λο, αυτή την στιγμή βρίσκεστε πολύ
ψηλά κι' εγώ πολύ χαμηλά. Κανείς
μας δεν ξέρει τί μας επιφυλάσσει το
μέλλον. Είμαι όμως βέβαιος πως κά-

ποτε θ' αναγκασθής να θυμηθής την
σημερινή ημέρα, που με διώχνεις έτσι
από το σπίτι σου.

Οι υπηρέτες είχαν σύρει έξω απ' το
δωμάτιο των Πικουίλλο και ο κό-
μης, σηκώνοντας τους ώμους του πε-
ριφρονητικά, άρχισε να κάνει την του-
αλέττα του για να πάη στα διαμερί-
σματα του βασιλέως όπως υποσχέθηκε
στην κόμησα Ντ' Αλταμέρα.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ
ΑΙΖΑ

Με την ψυχή βαρεία από την απο-
γοήτευσιν και την θλίψη ο Πικουίλλο
έγκατέλειπε άμέσως το Βαλκαντόν
και ξαναγύρισε στην Μαδρίτη, με την
έλπίδα να συναντήσει εκεί τον Φερνάν-
το ντ' Αλμπαιντά, να του πη όλα
και να ζητήσει την βοήθεια και την
προστασία του.

—'Αλλοίμονο, κύριε! του είπε ο θυ-
ρωρός, όταν έφτασε στο σπίτι του Φερ-
νάντο και τον έζητήσε. Δεν προφθά-
σαμε καλά-καλά να τον ιδούμε και
πριν τρεις μέρες, τον διέταξαν να ξα-
ναεπιστρέψη στην Όλλανδία.

'Απελπισμένος κι' από την νέαν του
ατύχϊαν ο Πικουίλλο, έτοιμαζό-
ταν να πάη στην κάμαρά του, που του
είχε διαθέσει ο Φερνάντο, να ξεκουρα-
σθή, όταν ο θυρωρός, ανοίγοντας το
ντουλάπι του θυρωρείου, έβγαλε από
μέσα ένα γράμμα, λέγοντάς του

—Είνε για σάς, το έφεραν πριν από
δυο μέρες.

Ρίχνοντας μία ματιά στη διεύθυνσι ο
Πικουίλλο, έγνώρισε άμέσως τον χα-
ρακτηρή της Αϊζας. Τ' άνοιξε με συ-
κίνησι και κατάπληκτος διάβασε:

«Είμαστε στην Μαδρίτη. Μόλις φθά-
σης, τρέξε άμέσως να μας ιδής, γιατί
έχουμε ανάγκη της παρουσίας και ά-
νάγκης σου. 'Ο νόμος μας είναι μεγά-
λος. Κατοικούμε στην όδον 'Αλκάλα,
στο σπίτι της κομήσης Ντ' Αλταμέ-
ρα και η Κάρμεν κι' εγώ σε περιμέ-
νουμε ανυπόμονα.

'Αϊζά».

'Ανήσυχος απ' τὰ γραφόμενα της
'Αϊζας έτρεξεν άμέσως στην όδον 'Αλ-
κάλα και χτύπησε στο σπίτι της κο-
μήσης Ντ' Αλταμέρα. Στην αρχή δεν
ήθελαν να τον άφήσουν να περάση,
μόλις όμως είπε τ' όνομά του, όλες οι
πόρτες άνοιξαν γι' αυτόν. Μόλις τὰ
δυο κορίτσια, που τον περίμεναν καθι-
σμένα πλάι-πλάι σ' ένα μικρό καναπε-
δάκι, κουβεντιάζοντας σιγανά, περιλυ-
πα και δακρυσμένα, τον είδαν να μπαί-
νι στο διαμέρισμά τους, άφηκαν μία
φωνή και σηκώθηκαν απ' τις θέσεις
τους. 'Όσαν και οι δυο ντυμένες κα-
τάμαυρα.

—Σείς στην Μαδρίτη! φώναξε ο Πι-
κουίλλο πλησιάζοντας, ένω τὰ μάτια
του προσπαθούσαν να μαντεύσουν την
άφορμή της λύπης που ήταν ζωγραφι-
σμένη στα όμορφα τους πρόσωπα. Κι'
αυτά τὰ μαύρα;

Τὰ κορίτσια τον κύτταζαν χωρίς να

μπορούν ν' άπαντήσουν.

—Κι' ο πατέρας σας, συνέχισε ο Πι-
κουίλλο, που είναι ο πατέρας σας; Δεν
ήρθε μαζί σας;

Κρύβοντας το δακρυσμένο της πρό-
σωπο μέσ' τὰ χέρια της η Κάρμεν, ά-
ποκρίθηκε με λυγμούς:

—'Ο πα...τέ...ρας μου... πέθανε!

—Πώς; 'Ο ευεργέτης μου δεν υπάρ-
χει πιά σ' αυτό τον κόσμο! φώναξεν ο
Πικουίλλο μ' άπερίγραπτη συγκίνησι,
ένω τὰ μάτια του πλημμύρισαν δά-
κρυα. Κι' εγώ να μην είμαι κοντά του
να τον περιποιηθώ στις τελευταίες του
στιγμές! Ν' άκούσω τις τελευταίες
του θελήσεις!...

—Σ' εύλόγησε πριν πεθάνη, είπεν η
'Αϊζά, και παρήγγειλε ν' αγαπήσ και
να φροντίσης πάντα για την κόρη
του.

—Θά γίνη το θέλημά σου, κύριε
μου! ψιθύρισεν ο Πικουίλλο ύψωνόν-
τας μ' εύλάβεια τὰ μάτια του στον ού-
ρανό. Θά μείνω πάντα άφωσιωμένος
υπηρέτης των παιδιών σου, όπως ή-
μουνα και δικός σου. 'Η ψυχή σου άς
είνε ήσυχη και άναπαυμένη.

Τὰ δυο κορίτσια άφου τον πήραν ά-
πό το χέρι και τον έβαλαν να καθήση
κοντά τους, του διηγήθηκαν πως λίγες
μέρες απ' την άναχώρησή του, ο Δόν
Ζουάν ντ' Αγκουίλλάρ ύπέστη μία
καρδιακή προσβολή και μόλις μπο-
ρούσε πιά να κινηθί. Έγραψαν τότε
στην αδελφή του κόμησα Ντ' Αλτα-
μέρα που μόλις πρόφθασε να παρευ-
ρεθί στις τελευταίες του στιγμές. 'Υ-
στερα από την κηδεία του πατέρα τους
έπέστρεψαν με την θεία τους στη Μα-
δρίτη με την άπόφασι να μείνουν στο
σπίτι της δώδεκα να γίνουν οι γάμοι
της Κάρμεν με τον Φερνάντο. 'Η κό-
μησα ήταν πολύ περιποιητική μαζί
τους κι' έδειχνε έξαιρετική καλωσύνη
και συμπάθεια και για τις δυο. 'Ο γά-
μος όμως λόγω του πένθους δεν μπο-
ρούσε να γίνη πριν περάση ένας χρό-
νος.

'Ο Πικουίλλο που εξακολουθούσε να
παρμένει φιλοξενούμενος στο σπίτι του
Φερνάντο, πήγαινε κάθε μέρα και περ-
νούσε τις ώρες του συντροφεύοντας τὰ
δυο κορίτσια. Έκτός ότι αυτό το θεω-
ρούσε καθήκον του, εύρισκε και ξεχω-
ριστή ευχαρίστησι να θροισκεται όσο
μπορούσε περισσότερο κοντά τις δυο
ωραίες του κυρίες, όπως πάντα τις ά-
ποκαλούσε.

Μία μέρα, καθώς μιλούσαν πάλι για
τον άλησμόνητο πατέρα τους, η Αϊζά
είπε στον Πικουίλλο ξαφνικά.
—'Α, έσχάσε ως τώρα. 'Ο αντίθαι-
λέως δεν σ' έλησμόνησε και στην δια-
θήκή του. Σου άφησε διακόσιες πιστό-
λες, τις έχω εκεί στο συρτάρι του τρα-
πεζιού.

'Ο Πικουίλλο πήρε τὰ χρήματα φι-
λώντας το χέρι της Αϊζας και ύψωσε
τὰ μάτια του στον ούρανό, σάν νάθελε
να εύχαριστήση την ψυχή του ευεργέ-
του του.

—Όταν ύστερα από λίγο έφυγε, η

Κάρμεν είπε στην Αϊζά.

—Καλά έκαμες και τούδωσες διακό-
σιες πιστόλες. Άφσέ τον να πιστεύη
έτσι, γιατί ο πατέρας μου του άφησε
μόνον έκατό στη διαθήκη του.

—Το λάθος λοιπόν είναι δικό μου και
πρέπει να το πληρώσω, είτε χαμογε-
λώντας η Αϊζά.

—'Α, όχι! Αυτό δεν μπορεί να γίνη,
διαμαρτυρήθηκε η Κάρμεν.

—Θά γίνη, γιατί το θέλω, είπεν η
'Αϊζά μ' ένα ύφος κάπως έντονο και η
Κάρμεν δεν τόλμησε να έπιμείνη.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΙΕ-
ΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΖΗ..

Γυρίζοντας σπίτι του ο Πικουίλλο έ-
γραψε στη μητέρα του για να της έξη-
γήση τους λόγους που τον ά-
νάγκαζαν να παραμείνη στην
Μαδρίτη. Της έγραψε επίσης
σχετικά με την επίσκεψί του
στον κόμη Ντ' Ούζεντ, κα-
θώς και για την έλεεινή συμ-
περιφορά του. Στο τέ-
λος έλεγε στη μητέρα

—Και κάθε Κυριακή τους βασάνιζαν
χωρίς να μπορέσουν να τους πείσουν
ν' άσπασθουν την Καθολική Ρωμαϊκή
θρησκεία.

—Τους άβειους! Χαρά στο κουράγιο
τους όμως! μουρμούρισε μία γρηά.

—'Αμ' δεν φταίν' αυτοί! Φταίει ο
πρωτοπουργός που δεν στέλνει συχνά
στη φωτιά μερικούς απ' αυτούς τους
ξεροκέφαλους αίρετικούς.

—Στην εποχή του Φιλίππου του Β'
συχνά μας χάριζαν τέτοια θεάματα.
Δεν περνούσε σχεδόν εβδομάδα χωρίς
ν' άνάψουν τις φωτιές σε μία πλατεία
της πρωτεύουσας.

—Μιά βδομάδα! Έγώ είδα με τὰ
μάτια μου να κάψουν ένενήντα μέσα σε
...ά μέρα...

Χλωμός ο Πικουίλλο έφραξε τ'
αυτιά του για να μην άκούη τ' ά-
πάνθρωπα αυτά λόγια που του έ-
σφιγγαν την ψυχή.

—'Α! άί... επί τέλους! φώναξε
κάποιος μόλις είδε ν' άνοίγονται

οι πόρτες του 'Ιεροδικείου.

—Νά τους! Νά τους! τους βγάζουν.
Και πραγματικά μία θλιβερή λιτανεία
άρχισε να περνά μπρος απ' τὰ
περιεργα μάτια του κόσμου. Στην άρ-
χή προπορεύονταν οι 'Ιεροδεσταταί,
μετά έρχόταν το λάβαρο του 'Αγίου
Δομνίκου και τελευταίοι ακολουθού-
σαν, δυο-δυο χειροδεμένοι στη σειρά,
οι κατάδικοι.

Θέλοντας και μη ο Πικουίλλο, μιά
και δεν του ήταν εύκολο να διασπάση
όλο εκείνο το πλήθος και να προχωρή-
ση στον δρόμο του, αναγκάστηκε να
μείνη κι' αυτός εκεί. Ξαφνικά, καθώς
παρακολουθούσε με οίκτο τους κινού-
μενους εκείνους σκελετούς να περνούν
με σκυμμένα τὰ κεφάλια από μπρος
του, άφησε μία κραυγή τρόμου που
πνίγηκε μέσα στις κωδωνοκρουσίες,
στις ψαλμωδίες του κλήρου και τους
άλλαλαγμούς του πλήθους: 'Ανάμει-
σε στα άλλα θύματα της 'Ιεράς 'Εξετά-
σεως, είχε αναγνωρίσει τον φτωχό
Γογγαρέλο χειροδεμένο με την δυστυ-
χημένη Ζουανίτα.

—Όταν η θλιβερή λιτανεία απομακρύν-
θηκε και μαζί μ' αυτήν το πλήθος που
την ακολουθούσε έξαλλο από ένθουσι-
ασμό, ο Πικουίλλο με τον θάνατο στην
ψυχή και την θλίψη ζωγραφισμένη στο
πρόσωπό του έτρεξε στο σπίτι της κο-
μήσης Ντ' Αλταμέρα.

—Τί έχεις; Τί σου συμβαίνει; τον ρώ-
τησαν ζωηρά οι δυο νέες μόλις τον

Κρύβοντας το δακρυσμένο
της πρόσωπο μέσ' στα χέ-
ρια της, η Κάρμεν άποκρι-
θηκε με λυγμούς: «'Ο πα...
τέ...ρας μου... πέθανε!»

αντίκρουσαν σ' εκείνη την κατάσταση.

Με λόγια διακεκομμένα ο Πικουίλλο τούς διηγήθηκε τί είδε, κλαίνοντας την τύχη του Γογγαρέλου και της παιδικής του φίλης, της καλής Ζουανίτας.

—Τά τέρατα! φώναζε η 'Αϊζά. Ναί, καίνε ζωντανούς ανθρώπους γιατί έτυχε ν' ανατραφούν σ' άλλη θρησκεία από την δική τους!

—Πώς θα μπορέσω τώρα να τούς σώσω; Τί να κάμω γι' αυτούς; Έλεγε άπελπισμένος ο νέος.

Μόνον ο Φερνάντο θα μπορούσε να μäs βοηθήσει, είπεν η Κάρμεν, μα κι' αυτός βρίσκεται μακριά μας. Σταθήτε όμως, θα πάω να τó αναφέρω στην θεία μου. Είνε καλή και φιλόνηρωπη κι' ίσως μπορέσει κι' αυτή να μäs βοηθήσει.

Όταν η Κάρμεν έφυγε, ο Πικουίλλο ρώτησε την 'Αϊζά, με φωνή που δέν μπορούσε ακόμα να κάμη σταθερή:

—'Ελπίζετε, δεσποινίς, πώς μπορεί να κάμη τίποτε η κόμησσα Ντ' Άλταμέρα;

—Δέν το πολυπιστεύω αυτό, φίλε μου. Κανείς δέν μπορεί ν' άποσπασή τα δυστυχισμένα θύματα από τά νύχια της 'Ιερσας 'Εξετάσεως.

—Καί τότε;.. Πώς θα τούς σώσωμε λοιπόν;

Η 'Αϊζά τόν κύτταξε κατάματα σια πηλή λίγες στιγμές και μετά πλησιάζοντάς τον περισσότερο τού είπε με ύφος σοβαρό.

—'Ακουσέ με, φίλε μου! Μπορώ να χω άπόλυτη έμπιστοσύνη σ' έσένα;

—Δέν έπρεπε, μου φαίνεται, ν' άμφιβάλλετε, δεσποινίς, άπάντησε κατακόκκινος τώρα ο Πικουίλλο.

—Ναί, έχεις δίκιο, φίλε μου. Με συχωρείς. Θα κάμω λοιπόν ένα διάδημα, μα έχω τόν λόγο σου, άν έπιτύχουμε, πώς δέν θα πής σέ κανένον τίποτε, ούτε στους δυστυχισμένους εκείνους που θα προσπαθήσωμε να σώσωμε;

—Σας τó δρκίζομαι, είπεν ο νέος, κυττάζοντάς την με θαυμασμό.

—Πολύ καλά! Περίμενε τότε μια στιγμή, είπε η 'Αϊζά χτυπώντας τον φιλικά στόν ώμο.

Κάθισε μετά στο γραφείο, έγραψε γρήγορα ένα σύντομο γράμμα, τó σφράγισε προσεκτικά και τó έδωσε στόν Πικουίλλο λέγοντάς του:

—Πάρε αυτό τó γράμα, κρύψε το καλά και φρόντισε όπως μπορέσης κι' όσο τó δυνατόν πιό γρήγορα να δοθί στό πρόσωπο που άπευθύνεται.

Δέν είχε προλάβει να καλοκρύψει τó γράμμα στην τσέπη του ο Πικουίλλο, όποτε φάνηκε στην πόρτα η Κάρμεν και με λύπη της τούς είπε πώς η κόμησσα, παρ' όλη την καλή της θέληση δέν θα μπορούσε να καταφέρει τίποτε, γιατί ούτε με την βασιλίσσα ήταν πολύ φίλη, ούτε με τόν πρωθυπουργό βρισκόταν σέ καλές σχέσεις.

Ο Πικουίλλο πού ήταν προετοιμασμένος για την άπάντησή αυτή, έκαιρέτησε εύγενικά τά δυό κορίτσια και έφυγε θιαστικός για να έκτελέσει την παραγγελία της 'Αϊζας.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΚΑΖΙΑΝΤΑ ΒΟΗΘΕΙ

Μόλις ο Πικουίλλο γύρισε στην κάμαρά του και κλείστηκε να μην τόν ι-διή κανείς, δέν μπορούσε να συνέλθι από την έκπληξή του, όταν βγάζοντας τó γράμμα από την τσέπη του, διάβα-

σε πάνω στό φάκελο: «Πρός την Α. Μ. την Βασιλίσσαν της 'Ισπανίας Μαρ γαρίτα—'Ανάκτορα».

Άδικα ο νεαρός Μαυριτανός προσπαθούσε να καταλάβη πώς η 'Αϊζά, ένα κορίτσι όρφανό που άνατράφηκε στά ένδότερα της Ναθάρρας και πού δέν γνώριζε κανέναν στην Μαδρίτη και πού πάντων στην Αύλη, τολμούσε να γράψη άπ' ευθείας στην βασιλίσσα της 'Ισπανίας. Καί όμως δέν μπορούσε να ζητήσει εξηγήσεις από την 'Αϊζά και έπρεπε μόνον να ύπακούσθ. Πώς όμως θα μπορούσε να φθάσθ ως την βασιλίσσα; Η τούλάχιστον πώς θα κατάφερνε να φθάσθ τó γράμμα αυτό ως τά χέρια της;

Η σκέψη αυτή τόν βασάνισε για κάμποση ώρα χωρίς να μπορεί να έρθι μια λύση, όποτε ξαφνικά θυμήθηκε την συγγενή του Γογγαρέλου, την γυναίκα τού μυροπώλου της Αύλης που τόν βοήθησε να παρουσιασθί στόν κόμητα Ουζέντ. Αυτή, σκέφθηκε, θα μπορούσε ίσως να έρθι τρόπο να φθάσθ τó γράμμα της 'Αϊζας στά χέρια της βασιλίσσης. Έτρεξε άμέσως στό μυροπωλείο τού Κοζολέτα και έρθηκε την νύκτα του μονάχη και σκεπτική άνάμεσα στά τόσα μπαουκαλάκια με τά πολύτιμα άρώματα. Με λίγα λόγια της διηγήθηκε πώς είδε τόν Γογγαρέλο και την Ζουανίτα να θγαίνουν από τó 'Ιεροδικείο μαζί με τούς άλλους καταδίκους και πώς σέ τρεις μέρες θα τούς έκαίαν ζωντανούς.

—Χριστέ και Παναγιά! Τί μου λές; φώναξε η καλή γυναίκα καταλυτημένη άρχίζοντας να κλαίη άπελπισμένη.

—'Ισως όμως πολύ ένδο στο χέρι σου να τούς σώσης, πρόσθεσε ο Πικουίλλο.

—Να τούς σώσω έγώ; Πώς μπορώ, Θεέ μου, πές μου το και θα κάνω ό,τι μου είναι δυνατόν.

—Μπορείς και πηγαίνεις όποτε θέλεις στά 'Ανάκτορα;

—Όταν με προσκαλή η βασιλίσσα ή όταν έχω κανένα νέο άρωμα ή καλυντικό να της παρουσιάσω.

—Μπορείς, λοιπόν, να παρουσιασθίς αύριο στή βασιλίσσα, άν θέλεις;

—Καί βέβαια, όταν είναι ανάγκη.

—Λαμπρά, έχω μια άναφορά, μιά αιτησι χάριτος τού Γογγαρέλου και της άνεψις του, πού πρέπει να την δώσης στά χέρια της, χωρίς κανέναν να σέ ιδί. Άν ή άναφορά αυτή φθάσθ στά χέρια της, μπορεί ο καυμένος ο συγγενής σου και ή άνεψιά του να σωθούν.

—Τό πιστεύεις; ρώτησε με συγκίνησι η καλή Καζιάντα.

—Είμαι βέβαιος. Πρόσεξε όμως να μη σέ αντίληφθί κανένας. Μονάχη ή βασιλίσσα πρέπει να λάθι γνώση.

—Είνε μεγάλη ή άνοφαρά αυτή;

—Όχι, σαν ένα συνηθισμένο γράμμα.

—'Εννοια σου λοιπόν, θα την βάλω τότε μέσα σ' ένα άρωματισμένο σακουλάκι, μαζί με τίς καλτσόδετες της βασιλίσσας πού κανέναν άλλον από την 'Ιδια έπιτρέπεται ν' άγγίξη.

—Θαυμάσια! Άύριο λοιπόν πρωί, πρίν πäs στό παλάτι, πέρασε από τó σπίτι τού Φερνάντο Ντ' Άλμπάντα όπου μένω για να σου παραδώσω την άναφορά.

—'Ησυχος τώρα κι' ευχαριστημένος ο Πικουίλλο σηκώθηκε να φύγη, ένφ ή καλή Καζιάντα τόν συνόδευε ως τή έξωπορτα τού μαγαζιού και τόν παρα-

κολούθησε με τó θέλημα της έως δτου χάθηκε στη στρόφη τού δρόμου.

ΜΑΡΙΓΑΡΙΤΑ ΚΑΙ ΔΟΥΞ ΝΤΕ ΛΑΡΜΑ

Τήν άλλη μέρα, ύστερα από την λειτουργία στό ναύσκο τών άνακτόρων ή βασιλίσσα πού είχε δυό χρόνια σχεδόν να συναντήσθ τόν πρωθυπουργό δούκα Ντε Λάρμα, τόν είδοποίησε με μιά άπό τίς κυρίες τών τιμών ότι ήθελε να τού μιλήσθ. Καταφοβισμένος ο δούξ από την ξαφνική αυτή εύνοια της βασιλίσσης, έτρεξε άμέσως να την συναντήσθ μη ξέροντας πού ν' άποδώσθ αυτήν την αίφνιδια πρόσκληση.

—Κύριε δούξ, είπεν η βασιλίσσα με την γλυκερά φωνή της, μόλις έμεινε μόνη με τόν πρωθυπουργό. Χωρισμένη ούσιαστικά από τόν άντρα μου και άποκλεισμένη σχεδόν στά ιδιαίτερα μου διαμερίσματα, φαίνομαι, ίσως, πώς ύποχωρώ και έξαφανίζομαι, όπως και όλος ο άλλος κόσμος της Αύλης, μπροστά στην παντοδυναμία σας. Δέν πρέπει όμως ν' αϋταπατάσθε, κύριε πρωθυπουργέ. Άν μένω έτσι στό περιθώριο, αυτό όφείλεται στην θέλησή μου και στην άδιαφορία μου μονάχα. Γι' αυτό πρέπει να είσθε θέβαιοι.

Κάτι θέλησε να πη ο δούξ, ή Μαργαρίτα όμως δέν τού άφησε καιρό να μιλήσθ και συνέχισε στόν ίδιο τόνο:

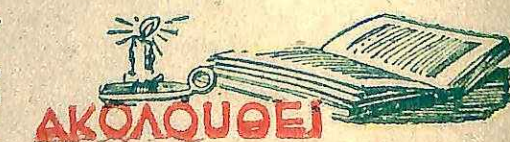
—Νομίζετε πώς είσθε ισχυρός, γιατί σας έπιτρέπω να καταχράσθε της άδυναμίας τού συζύγου μου, γιατί έχω θέλω να κλείσω τά μάτια μου. Ξέρετε όμως πολύ καλά τόν χαρακτήρα τού βασιλέως, κύριε δούξ, και καταλαβαίνετε πώς φθάνει να πω μια λέξη, φθάνει να τού άνοιξω την πόρτα της κρεββατοκάμαράς μου, για να σας κλείσθ άμέσως την δική του.

Ο δούξ άνατρίχιασε, ένφ ή βασιλίσσα εξακολουθούσε άτάραχη.

—Όλην την έβδομάδα δέν θα καταρθώσθε να τόν δήτε και με τόν χαρακτήρα πού έχει ο Φίλιππος, φθάνουν λίγες μέρες να σέ ξεχάσθ τελείως.

Καταταραγμένος τώρα ο πρωθυπουργός προσάθηκε και πάλι να μιλήσθ, μα ή βασιλίσσα δέν τού τó έπέτρεψε, για να προσθέσθ με ύφος άγέρωχο.

—Μη νομίζετε, κύριε δούξ, πώς αυτά σας τά λέγω γιατί φθονώ την δύναμή σας και γιατί θέλω να σας την άφαιρέσω και να μοιρασθώ μαζί σας τά πλεονεκτήματά της. 'Ησυχάστε, σας παραχωρώ, χωρίς καμιά αντίρρηση και χωρίς τόν παραμικρό φθόνο όλα τά προνόμια και τά δικαιώματα τού στέμματος. Ύπάρχει όμως ένα δικαίωμα πού μαζί είναι και καθήκον μου, τó όποιο δέν έννοώ με κανένα τρόπο να σας τó παραχωρήσω: Τό δικαίωμα και καθήκον πού έχει ή βασιλίσσα να παρηγορή και ν' άνακουφίσει τούς δυστυχείς και να έμποδίσει τούς κακούς να βασανίζουν τόν λαόν της.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

ΟΤΑΝ μια γυναίκα δέν έχει αγαπήσει ποτέ στή ζωή της, και δέν έχει νοιώσει ποτέ έρωτική συγκίνηση, έκτός βέβαια από εκείνη πού την κερνούν τά αισθηματικά, ρομάντσα πού διαβάσει... Τίς ώρες πού αισθάνεται την ψυχική αυτήν ανάγκη, είναι πραγματικό μαρτύριο ή σκέψις: «σέ ποιόν να δώσω την καρδιά μου;» όταν παρουσιάζονται περισσότεροι από ένας υποψήφιοι με θαυμάσια ή καθέναν τους προσόντα. Πώς λοιπόν μπορούσε να διαφύγη από τόν περπατάω όρισμό και ή ξανθούλα Βιβιάν;

Κλεισμένη έξη δλόκληρα χρόνια σέ μια πανσιόν, ύστερα από τόν θάνατο της μανούλας της, ζούσε την καλογεριστική ζωή της οίκοτρόφου. Η μόνη της άπασχόλησις, τίς ώρες της διακοπής των μαθημάτων και της μελέτης ήταν να διαδάζη τά γράμματα πού της έστελνε ή θεία της Ναντίν από τó Παρίσι, με ύποσημειώσεις τού πατέρα της, πού ποτέ του δέν είχε δείξει, όπως όλοι οι γονείς, για την κόρη του μιάν ιδιαίτερη στοργή κι' αγάπη.

Τώρα όμως πού τελείωσε τίς σπουδές της κι' έσπασε τίς άλυσιδές της φυλακής της μια για πάντα, μπορούσε ν' άναπνήξθ έλευθερά και να θεωρή τόν θάυτο της εύτυχισμένος. Η θεία της, ά-

3 + 1 = 2

Ένα άριστουργηματικό διήγημα τού ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

δελφή της μητέρας της, μια γυναίκα σαράντα περίπου χρόνων με γλυκά χαρακτηριστικά, είχε κλείσει μια για πάντα την καρδιά της στόν έρωτα και στόν γάμο και κρατούσε θαθεία στην ψυχή και στή μνήμη της δυό μάτια πού έσβυσαν ένα δειλινό και δυό χείλη πού έπρόφεραν τ' όνομα της. Μεσα όμως στις γλυκόπικρες αυτές άναμνήσεις της, ή θεία Ναντίν είχε και μιάν άλλη κρυφή σκέψη: Πώς να κάνη εύτυχισμένη την άνηψιά της! Γι' αυτό, μόλις έπρόκειτο να τελειώσθ τίς σπουδές της ή Βιβιάν, νοίκιασε ένα θαυμασιο σπιτάκι στή Νίκαια και ύστερα από μερικές ημέρες έγκαταστάθηκε μαζί με την άνηψιά της στην ώραία εκείνη λουτρόπολη.

Η χαρά πού δοκίμαζε ή Βιβιάν μέσα στά είκοσι χρόνια της ήταν κάτι πού δέν μπορεί να τó εκφράσθ ανθρώπινο στόμα.

Όλη την ήμέρα έτρεχε με τή μικρούλα βενζινακάτο πού της χάρισε ο πατέ-

ρας της, τó μοναδικό δώρο της ζωής του — έπάνω στά γαλανά νερά κι' άφηνε τά ξανθά κρουστά μαλλιά της να τά χαιδεύουν τότε ο γλυκόθυμος μπότης, και τότε τά τρελλά μελέμια.

Ένα πρωινό όμως, ένφ έκανε τόν θαλάσσιο περίπατό της με 25 μίλια την ώρα σέ άρκετα μεγάλην άπόσταση από την ακτή, τó καρμπυρατέρ της μηχανής της σταμάτησε. Κι' ή Βιβιάν, πού δέν είχε ιδέα τεχνικής, ήταν άναγκασμένη να σταυρώσθ τά χέρια και να περιμένη κανένα άλλο πλοίαριο πού θα την τραβούσε ως την ακτή.

Τά γαλανά ήρεμα νερά δέν άργησαν να κεντρίσουν μιάν έπιθυμία της. Καί όγιάζοντας τó μονοδικό σκέπασμα τού νεραϊδένιου κορμιού της, τó μαγιό, έπασε με ταχάρα στή θάλασσα. Ήταν ή πρώτη φορά πού βρισκόταν μόνη τόσο κοντά στή φύσι και μάλιστα... γυμνή.

Ένα δόλασπρο κοττεράκι, πού πλησίαζε, την έκα-

με να γαντζώσθ στην πούμνη της βενζινακάτου της ν' άνέβη, και να φορέσθ γρήγορα - γρήγορα τó μαγιό της. Δέν έπρόφτασε να κάνη την άδιάφορη, και τρεις άνδρες θρέθηκαν από τó κόττερο στή θάλασσα. Ένας ηλικιωμένος μόνο άντρας κρατούσε τó τιμόνι.

Οι κολυμβηταί προχώρησαν προς τó μέρος της. Η άλήθεια είναι πώς ή μικρούλα Βιβιάν, φοβήθηκε για μια στιγμή. Όταν όμως είδε τó όρατο μελαχροινό κεφάλι τού πρώτου κολυμβητú πού πιάστηκε από τó σκάφος της και αυτοσυστήθηκε, ένφ από τή μύτη και τά μαλλιά του έτρεχαν νερά, οι φόβοι της διαλύθηκαν κάπως. Σέ λίγα δευτερόλεπτα έφθασαν κι' οι άλλοι. Όλοι παρουσιάστηκαν με την ίδια ευγένεια πού χαρακτηρίζει τούς ανθρώπους της άνωτέρας τάξεως. Καί τó πιό περίεργο άπ' όλα ήταν ότι στά ξεροψημένα άθλητικά κορμιά τους στήριζονταν ώραία κεφάλια.

Η Βιβιάν με κάποιο θορυβμένο χαμόγελο, πού ζωγραφίστηκε στά κοραλλένια χείλη της, τούς εξήγησε τó λόγο πού την έκράτησε στην άνοιχτή θάλασσα. Κι' ύστερα, δείχνόντας έναν - έναν με τó ρός νυχάκι της, τούς ώνόμασε με τή σειρά

που είχαν φτάσει :

— Ζώρζ, Ζάκ, Προσπέρ, δεν είναι έτσι; ή μήπως μπερδεύω τα ονόματα ;

— Ο Ζώρζ τότε της έκαμε ένα κομπλιμέντο για το μνημονικό της και εκείνη έπροσέθεσε :

— Το δικό μου είναι Ι Βιβιάν ντε Σανφλέρ.

— Ο Ζάκ έκαμε νόημα στον τιμονιέρη του κόττερου να πλησιάσει. 'Ανέβηκαν κι' οι τέσσερις άφου προηγουμένως ο Προσπέρ έδωσε μ' ένα χοντρό παλαμάρι την πλήρη της θενζινακάτου της Βιβιάν με την πρύμνη του κόττερου τους. 'Υστερα από λίγα λεπτά πατούσαν στη στεριά. 'Η ξανθή κοπέλλα τούς ευχαρίστησε για την έκδούλευσι που της έκαμαν. 'Αφου τούς έδωσε το χέρι και έκαμε μερικά βήματα για να φύγει, ο Προσπέρ την σταμάτησε και της είπε με κάποιον ντροπαλό τόνο :

— Ξέρετε, Βιβιάν, μεταξύ μας έχομε θάλει κάποιο στοίχημα, χωρίς θέβαια να πάρωμε την άδειά σας...

— Εκείνη τόν εκύταξε με κάποια έκπληξι. Κι' ύστερα, παίρνοντας το φυσικώτερο ύφος του κόσμου, ρώτησε :

— Μπορώ ν' άκούσω κι' εγώ αυτό το στοίχημά σας ;

— Ο Προσπέρ εκύταξε τούς φίλους του και συνέχισε :

— Νά, όπως πλέαμε, ο Ζώρζ είδε με τα κυάλια μία γυναικεία σιλουέττα, που ρίχτηκε στη θάλασσα. 'Ο Ζάκ τότε έπρότεινε να γυρίσωμε πλώρη κατ' επάνω σας, κι' όταν θα φτάναμε σέ απόστασι έκατό περίπου μέτρων από τη βενζινακάτου σας, θα πέφαμε στη θάλασσα. Κι' όποιος από τούς τρεις μας θα άκουμπούσε με το χέρι του το σκάφος σας, πρώτος, θα σας παρακαλούσαμε να τοδ...

— Έδω ο Προσπέρ κατέθεσε τα μάτια. 'Η Βιβιάν ρώτησε περιέρη :

— Λοιπόν, τι με παρακαλούσατε ;

— 'Ε Ι λοιπόν, νά, επρόσθεσε ο Ζάκ, θα σας παρακαλούσαμε να του δώσετε ένα φιλι για βραβείο στη νίκη του :

— 'Η Βιβιάν έσκασε στα γέλια. Κι' ύστερα με κάποιο μελοδραματικό ύφος, έφίλησε στα μάγουλα τρεις φορές τόν Ζώρζ, δυο φορές τόν Ζάκ και μία τόν έκπληκτο Προσπέρ. 'Υστερα έχόντρηνε με κάποιαν κωμικότητα τη φωνή της :

— Το έργομ της έλλανοδικου έπιτροπής έτελείωσε, κύριου. Σας εύχομαι και εις άνωτέρα :

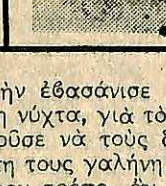
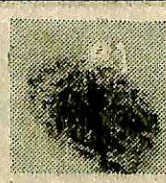
— Έμπηξε ένα κρουσταλλένιο γέλιο και μάθακε τρεχάτη.

ΔΑΚΤΥΛΙΚΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ ΕΞΗ ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΩΝ

Μιά από τις πιο πρωτότυπες συλλογές του κόσμου είναι του Τζιοβάνι Μπενινκάβα, ενός Γενοέζου που κατάρθωσε ν' αποκτίσει ένα ολοκληρω άλμπουμ από δακτυλικά αποτυπώματα των διασημότερων προσωπικότητων του κινηματογράφου, των σπόρ ή του πλούτου. Παραθέτομε μερικά δείγματα από τη συλλογή αυτή:

1) ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΙΚΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ, έληφθησαν από ένα δολάριο, το μόνο που εκυκλοφόρησε από τα χέρια της. 2) ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΧΙΟΥΤΟΝ, της πλουσιωτέρας γυναικας του κόσμου, έγήκαν από το μάγουλο ενός δημοσιογράφου, ο οποίος, πρό όλγων ημερών, είχε τολμήσει να την έρωτήσει: «Συγγνώμη, κόμισσα, ποιος θάνε ο άνδρας σας σήμερα;» 3) ΤΟΥ ΖΑΝ ΚΙΕΠΟΥΡΑ έρέθηκαν στο πόμολο της πόρτας ενός 'Ινστιτούτου... κωφαλάλων της Γερμανίας. 4) ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΚΡΙΣΜΟΝ, του διασημου 'Αμερικανου γκάγκστερ, έρέθηκαν επάνω σ' έναν φάκελο που περιείχε ένα τεράστιο χρηματικό ποσόν και το έξης σημείωμα προς τόν εισαγγελέα: «'Ιδου το ήμισυ του ποσού, όπως συμφωνήσαμε. Χαίρετε.» 5) ΤΗΣ ΛΟΥΙΖΕΤΤΑΣ ΜΕΡΙΚ, της περιφημότερης δακτυλογράφου, δεν έληφθησαν και τόσον εύκολα, γιατί ο συλλέκτης άναγκάστηκε να ναρκώσει τόν κ. Μάξγουελ, τόν προϊστάμενό της και νά τά πάρη από τόν πληγμένο πόδι του, το οποίο του... περιποιείτο η νέα! 6) ΤΟΥ ΜΑΞ ΓΟΥΕΛ, του διασημου 'Αμερικανου τραπέζιτου για νά ληφθούν χρειάστηκε ολοκληρω φασαρία. 'Απαγωγή της δακτυλογράφου του από τήν αγκαλιά του και σχετικόν... πασάλεμμα του προσώπου της μέ... φοδμο!

— 'Από κείνη την ημέρα έκαναν πρωί και θράδυ συντροφιά. Μαζί κολυμπούσαν, μαζί έχόρευαν, μαζί γελοούσαν, μαζί κουτσομπόλευαν. 'Η Βιβιάν όμως, όσο περνούσε ο καιρός, έβλεπε καθαρά πως όλοι τους έγινόναν πιο στοργικοί μαζί της. 'Ο καθένας τους άρχισε να ζηλεύη την κάθε κίνησι του άλλου, τόν κάθε λόγο. 'Ηταν φανερό πως στην ψυχή τους είχε γεννηθή κάποιο άλλο συναίσθημα, που άρχισε να τούς κάνει κακούς μεταξύ τους. Γι' αυτό και η Βιβιάν ύστερα από μία σκέ-

ψη που την έθασάνισε μία ολοκληρω νύχτα, για το πως θα μπορούσε να τούς δώση την πρώτη τους γαλήνη, βρήκε κάποιον τρόπο, άν και καταλάβαινε πως μ' αυτόν, κι' η δική της άκόμη καρδιά θα σφιγγόταν έπειδή αισθανόταν κάτι που δεν μπορούσε να εξηγήση κι' η ίδια για τόν Προσπέρ. Την άλλη μέρα, λοιπόν, που τούς είδε, τούς είπε πως έλαβε ένα τηλεγράφημα από τόν άρραβωνιαστικό της, που της ανήγγελλε ότι θάρχόταν το θράδυ της έξιόμενης. Στο άκουσμα της λ-

ξεώς άρραβωνιαστικός», τά πρόσωπα των δύο φίλων συννέφιασαν... 'Ο Προσπέρ μονάχα τό άκουσε με κάποιαν άδιαφορία και δίνοντας της το χέρι, της εύχήθηκε καλό δέξιμο. Με τη στάσι του αυτή στην καρδιά της Βιβιάν μπήκαν χίλια μαχαίρια. 'Εκατάλαβε πιά καλά πως ο άνθρωπος, για τόν όποιον η καρδιά της χτυπούσε χωρίς νά το έκδηλώνη από φόβο μνη πικράνη τούς άλλους, δεν αισθανόταν παρά άδιαφορία στον έρωτα και μόνο φιλία. Φιλία. Τα γράμματα χοροπήδησαν στο μυαλό της, κι' ένοιωσε μιάν άηδία για τη λέξι. Προφασίσθηκε μιάν άδιαθεσία και γύρισε στο σπίτι. Σε λίγες μέρες η σαιζόν τελείωνε, ο Ζώρζ έφυγε για το Παρίσι για να προλάβη την έγγραφη του στη Σορβόνη. 'Ο Ζάκ χτύπησε το πόδι του και κλείστηκε στο νοσοκομείο. 'Ο Προσπέρ έπρεπε να γυρίση στο έργοστάσιο του πατέρα του. 'Αφου πρώτα έτοίμασε τις θαλίτζες του, έστειλε στο σπίτι της Βιβιάν με τόν γκρούμ του ξενοδοχείου του ένα σημείωμα. 'Εκείνη, σάν το διάβαζε, δυο δάκρυα χαράς έτρεξαν τα μάτια της. — Έτρεξε στη θεία της που της είχε διηγηθή όλη την ιστορία και της το διάβασε.

Και νά τι έγγραφε το σημείωμα :

— 'Αγαπημένη μου Βιβιάν,

— 'Ο φανταστικός άρραβωνιαστικός που έσχεδιάσεις για να μάς ξεφορτωθής ήταν τόσο ψεύτικος, που ομολογώ πως έγέλασα πολύ. Οι άλλοι δεν έκατάλαβαν τίποτε. 'Όταν σου εύχήθηκα κορφοειδικά για την καλήν άφιξι σου, είδα μέσα στα μάτια σου όλη την ψυχή σου. Το ξέρω πως μ' αγαπάς. Κι' εγώ το ίδιο, από την πρώτη στιγμή που άκουμπησες το στόμα σου στο μάγουλό μου όταν μολιράζες τα θραβεία, θυμάσαι ; Δεν εξαρτώμαι από τούς γονείς μου. Είμαι έλεύθερος να κάμω ό,τι θέλω. Θέλεις να γίνης γυναίκα μου ; Φεύγομε σέ μιάν ώρα για το Παρίσι.

Προσπέρ

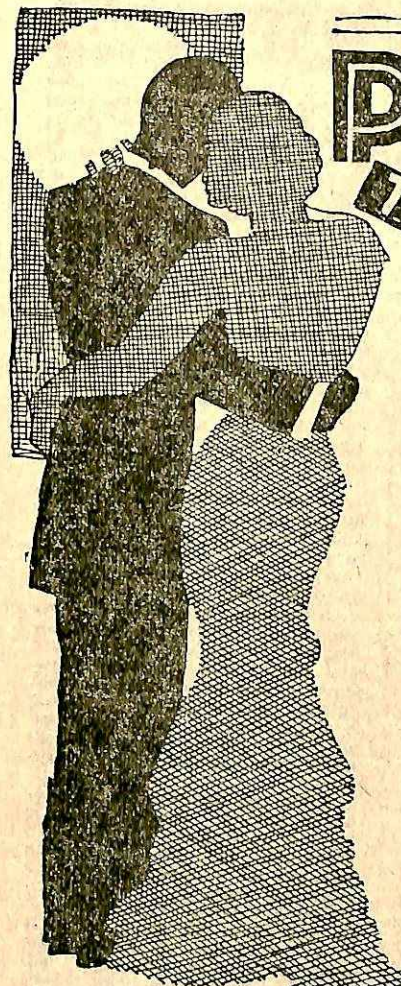
— 'Η θεία Ναντίν της έτοίμασε με μιά βαλιτσούλα μέσα σέ δέκα λεπτά. Τη φίλησε και ό,τι δεν έγνώρισε εκείνη, το εύχήθηκε από ψυχής στην άμφισιά της. Της εύχήθηκε την εύτυχία.

Και της είπε στοργικά :

— Τρέχα, παληκορόριτσο, δεν πρέπει νά τόν κάνης νά περιμένη.

Κι' ένω η Βιβιάν πηδούσε σάν άγρια ελαφίνα δυο δυο τα σκαλιά, τα μάτια της Ναντίν πλημμύρισαν από δάκρυα.

ΑΝΔΡ ΝΤΥΒΕΝΟΥΑ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΗΣ ΠΑΡΗΛΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

τη νά έρχεσθε ναορίτερα!

*

— 'Αλλ' η καλή μητέρα δεν μπορούσε νά θυμώση. 'Η εύτυχία της κόρης της ήταν και εύτυχία δική της. Δεν είχε άλλον στον κόσμο από τα δυο της παιδιά : Την Παναγιώτα και τόν 'Αλέξανδρο, που ήταν μεγαλύτερος.

— 'Ο 'Αλέξανδρος έξενητεύθηκε από μικρός. Είχε έγκατασταθή στην 'Αλεξάνδρεια, από όπου έγγραφε κατ' άραιά διαστήματα κανένα γράμμα στη μάνα του και στην αδελφή του.

— 'Η γρηά Παπαθανασοπούλου έζουσε έδω με την κόρη της. 'Η μικρή Παναγιώτα ήταν η λατρεία της και το καμάρι της. Δεν της είχε ποτέ χαλάσει την καρδιά. Και όταν έμαθε ότι ήταν έρωτευμένη με το Σπύρο, δεν έφερε έμπόδια στο ειδύλλιό της. 'Αρκέσθηκε μονάχα νά της πη :

— Καλός είναι, κόρη μου, ο Σπύρος, αλλ' είναι πολύ μικρός. Τώρα μπηκε στα δεκαοκτώ.

— 'Εγώ αυτόν αγαπώ, απήντησε η Παναγιώτα.

— 'Η καλή μητέρα δεν έφερε άλλη αντίρρηση.

— 'Αφου τόν αγαπάς, νά τόν πάρης!

— 'Εγιναν οι άρραβώνες, φτωχικοί, αλλά εύτυχισμένοι. 'Ελαμπαν τά πρόσωπα των έρωτευμένων, έλαμπε και το πρόσωπο της γρηάς από χαρά για την εύτυχία των παιδιών της.

Το μελλοντικό άνδρόγυνο αποτέλέσθηκε. Δεν έλειπαν, παρά λίγες έτοιμασίες της Παναγιώτας, για νά γίνει ο γάμος. Γι' αυτό έδούλευε στο μοδιστράδικο, για νά μπορέση, με τα λεφτά που θάβγαζε και με τις οικονομίες που είχαν φυλάξει, νά συγκεντρώση μιάν ώρα γρηγορότερα την απαραίτητη, μικρή προίκα της. 'Εν τώ μεταξύ θά έπαιρνε το δίπλωμά του και ο Σπύρος.

— 'Όλα εφάινονταν αίσια και εύτυχημένα. 'Όλα έβοηθούσαν τούς νέους στην ένωσι τους, όπου ο έρωτάς τους θά έβρισκε τη μεγάλη του και άγιαν εύδαιμονία.

— 'Αλλ' η μοίρα είχε άλλες σκέψεις για τούς δυο έρωτευμένους. 'Η μοίρα, κακή άρχηνη, τούς έμπλεξε στον ιστό των γλυκών όνειρων, για νά τούς καταστρέψη...

*

— 'Ηλθε ξαφνικά από την 'Αλεξάνδρεια ο μεγάλος γυιός της Παπαθανασοπούλου : 'Ο 'Αλέξανδρος. Τόν υποδέχθηκαν με λαχτάρα, μανά και αδελφή. 'Η μικρή Παναγιώτα ένόμισε πως με την άφιξι του άδελφου της συνεπληρωνόταν η εύτυχία της. Πόσο

είχε πέσει έξω!...

— 'Είχαν γράψει στον 'Αλέξανδρο για τούς άρραβώνες της με τόν Σπύρο. Αυτός λοιπόν, φθάνοντας, άνεκοίνωσε το σκοπό του έρχομού του :

— 'Ηρθα, είπε στη μάνα του και στην αδελφή του, γιατί δεν εγκρίνω αυτό τόν άρραβώνα. Την Παναγιώτα θά την πάρω μαζί μου και θά την παντρεύω με ένα καλό και πλούσιο παιδί στην 'Αλεξάνδρεια.

— 'Η Παναγιώτα έγινε κάτωρη. Δέθηκε κόμπο η καρδιά της από τη λύπη και την αγωνία. Μά τί; 'Ηρθε ο ξενητεμένος άδελφός της για νά της καταστρέψη την εύτυχία; Το θέλει αυτό ο Θεός;

— Δοκίμασε νά φέρη αντίρρηση :

— Τόν αγαπώ, είπε το Σπύρο.

— 'Ο άδελφός την άγριοκύτταξε.

— Τί έκαμε, λέει; Τόν αγαπάς; Σπουδαίο πράμα. Και τόν νέο που σου προορίζω εγώ θά τόν αγαπήσης!

— 'Η μητέρα, με το αλάνθαστο ένστικτό της, έβλεπε που θρικόταν η πραγματική εύτυχία της κόρης της : — 'Η Παναγιώτα, είπε, είναι πιά άρραβωνιασμένη. Δεν μπορεί ν' αφήση το Σπύρο.

— Μπορεί και παραμπορεί, επέμεινε ο άδελφός.

— 'Η νέα άφησε την άπελπισία της νά ξεσπάση σέ σπαρακτικούς λυγμούς. 'Η μάνα έπήγε κοντά της και την παρηγορούσε. 'Ο άδελφός έβλεπε με άγανάκτησι όλην αυτή τη «γελοία σκηνή».

— Αυτά νά τ' αφήσετε, τούς είπε. 'Εγώ έχω έτοιμάσει μία μεγάλη επιχείρησι στην 'Αλεξάνδρεια. Τα κεφάλαια πρόκειται νά τά θάλη αυτός ο νέος, που σας λέω. Είδη τη φωτογραφία της Παναγιώτας, που μου έστειλάτε πρό καιρού, και τού άρεσε. Είναι πρόθυμος νά την παντρευθή. Μ' αυτή λοιπόν την εύκαιρία θά γίνωμε συνεταίροι μ' αυτόν τόν πλούσιο νέο και θά κάνωμε χρυσές δουλειές, θά ζήσωμε με όλοι, σάν μπέηδες.

— 'Αλλ' η μητέρα θρήκε απ' άρχής άπαίσιο το έπιχειρηματικό αυτό σχέδιο του γιου της, που για νά έπιτύχη, απαιτούσε νά θυσιασθή η εύτυχία της κόρης της.

— 'Οχι, 'Αλέξανδρε, είπε. Καλύτερα νά είναι εύτυχισμένη η κόρη μου, παρά νά γίνωμε όλοι πλούσιοι.

— Αυτό εξώργισε τόν άδελφό. 'Εφώναξε, έβρισε, έλούσσαζε από το θυμό του.

— Είμαι προστάτης της οικογενείας, είπε, και θά κάμω ό,τι θέλω.

Και κατόπιν γυρίζοντας στην αδελφή του την προειδοποίησε :

— Αυτόν δεν θά τόν ξαναδώ. 'Αν

κουσες; Γιατί άλλοιμονό σας, κι' εμένα κι' εκείνου!..
Την ίδια μέρα είδουθ' ος το Σπύρο:

— 'Η αδελφή μου δεν έχει πιά τίποτε μαζί σου. Μην πολήσεις και την πλησιάσης, γιατί θα έχουμε κακά ξεμπερδέματα.

'Η ευτυχία των δυο άρρα-θωνιασμένων κατέρρευσε σ'ε μ'αδρα έρείπια. Την έγκρέμισε ή κακία του άδελφου...

★ Κλεισμένη στο σπίτι της, στην αρχή της οδού 'Ασκληπιού, ή μικρή Παναγιώτα, σκυμμένη στο ράφι-μιο αναπολούσε με ραγι-σμένη καρδιά το παρελθόν. Δέν της έμεναν, παρά οί άκαμνήσεις της.

Θυμώταν τον Σπύρο... Θυμώταν τη συγκίνηση των συναντήσεών τους, την έκ-στασι της ψυχής τους, ό-παν από τόσο κοντά καθρέ-φτιζαν τη λατρεία τους, ό ένας στα μάτια του άλλου, θυμώταν τα ρίγη των χα-διών και των αγκαλιασμά-των και ένα αντίφeggiσμα της περασμένης της ευτυ-χίας άρχισε να γλυκαίνει την πονεμένη της μορφή.

Έφερνε στο νοή της τά όνειρα της αδιατάρακτης ευδαιμονίας, που έπλαθαν, για το μέλλον, μαζί, — ό-νεια, που τώρα κοίτονταν έπιλα της με σπασμένα φτερά. 'Η πίκρα των δα-κρύων πλημμύριζε τά μά-τια της. Θάμπωναν όλα μπροστά της τρυπούσε με το βελόνι το χέρι της. Αίμα έφρεε από το δαχτυλάκι της μοδιστρούλας και από την πληγωμένη της καρδιά. Αίφνη, ή πόρτα άνοιξε και είδε πίσω από την καταχνιά των δακρύων, τον αγαπη-μένο της!

— Σπύρο!...

Γεμάτο παραφορά, ευτυ-χία και οδύνη αγκάλιασμα ένωσε τους δυο νέους.

— Σπύρο, δέν έπρεπε να ήρθης! "Οπου ν'άσαι, θα γυρίση ό αδελφός μου. "Αν σ'ε έρθ' εδώ, θα σ'ε σκοτώ-ση! Φύγε, σ'ε παρακαλώ.

— Δέν φεύγω, αν δέν έρ-θης κι' εσύ μαζί μου, ά-πληντησε ό νέος.

— Σπύρο, σ'ε παρακα-λώ, φύγε...

— Μόνος μου δέν θα φύ-γω.

Χωρίς να έτοιμασθ'ι, έ-παι, όπας ήσαν, ή Πανα-γιώτα τον έσυρε από το χέρι προς τά έξω. Βγήκαν στο δρόμο. 'Ο Σπύρος σταμάτησε ένα άμαξι και μπήκαν μέσα και οί δυο.

— 'Η δυστυχισμένη ή Πα-ναγιώτα βρισκόταν σ'ε μια φοβερή σύγχυσι. Ποδ' έπή-γαινε; Τι έκανε; Τό κε-φάλι της έβούλζε. "Αλλά δίπλα της είχε τό Σπύρο.

Αυτό ήταν άρκετ'ό, να την παρηγορήσει, να της φέρη κάποια γαλήνη και να την γεμίση ευτυχία. Έστριμώ-χθηκε κοντά του...

... Τό άμαξι κυλούσε προς τό Ζάππειο. Έπέρασε τό πάρκο και κατευθυνό-ταν προς την οδόν 'Ανα-παύσεως. Στην αρχή της θλιβερης αυτής οδού έστα-μάτησε. Και ό Σπύρος με την Παναγιώτα κατέθη-καν...

Περιμεναν, ν' άπομα-κρυνθ'ι ό άμαξας και π'η-ραν ύστερα οί δυο τους τό ερόμο για τό νεκροταφείο. Έπήγαιναν με άργό, πέν-θιμο θήμα, σάν ν' ακολου-θούσαν κηδεία. "Αλλοίμο-νο!... "Ακολουθούσαν την κηδεία τη δική τους... "Α-τυχα παιδιά!...

Εκεί, στη χώρα των νε-κρών, ώδήγησαν συντε-τριμμένοι την έρωτική τους ευτυχία! Μήπως νεκρή δέν ήταν τώρα πιά και ή ευτυ-

χία τους; 'Ο πόνος τους έθήκε ταιριαστό πλαίσιο την κατήφεια του μακά-θριου χώρου, που σκιάζουν τά κυπαρίσσια...

Εσταθήσαν κοντά στο σταυρό ενός μνημείου. Πό-σο έμοιαζε εκείνο τό μέρος, μ' έναν στυνό Γολγοθά, καθώς έπεφτε επάνω τους θαρ'ός ό ίσκιος του μεγα-λού εκείνου σταυρού! Έ-κει έθήκαν τό Γολγοθά του μαρτυρίου τους οί δυο νέοι...

Την άλλη μέρα τους θρη-καν άναίσθητους. Δίπλα τους ήταν πεταμένο ένα ά-δειο μπουκαλάκι με λίγα ύπολείμματα δηλητηρίου. Έπάνω στον έπιθλητικό έ-κείνον σταυρό οικογενεια-κού μνημείου σταυρώθηκε και μαρτύρησε πρό 29 έ-τών ένας μεγάλος έρωας, και παρέδωσε την ψυχή του στα χέρια του Θεού της 'Α-γάτης....

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ένα χαριτωμένο μοντέρνο διήγημα

«Θ' ΑΓΑΠΗΘΗΤΕ...»

Υπό ΑΝΤΡΕΑ ΣΙΝΟΛΑΝΤΙ

'Η Λίνα έσπασε μ' ένα απότομο χτύπημα τό αυγό της. Τό χτύ-πημα ήταν οστραδό και παρ' ό-λίγο να χυθ'ι τό αυγό. Τη στι-γμή εκείνη άνοιξε ή καμαριέ-δωμάτιου και μπήκε ή καμαριέ-δωμάτιου με τό ταχυδρομείο της ήμέ-ρας. "Ηταν άρκετό αυτό τό θέ-μα για να κάμη τη Λίνα να νευριάση. "Όταν όμως άντίκρισε, μέσα στον άσημένιο δίσκο, έναν φάκελο γαλαζοπράσινο, ή καρ-

διά της έσκήρτησε και τό πρό-σωπό της έγινε κατακόκκινο. Άνοιξε τον φάκελο με άποφαι-στικότητα, τράβηξε απ' αυτόν έ-να γαλαζοπράσινο φύλλο επάνω στο οποίο ξεχώριζαν δυο λέξεις, γραμμένες με άνδρικό δυνατό χαρακτήρα: «Θ' αγαπήθητε...»
'Η Λίνα έλάμιασε, αν και ή-ξερε πολύ καλά κι' απ' έξω τό περιεχόμενο εκείνου του γαλαζο-πράσινου γραμμάτου που έλάμ-

θανε εδώ και μίαν εβδομάδα κά-θε μέρα.

'Η Λίνα είχε έρωτευθ'ι ένα φάντασμα, έναν γραφικό χαρα-κτήρα, ένα γαλαζοπράσινο φύλ-λο χαρτιού, δυο λέξεις και τρία άποσιωπητικά: «Θ' αγαπήθητε...»
'Η ζωή της Λίνας περνούσε έ-δώ κι' επτά ολόκληρες ήμέρες μέσα σ' ένα όνειρο, σ'ε μίαν ά-γνωστη κι' άνέκφραστη ευτυχία.

"Αν κυττούσε έξω από τό πα-ράθυρο, κάκε άνδρικό θλίμμα που έφθανε ως αυτήν της έφερνε επανάστασι στο αίμα της. Αν τό τηλέφωνο κοουδούνιζε, της έ-τρεμαν τά γόνατα, τόσο, που δέν είχε τη δύναμη να πάρη τό άκου-στικό. "Αν κανείς ώνομαζε κα-νένα γνωστό της πρόσωπο, ή προ-σχή της γινόταν οπασμαδική: "Ό-σως να ήταν εκείνος! "Αν οτά δρόμο την χαιρετούσε κανείς κα-τά λάθος, της έπεφτε από τό χέ-ρι ή τσάντα! Τόση συγκίνηση δό-κίμαζε.

'Η Λίνα λοιπόν ζούσε σ'ε μιά διαρκή αγωνία. Θά πήγαινε σ' έναν νευρολόγο για να εξετάση τά νευρα της, γιατί φοβόταν μή-τρελλαθ'ι, αν δέν ύπήρχε στη μέ-ση ό έρωτας.

"Αποράσεις και πήγε σ' έναν γραφολόγο για να της π'η τι άν-θρώπος μπορούσε να'νε εκείνος που της έγραφε τά γραμμάτα. Π'ηγε σ' όλα τά χαρτοπωλεία και ζήτησε χαρτοφάκελα χρώματος γαλαζοπράσινου. Π'ηγε στο τα-χυδρομείο για να μάθ'ι σ'ε ποιά κουτί έμπαιναν εκείνα τά γράμ-ματα.

Κάθε της προσπάθεια όμως ό-π'ηξε μάταιη. Έκείνος που της έγραφε κατ'όρθωον να παραμένη άγνωστος. 'Η Λίνα έόκανε τό π'αν για να γνωρίση εκείνον τον άνθρωπο, γιατί έξ άλλου τον ά-γαπούσε κιόλας. "Ο,τιδήποτε κι' αν της έλεγε να κάμη, θά τώ-κανε. "Αλλά για να συμβούν όλα αυτά έπρεπε τό φάντασμα που άγαπούσε ή Λίνα να πάρη μορφή ανθρώπου με σάρκες και όστά.

"Ω! 'Η Λίνα τον φανταζόταν μελαγχρινό, με μεγάλα φλογερά μάτια, φαρβείς ώμους και με περπάτημα θαρ'ό!

Και τό μυαλό της Λίνας ζή-τούσε πάντα να δώση μίαν έξή-γηση για την ύπόστασι του ά-γνωστου της. Παντρεμένος; Δέν είνε της μόδας! Φτωχός; Δέν είνε άποχρών λόγος. Μέγας έργο-στασιάρχης; Ποιος έξέρει!

Τά γαλαζοπράσινα έρωτικά γραμμάτα έπαιζαν σπουδαίο ρό-λο στη ζωή της Λίνας και ένερ-γούσαν μίαν άκατανίκητη μαγνη-τική δύναμη επάνω της, τέτοια, ώστε να την κάνουν να ζαλίζεται μόλις τό σκεφτόταν.

"Εν τέλει την δεκάτη ήμέρα κατέφθασε ή λύσις του αίνιγμα-τος. "Ηταν κάτι τό τόσο δραμα-τικό, τό τόσο πρωτότυπο και ά-πιστευτο, ώστε ή Λίνα δέν προ-σεβλήθη ούτε από ύστερία, ούτε από θυμό, ούτε από άκατάχατο γέλιο.

«Θ' αγαπήθητε... αν χρησιμο-ποιήσετε την κρέμα "Μανχάτ-ταν". 'Η κρέμα "Μανχάτταν" πα-λείται σ'ε όλα τά άρωματωπι-λεια. Κανείς δέν θα άντισταθ'ι στη σαγήνη σας αν χρησιμοποι-ήσετε αυτή την κρέμα».

"Ετσι έλεγε αυτή τη φορά τό γνωστό γαλαζοπράσινο φύλλο, με τον άνδρικό γραφικό χαρακτήρα. Σ'αν έδυνήσε λοιπόν ή Λίνα από τον δεκαήμερο λήθαργο, σ'όρθηκε ως τό τηλέφωνο.

— Έμπρός! Τόμμο, έσύ είσαι! "Ακουσε. Γιατί δέν φεύγομε σ'ε-μερα για τη Νίκαια; Πώς; Βε-βέως, οί δυο μας! Τι έρώτη-σις! Μά άφού τό ξέρεις πώς σ' αγαπά!

— Ερχομαι άμέσως, Λίνα. Σ'ε δέκα λεπτά της ώρας θάμαι κον-τά σου.

'Η φωνή του Τόμμου ήταν γε-μάτη ευτυχία.

"Ο Τόμμος δέν έμαθε ποτέ ποδ'ώφριε την ευτυχία του, που την έόκωισε ολόκληρη!

ΑΝΤΡΕΑ ΣΙΝΟΛΑΝΤΙ

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Λευκή γλέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.)

'Ο έργάτης ναυπηγείων Ζακόμπ Μενιέ έπι-στρέφοντας στο σπίτι του μαζί με τό φίλο του θιρράρό Σιμόν, μιά νύχτα του 'Ιουλίου του 1848, ότε, έπικρατούσαν στο Παρίσι οί έπα-ναστάτες διαρκίς κάτω από μιά γέφυρα του Σηκουάνα μιά άκυβέρνητη θαρκούλα. 'Ο Σι-μόν φεύγει και ό Μενιέ κατορθώνει να πλη-σιάση την θαρκούλα μέσα στην όποια έρι-σκε ένα μικρό κοριτσάκι. Τό πηγαίνει σπίτι του και παρά τάς άντιρήσεις της γυναίκας του Μπέρθας, τό κρατεί και τό όνομάζει Τζέννη. Οί Μενιέ πρέπει να φύγουν για τη Μπορντώ κι' όταν ό Ζακόμπ θ'αγαίη έξω για να προμηθευθ'ι τά του ταξιδιού ή γυναίκα του γράφει ένα γράμμα στον άστυνόμο και άναφέρει τά της άνευρέσεως τό παιδιού.

Δέν προλαμβάνει, όμως, να τό τελείωση, γιατί έπιστρέφει εξαφνικά ό άνδρας της και τό πετ'ε τσαλακωμένο μέσα σ'ε μιά ντουλάπα ή όποια λίγο άργότερα πωλείται, μαζί με κάτι άλλα έπιπλα στον παλαιόπ'ωλη Ζοζέφ Μπρικό. Οί Μενιέ παίρνουν ένα άμαξι και πηγαίνουν για τον σταθμό λεωφορείων του Μπορντώ. Μόλις τό άμαξι των χάθηκε στην γωνία του δρόμου ό Μπρικό που περίμενε την άναχώρησί τους άνέθηκε τρέχοντας στο ξενοίκειστο, τώρα διαμέρισμα κι' άρχισε να έπιθεωρή τά παλιά έπιπλα που άγόρασε. Κά-ποια στιγμή, τραβώντας τό συρτάρι της ντού-λάπας διέκρινε στο βάθος του τό τσαλακωμέ-νο γράμμα της Μπέρθας. "Όταν τό διάβασεν άφ'ησε φωνή θριάμβου σάν ν' άνακάλυπτε έ-να κρυμμένο θησαυρό κι' άμέσως κατέστρε-ψε τά σκεδιά του. Ρώτησε τον θιρράρό αν ή-ξερε ποδ' ήγαιναν οί Μενιέ κι' όταν δέν μπο-ρέσε να μάθ'ι τίποτε απέφασσε να ζητήσει την συνδρομή κάποιου άστυνομικού φίλου του.

"Εν τώ μεταξύ ό Ζακόμπ Μενιέ κατέρβωσε να έρθ'ι εργασία ως άρχιέργατης στο ναυπηγείο του κ. Ντανγκλάντ και ζούσε ευτυχισμένος με την οικογένειά του. Είχαν περάσει δώδεκα χρόνια από τότε όποτε ένα θράδυ ό Μενιέ ά-νήγγειλε στη γυναίκα του ότι μετά δυο μέρες θά ήγαιναν να παραστούν στην καθέλικσι του νέου έσ-οριού που κατεσκευάσθη στο ναυ-πηγείο που γινεζόταν και ή Τζέννη θά καθό-ταν να φύγαγε τό σπίτι. Την συζητήσι αυτή την επανέλαβε μέσα σ'ε μιά ταβέρνα χωρίς όμως ν' άντιληφθ'ι τον Μπρικό που καθισμέ-νος πίσω του παρακολουθούσε ό,τι έλεγε.

Την ήμέραν λοιπόν της καθέλικσεως ό Μποι-κού πηγαίνει στο σπίτι του Μενιέ. Έξελεξ'ι την Τζέννη ότι δ'ήθεν εν έστειλε ή μητέρα της για να την πάη στον πατέρα της, που βρισκόταν τραυματισμένος στο νοσοκομείο και κατορθώνει να την παρασύρη στους ά-γρους. "Εχει νυχτώσει πιά και ή Τζέννη άρ-χίζει να ύποψιάζεται αλλά δέν μπορεί ν' άν-τισταθ'ι στον θάνατο τρόπο του άπαγωγέας της. Κόπαισι στιγμή οί τροχί ενός άμαξιού άκούονται κοντά τους και φοδισμένος ό Μποι-κού εγκαταλείπει τό θύμα του κλέφοντάς του τό μετανιών απ' τό λάημό του. Σ'ε λίγο έ-νας άνθρώπος την πηγαίνει σ' ένα άμαξι, ό-που τους ύποδέχθηκε μιά γρηά μέλαιρα. "Η-σαν πλανόδιοι θαυματοποιοί και τό άμαξι ήταν ένα τροχοφόρο σπίτι, που άνθρώποι και ζώα έμεναν άνακατεμένοι. 'Η Τζέννη απ' τη συγκίνησι δέν είχε ακόμα συνάτοθαι ποδ' βρισκόταν. "Όταν ό Μπρικό παρουσιάστηκε στην Τζέννη και της είπε ψέματα ότι ό πα-τέρας της είχε τραυματισθ'ι, κατά σύμπτω-σιν της έλεγε την αλήθεια. Είχε πράνικα τραυματισθ'ι και τον μετέφεραν στο νοσοκο-μείο, όπου είχαν στην Μπέρθα ότι θά έπρεπε να έπιστρέψη σπίτι της κι' να περιμένη με όποιον τό άποτελεσμα των Ιατρικών ζοη-θειών.

10ον

'Η δύστυχη γυναίκα άναγκάστηκε να ύπακουση άφού πρώτα της ύποσχέθη-καν ότι θά της έπέστρεπαν να έπισκέ-πτεται κάθε μέρα τον τραυματία και να μένη πολλές ώρες κοντά του.

Λίγοι έργάτες του ναυπηγείου θ'έ-ποντας σ'ε ποιά κατάστασι άλλοφροσύ-νης βρισκόταν την συνώδευσαν ως τό

σπίτι της, προσπαθώντας να την έναρ-μόνουν όσο μπορούσαν. "Όταν έφτα-σαν στην πόρτα ή Μπέρθα τους εύχα-ρίστηκε ευγενικά και σάν τρελλή ά-νέβηκε τις σκάλες του σπιτιού της. Μι-σολιπόθυμη σχεδόν έφτασε στο κεφα-λόσκαλο.

— Τζέννη! Τζέννη! φώναξε έξαντλη-μένη από την προσπάθεια που είχε κα-ταβάλει.

Στηρίχτηκε στην πόρτα κι' άφού πε-ρίμενε άδικα λίγες στιγμές, άρχισε να ξαναφώναζε:

— Τζέννη!... "Ανοιξε λοιπόν παιδί μου! Μά τί κάνεις λοιπόν τόση ώρα, Τζέννη;

"Ενοιωσε πώς ήταν έτοιμη να λιπο-θυμήσει και κατέβασε μιά τελευταία προσπάθεια, αφήνοντας μιά σβυσμένη φωνή. Δέν μόρεσε όμως να τ' άποφύ-γ'ι και εξαφνικά σωριάστηκε μπρός στη πόρτα. Με δυσκολία άνασηκώθηκε ύ-στερα από λίγες στιγμές και θέλησε ν' άνοίξη την πόρτα, με την σκέψι ότι ή Τζέννη μπορεί να πετάχτηκε έξω για λίγες στιγμές. Θέλησε να ψάξ'ι στα ρούχα της για τό κλειδί μα τότε θυμήθηκε πώς τό είχε θάλει ό άντρας της στην τσέπη του.

"Απελπισμένη δέν ήξερε πιά τί να σκεφθ'ι όποτε βιαστικά θήματα στην σκάλα την έκαμαν να τιναχθ'ι.

— Έσύ είσαι, Τζέννη; ρώτησε μ' ά-γωνία.

— Όχι, μητέρα, εγώ είμαι άκούστη-κε ή φωνή του Λεόν που έπέστρεφεν ά-πό τη δουλειά του. Κι' άντικρύζοντας την ταραγμένη μητέρα του, ρώτησε βιαστικά.

— Μά τί τρέχει μητέρα, γιατί είσαι έτσι;

Την κράτησε στα χέρια της καθώς την είδε να τρέμει, ενώ ή Μπέρθα τού-λεγε με φωνή που μόλις άκούόταν.

— Έχεις τό κλειδί σου, Λεόν; "Ανοι-ξε... άνοιξε γρήγορα! Συμφορά με-γάλη μας ήλθε, παιδί μου, συμφορά.

Κι' ενώ ό Λεόν την βοηθούσε να μη σ'ε δωμάτιο, με κλάματα στα μά-τια του άνήγγειλε με λίγα λόγια την τρομερή είδησι. Μετά θ'έλεποντας ότι ή λάμπα δέν ήταν άναμμένη τό δε τζάκι σβούτο όπως φαινόταν από ώρα, ξε-φώνισε άπελπισμένη.

— Μά ποδ' ήγ'ι Τζέννη. Θεέ μου! Μήπως μάς περιμένει κι' άλλο κακό!

Και καθώς ήταν αδύνατο πιά ν' άν-θεξη περισσότερο έπρεσε βαρεία σ'ε μιά παληά πολυθρόνα έλπίζοντας πώς ό Λεόν που έτρεξε άμέσως σ' άναζήτησι της Τζέννης γρήγορα θά την έφερνε σπίτι.

Δυστυχώς όμως ύστερ' από άρκετή ώρα είδε τον γιοδ' της να έπιστρέφ'ι μό-νος του και να της λέγη με διαταγμό ότι κανένας σ' όλην την γειτονία δέν την είδε. Τελείως πιά άπελπισμένη γο-νάτισε στο πάτωμα και ύψώνοντας τά χέρια ζητούσε από τον Θεό να την φυ-

λάξη κι' από την νέα αυτή συμφορά.

— Ω, θάταν τρομερό, μου έόγοδ'ε συμπλέκοντας τά χέρια της παρακλη-τικά. Και καθώς ή σκέψι της ξαναπήγε στον Μενιέ φώναζε μ' άπελπισία.

— Θεέ μου, εύσπλαχνίσου τον!

"Ανασηκώθηκε από τό πάτωμα μ'ε δέν μόρεσε, όπως θέλησε να προχω-ρήση. Έφερε άπότομα τά χέρια στην καρδιά της και κλείνοντας στο πλάγι σωριάστηκε σάν άψυχος όγκος αυτή την φορά πάνω στην πολυθρόνα.

Κατατρομαγμένος ό Λεόν έτρεξε ά-γκαλιάζοντάς την με κλάματα. "Αφη-σε ένα θαυδ' στεναγμό και άνακτών-τας κάπως τις αίσθήσεις της μουρού-ρισε χαϊδεύοντας τά μαλλιά του Λεόν.

— Α! κακόμοιρό μου παιδί, ένόμισα πώς θά πέθαινα.

'Η δυστυχισμένη, ύστερα απ' τις τό-σες συγκινήσεις της ήμέρας δέν μπο-ρέσε ν' άποφύγ'ι την προσβολή της καρδιακής της παθήσεως που την κα-τελάμβανε εξαφνικά και που έκανε τον Ζακόμπ να της λέγη άνήσυχος κάθε τόσο.

— Πρέπει να πάμε να σ'ε ίδ'ι ή για-τρός, γυναίκα, γιατί δέν είνε φυσικό πράγμα αυτό, να ύποφέρης έτσι έξα-φνά κι' ύστερα να σοδ' περνάη τόσο γρήγορα!

Και όμως τις στιγμές που περνούσε τώρα ή Μπέρθα δέν ήταν τίποτε ό σο-ματικός της α'τόδς πόνος μπρός στον άβάσταχτο ψυχικό που ένιωθε καθώς έβλεπε να περνούν οί ώρες χωρίς να φαίνεται πουθενά ή Τζέννη. Αγρυπν'ι όλη την νύχτα πεταγόταν σάν άλαφια σμένη σ'ε κάθε βήμα ή κρότο ποδ' μέσ'ι τη σιγαλιά έφταναν ως τ' αυτιά της απ' τους γύρω δρόμους, για να ξαναπέφ'ι θαρεία πιο άπελπισμένη ό-ταν καταλάβαινε πόσο άδικα έλπιζε.

Άρχισε πιά να ζημερώνη και τότε ή σκέψι της άφωσώθηκε ολόκληρη στην άίτια της. "Αναπαριστούσε στο ταρνα-γμένο μυαλό της την σκηνή που θά διαδραματιζόταν με τον Ζακόμπ, όταν ο' άναγκάζόταν να του όμολογήση την αλήθεια και τον φανταζόταν πλη-γωμένο να όρμ'ι απ' τό κρεβάτι του, άδιαφορώντας για την κατάστασι του, σάν να'θελε κι' αυτός να τρέξη σ' ά-ναζήτησι της Τζέννης.

— Όχι, δέν θα θρώ ποτέ ούτε τό θάρ-ρος ούτε την δύναμη να του π'ω κάτι τέτοιο, ξεφώνισε ή δυστυχισμένη γυ-ναίκα, μπορούσα να πεθάνω μπρός στα μάτια του αν τό έκανα.

Και μη μπορώντας να σταματήση πιά τους λυγμούς της, πρόσθεσε με πινυμένη φωνή

— Κακόμοιρε Μενιέ! Κακόμοιρε φί-λε! και έπρεσε στα γόνατα κρύβοντας τό πρόσωπό της στα χέρια της.

Στην κατάστασι αυτή την βρήκε ή κ. Λαρντίγκ την στιγμή που έπιστρέ-

φοντας από την έξοχή πήγε ν' ανοίξει την πόρτα της και ακούοντας τις φωνές και τούς θρήνους της γειτόνισσάς της, μπήκε στο δωμάτιό της.

—Μα τί έχετε λοιπόν κυρία Μενιέ; ρώτησε ή καλή γυναίκα ανασπώνοντας την Μπέρθα.

—Τί έχω; Τί έχω; καλή μου κυρία Λαρντίγκ, απάντησε εκείνη κλαίοντας, έχω ότι ή συμφορά έμπηξε στο σπίτι μας... έχω ότι παρακαλώ τον Θεό να με πάρη πιά!

Και τραυλίζοντας άνάμεσα στους λυγμούς της διηγήθηκε στην γειτόνισσά της τα δυο άλλεπάλληλα δυστυχήματα που την θρήκαν. Συγκινημένη κι' εκείνη απ' όσα άκουε, έμεινε λίγες στιγμές άμιλητη και εαφνικά, άρπάζοντας τα χέρια της Μπέρθας που έκαιαν έξο πυρετό της είπε με καλωσύνη.

—Έχετε έμπιστοσύνη σε μένα κυρία Μενιέ; Άν ναι, πιστέψτε με, πρέπει να τό κρύψετε από τον άντρα σας.

—Μα πώς μπορώ; Μοι φαίνεται αδύνατο αυτό. Σε λίγο ώρα θα πάω να τον δω και είμαι βεβαία πώς τό πρώτο που θα μοι ζητήσει θα είναι να του πάω στην άλλη μου έπίσκεψη τόν Λεόν και την Τζέννη. "Ω! είμαι βεβαία γι' αυτό, τόν ξέρω εγώ τόν Ζακόμπ!

—Έμπιστευήτε σ' έμένα, κυρία Μενιέ! Προπαντός πρέπει να κερδίσουμε καιρό και έχω μιά ιδέα. Και νεύοντας στον Λεόν να την βοηθήσει, άνεσήκωσε την Μπέρθα, την έβαλε να καθήσει σε μιά πολυθρόνα κι' εκάθησε κι' εκείνη απέναντί της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΠΡΟΣ ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ...

Ξεφεύγοντας απ' τα χέρια του άθλιου άπαγωγέως της ή Τζέννη, τό δύστυχο αυτό κορίτσι, που τόσο τό κατέτρεξε ή Μοίρα του, δέν είχε πέσει σε καλύτερα χέρια.

Τό ζευγάρι τών περιπλανωμένων θαυματοποιών ήταν στ' αλήθεια πολύ ταιριαστό. Έκείνος ένας άντρας μ' ένστικτα κτήνους και με τίποτε τό ανθρώπινο επάνω του. Έκείνη μιά άχρεία μέγαιρα που λίγες στιγμές στο είκοσιτετράωρο μπορούσε να την συναντήσει κανείς άμέθυση.

Είχαν παντρευτή με μόνο σκοπό, συνενώνοντας τις δυνάμεις τους, να κάνουν περιουσία όσο μπορούσαν πού γρήγορα και άδιάφορα με ποιά μέσα. Είχαν δοκιμάσει χωρίς έπιτυχία, διάφορα επαγγέλματα και την στιγμή που ή τύχη έρριχνε στα χέρια τους την Τζέννη είχαν καταντήσει να δίνουν παραστάσεις στα διάφορα χωρία που περνούσαν, με δυο φίδια είδους βόα, που ήταν τά μόνα ζωντανά απ' τό θηριοτροφείο τους. Απ' τ' άλλα τους ζώα που πέθαναν τό ένα ύστερ' από τ' άλλο, δέν τούς έμενε παρά μιά άγριόγατα θαλασσιωμένη και τό τομάρι ενός... σοφού —όπως τόν έλεγαν— γαϊδάρου, που όταν ζούσε είχε τόν προορισμό να δείχνη την ώρα τών παραστάσεων, τό πού... έρωτευμένο πρόσωπο ανάμεσα στους θεατές!

Άν τό δύστυχο κορίτσι που ξέφυγε απ' τα χέρια του Μπρικού για να πέση μέσ' τή φωλιά της αλήτικης αυτής θυσιάς, δέν θρηνόταν ακόμα σε κατάρσας άνασθήσας, ασφαλώς θα τρελλαινόταν απ' τόν τρόπο του άν

δκουε την συζήτηση του τόσο ταιριασμένου εκείνου ζευγαριού.

—Ξέρεις ότι πετύχαινα ένα αληθινό εύρημα, φιλενάδα! έλεγε κυττάζοντας με μάτια που άστραφταν τό άναίσθητο κορίτσι ό άντρας.

—Θά τό δούμε!

—Τί να δούμε; Τό είδες; Για κύταξέ το, δέν σου φαίνεται σαν αληθινός θησαυρός;

Η μέγαιρα έρριξε μιά ματιά στο πρόσωπο του κοριτσιού που φαινόταν ακόμα πώς κοιμώταν και απάντησε.

—Ναι, τό ξέρω εγώ αυτά, έννοια σου! Μπορώ να σου πω από τώρα ότι σε λίγα χρόνια τό κορίτσι αυτό θα έχη γίνει ένα κομμάτι χρυσάφι. Καταλαβαίνεις έσύ...

Ο αλήτης χαμογέλασε κάπως, μα γρήγορα έκαμε τόν σοβαρό καθώς έδιδε την γυναίκα του να τόν κυττάξη παράξενα και άλλαζε κουβέντα.

—Για φαντάσου, λέει, γυναίκα, έκαμε με προσποιητά γλυκό ύφος, ύστερα από τόσες δυστυχίες, να μάς έρχόταν τώρα και λιγάκι τύχη!

Κάτι όμως έσφιγγε φαίνεται την καρδιά της γρηάς μέγαιρας, γιατί κυττάζοντας τον με την άκρη τών ματιών της του έπτε πικρόχολα.

—Ξέρεις τί μάτι έχω, έ; Έχε λοιπόν τόν νού σου. Μην ζαναρχίσουμε πάλι τά παλιά της σχωρεμένης... γιατί αυτή τή φορά θα κάνω έγκλημα έδω μέσα...

Ο θαυματοποιός κατάλαβε τόν ύπαινιγμό και εξακολούθησε με την γλυκειά πάντα φωνή, τόλμησε να δικαιολογηθή.

—Έννοια σου φιλενάδα! Τά περασμένα ξεχασμένα. Τώρα πρέπει να κυττάξουμε την δουλειά μας και μιά και μάς έφυγε εκείνη ή άλλη, ή... σχωρεμένη που λές, μπορούμε θαρρώ να κάνουμε τή δουλειά μας με τουτό έδω.

Η γυναίκα του θαυματοποιού Ραστινώ, που εξαιρετικά εκείνη τόν πολύ, ξανακούτταξε την Τζέννη, γύρισε στον άντρα της και είπε ύστερα από μιά στιγμή.

—Άν πραγματικά ξεχάσης τις παλιές σου συνήθειες με τις γυναίκες που παίρναμε να μάς βοηθήσουν, ή ιδέα σου δέν εινε άσχημη. Μονάχα να χής τό νού σου Ραστινώ γιατί σε προειδοποιώ, θα έχω τά μάτια μου τέσσερα αυτή την φορά!

Ο Ραστινώ δέν απήντησε γιατί είδε τά χέρια της Τζέννης να κινούνται στον άέρα και σιγά-σιγά να συνέχεται δολότελα απ' την νάρκη της. Μόλις τό δύστυχο κορίτσι άνοιξε τά μάτια του και είδε μπροστά του τούς δυο εκείνους τύπους, που πρώτη φορά αντίκρυζε στη ζωή του, άρχισε να θυμάται τί είχε συμβή. Δέν μπορούσε όμως ακόμα να ξεκαθαρίση όλες τις λεπτομέρειες και τό μόνο που την ενδιέφερε τώρα ήταν ότι δέν θρηνόταν πιά στα χέρια του Μπρικού. Σήκωσε λοιπόν τά μάτια της μ' εύγνωμοσύνη σ' εκείνους που νόμιζε σωτήρας της και ψιθύρισε με γλυκειά φωνή.

—Σας ευχαριστώ. Σας ευχαριστώ με την καρδιά μου. Έφοβήθηκα πολύ στην αρχή... Τώρα όμως είμαι καλυτέρα. Δέν φοβομαι πιά γιατί... γιατί είμαι μαζί σας!

Καθώς όμως τελείωνε τις ευχαριστίες της, ή έκφραση του προσώπου της άλλοτε με μιάς. Τά μικρά μάτια της μέγαιρας που ήταν καρφωμένα επάνω

της, τά πεταγμένα έδω κι' εκεί θρωμόρρουχα που έβλεπε σ' όλες τις γωνίες, καθώς διέτρεξε με τό βλέμμα της τό έσωτερικό του άμαξιού και τό παράξενο σ' έκφρασι πρόσωπο του Ραστινώ, την έκαμαν ν' ανησυχήση και να γλωμιάση με μιάς.

—Τί έχεις λοιπόν, ματμαξέλ; ρώτησεν ή γυναίκα του θαυματοποιού μ' ένδιαφέρον δήθεν. Δέν πρέπει να τρέμης έτσι έδω μέσα! Δέν τρώμε τά μικρά παιδιά έμείς!

—Δέν φοβομαι, κυρία, δικαιολογήθηκε ή Τζέννη, χωρίς όμως να παύση και να τρέμη. Δέν φοβομαι έδω μέσα... μόνο... λυπομαι γιατί ό πατέρας μου και ή μητέρα μου με περιμένουν και, όπως καταλαβαίνετε, θ' ανησυχούν πολύ...

...Λοιπόν, κυρία, εξακολούθησε τό δύστυχο κορίτσι, αφήνοντας ένα βαθύ στεναγμό, θέλω να... να γυρίσω σπίτι μας!

—Σπίτι σας; Και πού βρίσκεται αυτό τό σπίτι σας; ρώτησε κατουσιάζοντας ή μέγαιρα.

—Στό Μπορντώ! απήντησε ή Τζέννη κι' άμέσως ρώτησε αν ήσαν πολύ μακριά από την πόλη.

—Όχι και πολύ, πετάχτηκε ό Ραστινώ, που δέν είχε πάρει ακόμα μέρος στη συζήτηση.

Η Τζέννη άφησε ένα στεναγμό και ή γυναίκα του θαυματοποιού την ρώτησε.

—Αλήθεια, πώς σε λένε;

—Τζέννη, κυρία, Τζέννη Μενιέ!

—Και τί έκανες στο σπίτι σας;

—Εργάζεται σε ναυπηγείο, κυρία.

Η μέγαιρα γύρισε στον άντρα της και σιγομουρμούρισε:

—Απένταροι, χωρίς άλλο! Δέν πρέπει να περιμένουμε τίποτε απ' αυτό τό μέρος.

Ο Ραστινώ κούνησε τό κεφάλι του έπιδοκίμαστικά κι' άφοι κι' οι δυο πιά συμφωνούσαν, ότι τίποτε δέν μπορούσαν να περιμέναν απ' τή πλευρά του σπιτιού του δύστυχου κοριτσιού, άρχισαν κιόλα να την προετοιμάζουν για τόν ρόλον που σκέφθηκαν απ' την αρχή.

—Πόσο χρονών είσαι; την ρώτησε άπτότομα ή γρηά μέγαιρα.

—Δεκατριών, κυρία.

—Και τί έκανες στο σπίτι σας;

—Εμάθαί α κέντημα, κυρία.

—Και πώς άφησες τό σπίτι σας;

—Δέν τ' άφησα, κυρία! Μ' έπήραν...

—Ποιός;

—Ένας άνθρωπος... που δέν τόν γνώριζα...

—Δέν τόν γνώριζες και τόν άκυλούθησες;! Διέκοψε ή άγριεμένη γήθεν απ' την συμπεριφορά της ή μέγαιρα. Όρίστε καμώματα... Ένα παληοκόριτο εκεί δεκατριών χρονών! Κρίμα σου!

—Ω! κυρία, έκαμε κατακόκκινη ή Τζέννη. Τόν άκολούθησα γιατί μοι είπε πώς θα με πήγαινε στον μπαμπά μου.

—Για να σε ζητήσει για νύφη ίσως!

Απάντησε ό Ραστινώ σαρκαστικά. Η Τζέννη άρχισε να κλαίη και με λυγμούς ηγήθηκε ότι της συνέβη ως την στιγμή που ό Ραστινώ την βρήκε μισοπεθαμένη από τόν τρόπο.

Όσο ή Τζέννη διηγώταν, τό ζευγάρι τών θαυματοποιών άκουε χωρίς να την διακόψη καθόλου. Γι' αυτό, όταν άποτελείωσε την ιστορία της, νομίζοντας ότι είχε συγκινήσει αρκετά τά δυο έ-

κείνα πρόσωπα, τόλμησε να ίκετεύση κλώνοντας τά χέρια της παρακλητικά.

—Ω! ό μπαμπάς και ή μαμά θα σάς εύχαριστήσουν πολύ, αν με ξαναπάτε κοντά τους γρήγορα.

—Καλά, καλά, θρυχήθηκε ή μέγαιρα, δείχνοντας τά λίγα κατάμαυρα δόντια της. Έχουμε καιρό να μιλήσουμε άργότερα γι' αυτά ως που να φθάσουμε στο Μπορντώ. Και γυρίζοντας στον άντρα της πρόσθεσε έπιτακτικά.

—Έσύ πήγαινε τώρα να δής μήπως ό Παύλος και ή Βιργινία έχουν ανάγκη από τίποτα και πρό παντός κύτταξε αν τά σκεπάσματα τους είναι σε καλή κατάσταση, γιατί μπορεί να κρυώσουν τά καυμένα με τό άποψινό κρύο.

Ο Ραστινώ πετάχτηκε γρήγορα στην άκρη τ' άμαξιού όπου ανασπώνοντας ένα κουρελιασμένο παραπέτασμα χάθηκε και ή Τζέννη με περισσότερα θάρρος τώρα, ρώτησε σιγανά.

—Έχετε παιδιά, κυρία;

—Πιστεύω, μικρούλα μου, και ωραία παιδιά μάλιστα, χαμογέλασε σαρκαστικά ή μέγαιρα γρήγορα θα τά γνωρίσης. Τώρα όμως είναι καιρός να δούμε πού θα κοιμηθής του λόγου σου, άποψε.

—Μα δέν θέλω να κοιμηθώ, κυρία! Θά περιμένω ως που να φτάσουμε.

Έκείνη τή στιγμή γύρισε ό Ραστινώ και ή γυναίκα του βλέποντάς τον, χω-

ρις ν' απαντήσει στην Τζέννη τοπτε χαϊδευτικά.

—Τώρα, γερωντά μου, πρέπει να σκεφθομαι πού θα σταθούμε την νύχτα φρόντισε λοιπόν για να ξεκουραστούν κι' αυτά τά παληάλογα κι' εγώ θα δω πώς θα τακτοποιήσω την κυρία απ' έδω.

—Όχι, κυρία, ξανάπε με παρακλητική φωνή ή Τζέννη, μην στενοχωριέστε για μένα. Σας είπα δέν θέλω να κοιμηθώ...

—Γιατί; μπας και δε σ' άρέσουν τά κρεβάτια μας, άρχοντοπούλα μου;

Και καθώς ή Τζέννη δέν τολμούσε πιά ν' απαντήσει, ή μέγαιρα την έπιασε απ' τό χέρι, πλησίασε τό παραπέτασμα και ανασπώνοντάς το έδειξε στη Τζέννη ένα μεγάλο κάπως κασόνι με πολλές τρύπες.

—Νά, αυτού πάνω θα κοιμηθής, της είπε, σπρώχνοντάς την πού μέσα. Γύρω σου υπάρχουν ένα σωρό τσουβάλια... δέν πιστεύω να θέλεις να σε ύπνερήσω κιόλα, κυρά μου...

Στ' αντίκρουσμα τών κουρελιών αυτών που βρωμούσαν από την μούχλα, ή Τζέννη πήρε την απόφασι ν' άρνηθής για μιά φορά ακόμα να κοιμηθής.

—Μην επιμένετε, κυρία, σας παρακαλώ, δέν μπορώ να κοιμηθώ. Ότι ζητώ από σας για χάρη, είναι να μου επιτρέψετε να καθήσω σε μιά απ' τις καρέκλες αυτές, είπε δείχνοντας κάτι

σπασμένα καθίσματα.

—Έ, άφοι επιμένεις τόσο, σε σοφ γίνη ή χάρη, σε είδοποιώ όμως ότι αυτό τό άλλαξει τις συνήθειες του σπιτιού μας κι' εγώ αγαπάω την τάξη! Σου τό επιτρέπω ωστόσο μονάχα γι' άπόψε.

Τό άπτότομο σταμάτημα του άμαξιού διέκοψε την συζήτησή τους και άκουαν τώρα καθαρά τόν Ραστινώ που εξέεζε τά άλογα. Σε λίγο ό άντρας της μέγαιρας έμπαινε στ' άμάξι πετώντας σε μιά γωνία τις ίπποσκευές και τά χαλινάρια τους.

—Έλυσες τόν Τουρκό; τόν ρώτησε ή γυναίκα του.

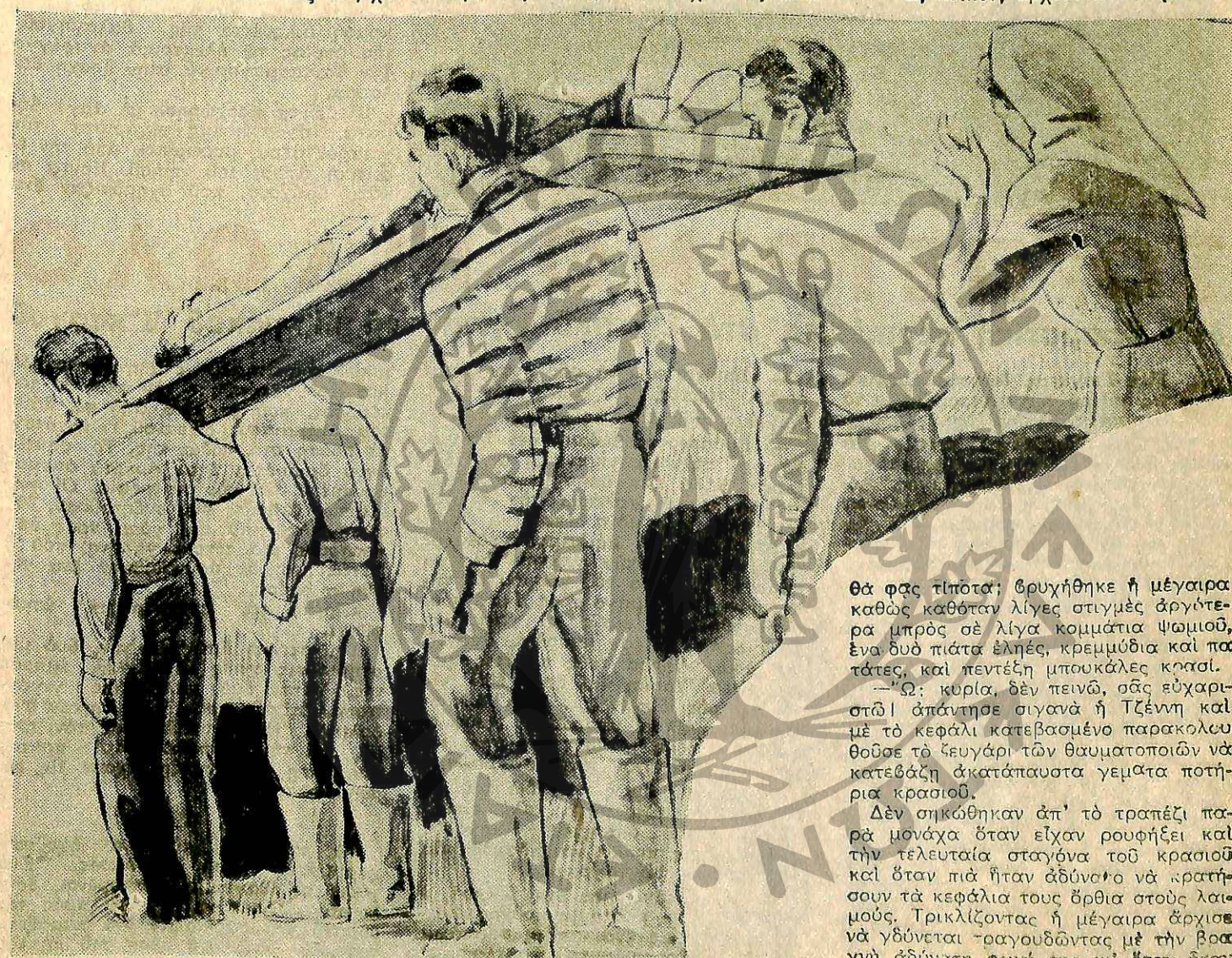
Και πριν προλάβη να τελειώση τά λόγια της, σαν απάντησι στην έρώτησή της, ένας φοβερός μαντρόκυλος έβάζε την θρώμικη μούρη του στο άνοιγμα της πόρτας, γαυγίζοντας άπειλητικά στ' αντίκρουσμα της Τζέννης.

—Ήσυχα, Τουρκό, εινε δικιά μας, είπε ή μέγαιρα πετώντας του ένα ξεροκόμματο.

—Και τώρα άμπάρωσε καλά, γέρω μου, συνέχισε, δείχνοντας στον άντρα της την πόρτα.

Ο θαυματοποιός έτρεξε να εκτελέση την παραγγελία της γυναίκας του, ενώ εκείνη άρχισε να ετοιμάζει τό τραπέζι, άπλώνοντας μιά παληοπετσέτα πάνω σ' ένα κοντοπόδαρο στρογγυλό τραπέζακι.

—Έ, λοιπόν, άρχοντοπούλα μου δέν

Και ή Μπέρθα διηγήθηκε με λυγμούς στην κ. Λαρντίγκ πώς μετέφεραν τόν άνδρα ως τραυματισμένο στο νοσοκομείο.

ΤΟ ΠΕΤΡΙΝΟ ΕΙΔΩΛΟ

Μιά δραματική περιπέτεια στα έξωτικά νησιά του Ειρηνικού Ωκεανού

Ο Ζίντ Γιόγκερς διέκοψε ξαφνικά την σιωπή της συντροφιάς με το ήχηρότατο γέλιο του.

— Τι ιδέα παράξενη!, είπε... Νά καθάμαστε σ' αυτήν την έρημιά χωρίς να υπάρχει κανένας λόγος. Αυτός ο ρωμαϊσμός των μοντέρνων κυριών είναι ανυπόφορος... Έχουν όλες τις ανέσεις των στη Νέα Υόρκη, μπορούν θαυμάσια να παραθερίσουν στην Φλωρίδα, ή σε κάποια ευρωπαϊκή λουτρόπολη, και όμως... έννοούν να καταφύγουν σε κάποιο άπιστατο έρημόνησο του Ειρηνικού.

Οι δύο κυρίες της συντροφιάς, χαμογέλασαν που ο Ζίντ Γιόγκερς είχε πάλι αρχίσει την συνηθισμένη και τόσο συμπαθητική γκρίνια του.

Κατά βάθος δεν είχε και τόσο άδικο με αυτά που έλεγε. Έγευμάτιζαν κάτω από τις πανύψηλες χουρμαδιές γύρω από ένα στρογγυλό τραπέζι, στην άσημνη άμμουδιά του νησιού Τοκελουμάτα του δυτικού αρχιπελάγους του Τοκελάου. Οι κυρίες φορούσαν θραυνές τουαλέτες και οι τέσσερις κύριοι που τις συντρόφευαν ήσαν με τα σμόκιν τους.

— Δεν πιστεύω να σάς ήταν δυσάρεστο το ταξίδι..., είπε στον Ζίντ Γιόγκερς μία από τις κυρίες.

— Δυσάρεστο, βέβαια, δεν ήταν..., άρχισε πάλι να γκρινιάζει ο Γιόγκερς. Άλλα δεν υπήρχε και κανένας λόγος να χαλάσω την ησυχία μου, μόνο και μόνο έπειδή ο Τζών Χάρβεστ και η αξιότιμος σύζυγός του Έντα είχαν την λαμπρή ιδέα να κάμουν τον γύρο του κόσμου με την ήγεμονική θαλαμηγό τους. Γιατί τους ακολουθήσαμε έμεις οι τέσσερις; Σας ρωτώ, κι αν μπορείς, απαντήστε μου. Άφησα τους πελάτες μου στην Νέα Υόρκη και ήρθα εδώ, για να δώ τους Ιθαγενείς... Άλλ' αγαπητοί μου φίλοι, μπορούσα τους αγρίους αυτούς κυρίους να τους καμαρώσω και στον κινηματογράφο.

— Μπορείς όμως και εδώ που ήρθες να ωφεληθής πάρα πολύ, είπε η Έντα. Είσαι διάσημος δικηγόρος, και θα έχης πολλά να διδαχθής απ' τους νόμους των αγρίων.

— Η γυναίκα μου έχει δική! έ πρόσθεσε ο έκατομμυριούχος Χάρβεστ, και ήπια ένα ποτήρι σαμπάνια. Αυτοί οι Ιθαγενείς του Τοκελουμάτα έχουν μια παράξενη νομοθεσία. Σκοτώνουν τον ξένο που θα διαστα-

ρωθί με την σκιά τους, πίνουν μόνονάχα θολό νερό, έρωτεύονται με τον πιο περίεργο τρόπο και λατρεύουν ένα πέτρινο είδωλο με άσπρη κοιλιά...

— Και πώς τὰ ξέρεις εσύ όλα αυτά;

— Ο πλοίαρχος της θαλαμηγού μας είναι παντογνώστης!... είπε ο Τζών Χάρβεστ. Μου μιλούσε άφρες χθές το θράδυ για τους Ιθαγενείς του Τοκελουμάτα. Πρόσέθεσε μάλιστα την πληροφορία ότι οι άγριοι αυτοί κάνουν κάτι τρομερές ανθρωποθυσίες όταν έρωτεύονται. Τους βοηθεί σ' αυτό το πέτρινο είδωλό τους, που πιστεύουν ότι έχει τη δύναμη να σκοτώσει κάθε λευκόν που τὸ πλησιάζει.

Η συζήτηση άρχισε να γενικεύεται, κατά τρόπον πολύ έλκυστικό για τις κυρίες. Ο δικηγόρος Ζίντ Γιόγκερς, άρχισε να μιλά για την καταγωγή των προλήψεων και για τις πηγές της άρχέγονης νομοθεσίας.

— Δέ μιλάμε για τίποτε άλλο; έ πρότεινε η μία κυρία.

— Όχι... άφησέ τους, είπε η Έντα. Ο μόνος τρόπος για να μην πλήττουν οι άνδρες είναι να έχουν μίαν άνιαρή συζήτηση.

Και σηκώθηκε για να περπατήσει λίγο στην άμμουδιά, που την είχαν κιάλας καλύψει οι σκιές της τροπικής νύκτας. Η άκρογιαλιά ήταν έρημη, δίχως κανένα φως. Και μόνο άνοιχτά στον κόλπο, διεγράφετο η κομψή σιλουέττα της θαλαμηγού, της οποίας τὰ ηλεκτρικά αντιφέγγιζαν φαντασμαγορικά στην ήσυχη θάλασσα.

Η Έντα προχώρησε με άργα βήματα, αναπνέοντας εύχαιστα τον χλιαρόν άέρα, μυρωμένον από την έξωτική άνθισι του νησιού. Κοντὰ σε κάτι θράχους, που σχημάτιζαν ένα

μικρό άκρωτήριο, στάθηκε σιωπηλή και άφουγκράσθηκε τον φλοίσβο του κύματος, που φερόμενο από τὰ βάθη του άπέραντου άκεανού, έρχόταν να σβύση στα πόδια της. Τὸ σημείο όπου θρискόταν ήταν άρκετά άπομακρυσμένο από την συντροφιά. Οι φωνές των άνδρων, που συζητούσαν, δεν άκούγονταν πιά και γύρω τους επικρατούσε μία τέτοια γαλήνη, που η Έντα ένοιωσε άσυναίσθητα ένα αίσθημα φόβου.

«Πρέπει να ξαναγυρίσω», έσκέφθηκε.

Την στιγμή όμως εκείνην, δυό μυστηριώδεις σκιές έπρόβαλαν έμπρός της. Ήταν δυό σιλουέττες γιγαντιαίων άνδρων που της έφάνηκαν διαβολικές. Η Έντα ένοιωσε τὸν τρόμο να την παραλύη. Και προτού προφθάση να φωνάξει, έχασε τις αισθήσεις της.

★

Τὰ περίεργα τύμπανα ήχοϋσαν χαρμόσινα μέσα στο δάσος. Ένα γύρω οι Ιθαγενείς, καθισμένοι, έσήκωναν ρυθμικά τὰ χέρια πρὸς τὸν ούρανό και ούρλιαζαν ένα παράξενο τραγούδι, ενώ στη μέση του κύκλου που έσχημάτιζαν, στεκόταν ο Μπανζόου, ο γυιὸς του άρχηγού, που τε-

λούσε τους γάμους του με την Σαμουά, την άραιότερη κοπέλλα του νησιού Τακελάου.

Τους γάμους τους είχε εύλογησει ο γέρο-Μπανζόου, ο άρχηγός της φυλής. Άλλά για να τελεστούν, έπρεπε να θρεθί μιὰ κοπέλλα να θυσιασθί στον θωμό του Πέτρινου Ειδώλου. Και την κοπέλλα αυτήν έπρεπε να την υποδείξει, κατά την διάρκεια του χορού, ο μάγος Κούλντα, ο μόνος που μπορούσε να συνεννοηθί με τὰ πνεύματα...

Η τελετή είχε άρχισί τὸ πρωί της περασμένης ήμέρας. Σύμφωνα με τὰ πανάρχαια έθιμα των κατοίκων του νησιού Τοκελουμάτα, τὰ ζευγάρια των άλλων νεονύμφων του νησιού είχαν λάβει μέρος στην γιορτή, επιδεικνύοντας έπάνω στην άπέραντη κλίνη της χλόης την εύτυχία τους. Οι έρωτευμένοι, καθισμένοι σ' ένα εύλινο θάβρο, στολισμένο με λουλούδια, είχαν παρακολουθήσει τις έρωτικές αϋές διαχύσεις, κι ύστερα, άφου ο μέλλων γαμπρός προσέφερε δάφωρα δώρα στα ζευγάρια, έδωσε τὸ σύνθημα του χορού.

Οι μελαψές παρθένες ξεχύθηκαν ήμίγυμνες στην μέση του στίβου και άρχισαν τὸν φρενήρη χορό τους. Μολοντί χαμογελοῦσαν, στα πρόσωπά τους μπορούσε κανείς να διακρίνη τὸν τρόμο... Γιατί κατά την διάρκεια του χορού αυτού ο μάγος θά έκανε την έκλογή του. Κάποια από τις παρθένες έπρεπε να θυσιασθί για την εύτυχία του Μπανζόου και της Σαμουά.

Ο μάγος καθωδηγούμενος από τὰ πνεύματα θά την έδιάλεγε και σέρνοντάς την άπ' τὰ μαλλιά, θά την έσφαζε μπροστά στο Πέτρινο Είδωλο, ενώ γύρω οι Ιθαγενείς θά παρακολουθοῦσαν μέσα σε

θρησκευτική έκσταση την θυσία.

★

Η Έντα συνήλθε όταν πιά θρискόταν μέσα στο δάσος. Δυό πελώριοι άγριοι παράστεκαν δίπλα της, κρατώντας τεράστια κοντάρια και πολύχρωμες εύλινες άσπίδες. Παραεμένη είδε πὸς βρισκόταν ξαπλωμένη έπάνω σ' ένα ψάθινο φορέιο, με τὸ όποιο φαίνεται οι άγριοι την είχαν μεταφέρει ως εκεί. Είχε ξημερώσει και οι πρώτες άκτίνες του ήλιου διαπερνούσαν τὰ φυλλώματα. Από μακριά άκούγονταν τὰ τύμπανα και οι άλαλαγμοί κάποιας γιορτής των άγρίων. Την διέταξαν να σηκωθί. Ένας από τους δυό Ιθαγενείς με νοήματα της έδωσε να καταλάβη πὸς έπρεπε να τους ακολουθήσει...

Η Έντα δεν δοκίμασε να άντισταθί. Ένοιωσε τόσο τρόπο, που ήταν άνικανη να σκεφθί να κινηθί, να δράση... Σάν ύπνωτισμένη, ακολουθούσε τους φύλακές της, στο μονοπάτι που τους άδηγούσε στο μέρος της τελετής. Ένώσω έπλησιάζαν, οι κρότοι των τυμπάνων γίνονταν όλοένα και ζωηρότεροι και οι κραυγές άκούονταν καθαρά.

Έπειτα από λίγη ώρα, η Έντα, είδε να παραμερίζουν κάτι κλαδιά. Και θρέθηκε τότε ανάμεσα στο πανηγύρι των άγρίων που ούρλιαζαν και έχόρευαν σαν δαιμονισμένοι.

Η εμφάνισις της έπροξένησε κατάρληξι. Μία σιωπή, θαυμασμού άπλώθηκε ξαφνικά ένα γύρω. Οι άγριοι, έκστατικοί, έκύτταζαν την λευκή γυναίκα, που τὰ ξανθά της μαλλιά φωτοβολούσαν στον ήλιο, και η μεταξωτή της τουαλέττα άστράφτε...

— Μας την στέλνει η θεά Λαλάου!, είπε ο μάγος διακόπτοντας

την άπόλυτη στήν σιωπή. Δεν υπάρχει λόγος να διαλέξωμε μιὰ δική μας παρθένα για την θυσία. Η λευκή γυναίκα θά χύση τὸ αίμα της για τους γάμους αυτούς που θά είναι πολὺ εύτυχισμένοι. Γιατί τὸ αίμα των λευκών ευχαριστεί έξαιρετικά τὸ Πέτρινο Είδωλο και τὸ έξευμενίζει για πολὺν καιρό.

Την δήλωσι αυτή του μάγου Κούλντα οι άγριοι την υποδέχθηκαν με ούρλιασματα χαράς, ενώ οι παρθένες της φυλής, που έδλεπαν ότι γλυτώνουν άπ' την έκλογή, άρχιζαν να χοροπηδοῦν χαρούμενες.

Ηδη ο μάγος είχε πλησιάσει την Έντα, δίπλα στην όποια παράστεκαν πάντα οι δυό Ιθαγενείς που την είχαν αϊχμαλωτίσει. Άλλά την στιγμή που έπρόκειτο να διατάξη να την δέσουν, ο γαμπρός και γυιὸς του άρχηγού έπενέθη:

— Όχι!, είπε... Ο μάγος έχει άδικο. Η λευκή γυναίκα δεν πρέπει να θυσιασθί. Μου την στέλνουν δώρα τὰ πνεύματα και θά την κρατήσω. Είναι μιὰ κόρη του ήλιου και θάταν ιεροσυλία να την πειράξωμε!

Ένας ψίθυρος διέτρεξε την δημηγυρι, που συμφωνούσε φαίνεται με τὰ σοφά αυτά λόγια. Ο γυιὸς του άρχηγού της φυλής είχε πλησιάσει την Έντα και την κύτταζε μ' ένα βλέμμα κτηνώδους θαυμασμού, κύτταζε τὰ χρυσά μαλλιά της, τὰ φοβισμένα γαλανά μάτια της, τὸ λυγρό και καλοσχηματισμένο κορμί που ήταν πτωμένο στο μετόξι. Κάπου-κάπου έγύριζε να κυττάξη και την Σαμουά, την μέλλουσα γυναίκα του, που ήταν μαύρη, χοντρή και κακόσχημη, ώσαν να ήθελε να κάμη την σύγκρισι. Άναγνακτισμένη εκείνη για την προσθλητική στάσι του άρραθωνιστικού της, σηκώθηκε και φώναξε:

— Είναι μιὰ λευκή σαν τις άλλες! Σκοτώστε την.

— Όχι..., είπε ο νέος. Αυτό τὸ ξένο λουλούδι έχει μιὰ μαλακατένια κορωνα, σαν την δύσι του Τοκελουμάτα! Τὸ κορμί της μοιάζει μ' ένα άσπρο σύννεφο, και τὸ φόρεμά της είναι σαν τὸ άσημένο φῶς, που μας στέλνει τὸ φεγγάρι... Η γυναίκα αὐτή είναι θεϊκή!

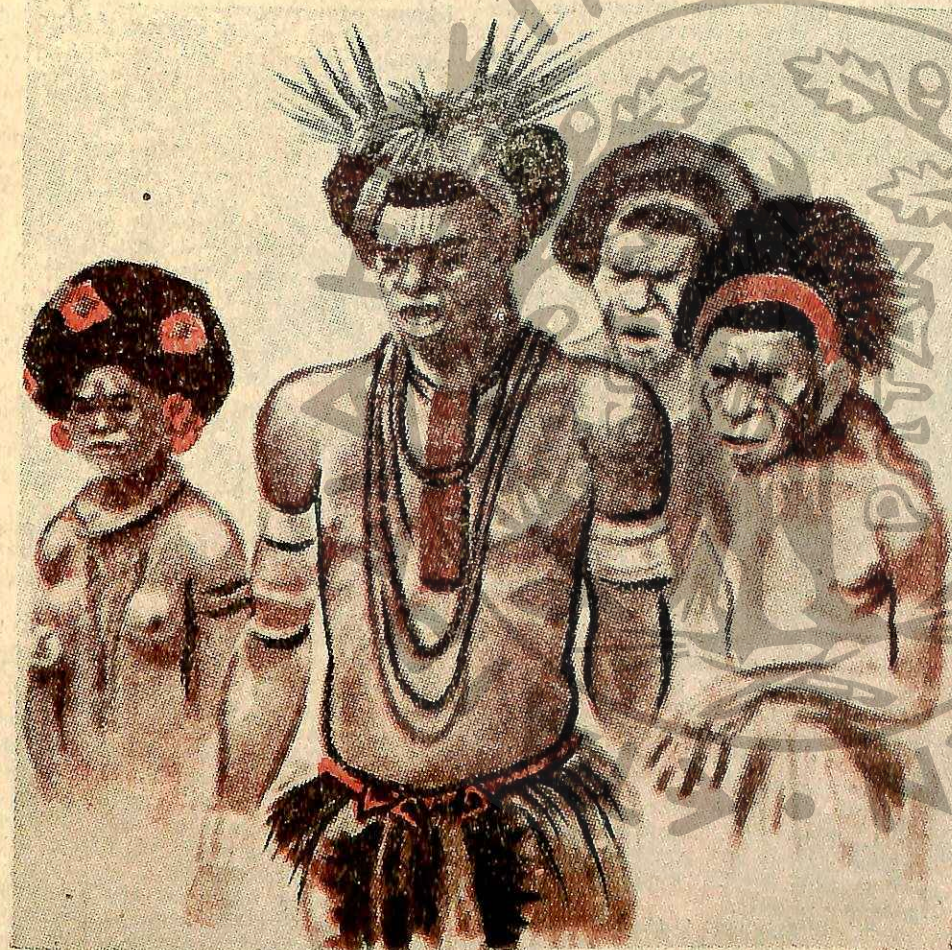
Η Σαμουά άποκρίθηκε μ' ένα μοιχθρό και κοροϊδευτικό γέλιο. Έείπειτα σήκωσε τὸ άκόντιό της, για να τὸ ρίξη έπάνω στην λευκή γυναίκα.

Μ' ένα μεγάλο και δυνατὸ πήδημα, ο άρραθωνιστικός της θρέθηκε κοντὰ της και άρπάξε από τὸ χέρι της τὸ άκόντιο. Ύστερα άρχισε να την χτυπά δυνατὰ για την τρομερή άνυπακοή της που θεωρείται θανάσιμο άμάρτημα στους Ιθαγενείς του Τοκελουμάτα.

Μιὰ άπίστευτη άναταραχή δημιούργηθηκε ανάμεσα στους άγρίους. Οι Ιθαγενείς είχαν όλοι συγκεντρωθί γύρω από τὸ ζεύγος και με άπαίσιας κραυγές παρώτρυναν τότε τὸν νεό και τότε την νέα...

Η Έντα είχε μείνει μονάχη. Δίχως να χάση καιρό, παραμέοισε κάτι χαμόκλαδα και άρχισε να τρέχη μέσα στο δάσος. Τὰ κλωνιά των δέντρων της μασιγύωναν τὸ πρόσωπο, οι ρίζες των φυτών μπερδευόνταν στα πόδια της... Άλλά εξακολουθοῦσε να τρέχη με την αγωνία στην ψυχή. Πίσω της άκούγε τους άγρίους να τρέ-

(Τὸ τέλος στη σελίδα 67).

Τόδαχτυπίδι Της Βασιλίσσης

ΤΟΥ ΣΑΒΑ

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

ΤΟΥ Χ. ΡΑΪΝΤΕΡ ΧΑΓΚΑΡΝΤ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ο γιατρός Άνταμς, ο Αιγυπτιακός Πτολεμαίος Χίγκς, ο λοχαγός Όλιβερ Όρμ κι' ο λοχίας Σαμουήλ Κουϊκ φεύγουν απ' το Λονδίνο για να πάνε στη χώρα των Φούγκ, στα βουνά της Μούρ, στην Κεντρώα Αφρική, όπου τούς έχει προσκαλέσει η βασίλισσα των Άμπάτι, μιάς εθραϊκής φυλής, που ζει εκεί από πολλών αιώνων, για να καταστρέψουν το είδωλο των Φούγκ, που μισάει με Σφιγγα. Μετά πολλές περιπέτειες φτάνουν στην Μούρ μόνον τρεις, γιατί ο Αιγυπτιακός Χίγκς συλλαμβάνεται αιχμάλωτος από τον Σουλτάνο των Φούγκ Μπαρούγκ, με όλοκληρο το φορτίο των έγκρητων υλών, με τις οποίες επρόκειτο να τινάξουν στον αέρα το είδωλο. Μεταξύ του λοχαγού Όρμ και της Βασιλίσσης Μακίδα αναπτύσσεται σφοδρός έρως, που προκαλεί αναστάτωση μεταξύ των αξιωματούχων των Άμπάτι, διότι, κατά τους νόμους της φυλής, η Μακίδα πρέπει να παντρευτεί με μέλος της οικογενείας της, είνε δε μάλιστα μνηστευμένη με τον θείον της πρίγκιπα. Ίωστά, έναν γέρο πενήντα περίπου ετών. Αφού με τη συντροφιά της Μακίδας επισκέπτονται τα σπήλαια-τάφους των παλαιών βασιλέων, όπου κρύβονται ανόρθιμοι θησαυροί, φεύγουν ένα απόγευμα για να πάνε να ελευθερώσουν τον Χίγκς με την οδηγία του Σαντράχ, από μυστικά μονοπάτια).

9ον

Ο Όλιβερ Όρμ είχε καθήσει στο έδαφος κι' έβλεπε τα παπούτσια του.

—Γιατί γδύνεσαι, φίλε μου; ρώτησε η Μακίδα νευρισμένα.

—Γιατί αν πρέπει να περάσω τον βράχο εκείνον, απήντησε ο Όρμ, προτιμάω να μη φορώ παπούτσια. Μή φοβώσαστε, επρόσθεσε καθησυχαστικά, έχω συνηθίσει από μικρός σε τέτοια πράγματα.

—Κι' όμως, εγώ φοβούμαι, είπα εγώ.

Ο Λοχίας Κουϊκ εκάθησε κι' αυτός κι' έβγαλε τα παπούτσια του.

—Τι κάνεις εκεί; τον ρώτησα;

—Ετοιμάζομαι ν' ακολουθήσω τον λοχαγό μου.

—Δεν θα πῶς πουθενά, διέταξε ο Όρμ. Εγώ διατάσσω εδώ. Κι' έπειτα, αν χαθώ εγώ, πρέπει να ξέσπες

δτι είσαι ο μόνος που γνωρίζεις την χρήση των έγκρητων υλών.

Ο Κουϊκ κι' εγώ τότε εδέσαμε δυο σκάλες μαζί και τις έστερεώσαμε με μερικές τάβλες από κράσπεδο του γκρεμού. Έπειτα ρώτησα ποιός θα συντρόφευε στην περιπέτεια εκείνη τον Όρμ και τον Σαντράχ, αλλά κανείς δεν απήντησε, γιατί όλοι φοβόντανε. Στο τέλος ένας από τους βουνήσιους φρουρούς εδέχθηκε να συμμετάσχει στην επικίνδυνη περιπέτεια. Ώνομαζόταν Τζάφετ κι' η Κόρη των Βασιλέων του υποσχέθηκε εις ανταμοιβήν μιά μεγάλη περιφέρεια εδάφους, που ήταν κτήμα της.

Τέλος όλα ετοιμάσθηκαν.

Τα νεύρα μας που ήταν αρκετά δοκιμασμένα, ταραχθηκαν εαφνικά από ένα βουβό και τρομερό μουγγρητό που έβγαινε κάτω απ' τον γκρεμό.

—Είνε η ώρα που ταίζουν τα ιερά λεοντάρια, είπε ο Σαντράχ.

Οι σκιές άρχισαν να κάλυπτουν την πεδιάδα του Χαρούακ. Ο ήλιος είχε δύσει πίσω από τα βουνά. Και τότε πολύ μακριά, επάνω στον αντικρυνό θράχο και στην κορυφή του, εκεί όπου θα ήταν το κεφάλι του ειδώλου, εφάνηκε μιά ανθρώπινη μορφή, που διαγραφόταν καθαρά στον ουρανό και η οποία άρχισε να τραγουδά.

Αισθάνθηκα σαν να λιποθυμούσα, γιατί η φωνή εκείνη ήταν του γιου μου.

Όταν το τραγούδι έπαψε, η ανθρώπινη μορφή εξαφανίσθηκε και επάνω στην πλάτη του ειδώλου φάνηκαν τρεις φρουροί Φούγκ, μ' έναν τέταρτο, ο οποίος κρατούσε μιά σάλπιγγα. Αφού επιθεώρησαν ολόκληρη την πλάτη του ειδώλου, ο σαλπικτής σηκώσε την σάλπιγγα κι' εσάλπισε και προτοού ακόμα ο δέξυς ήχος σβύση ιτά γύρω βουιά, είδαμε μίαν άλλη ανθρώπινη μορφή να προβάλλει μέσα 3η) τον μαύρο βράχο.

Η ανθρώπινη εκείνη μορφή ήταν ο Χίγκς, χωρίς καμιά αμφιβολία, ο Χίγκς φορώντας την κόσκα του και τα γυαλιά του και κρατώντας στο χέρι του ένα σημειωματάριο, όπου έγραφε με τέτοιαν απάθεια, σαν να βρισκόταν σε καμιάν αίθουσα μουσείου.

—Αυτός είνε ο φίλος μας, είπε ο Όρμ. Και τώρα, Σαντράχ προχώρη πρώτος επάνω στη σκάλα, για να είμαι βέβαιος ότι δεν σχεδιάζεις κανένα άσχημο παιχνίδι.

—Όχι, διέκοψε η Μακίδα, αυτός ο σκύλος δεν θα φύγει, γιατί άμα φθάσει στους Φούγκ θα μείνει μαζί τους. Α-

κούσε, γύρισε κι' είπε στον Τζάφετ τον βουνήσιο φρουρό, πήγαινε εσύ πρώτος, για να κρατήσεις την σκάλα έως ότου περάσει ο Κύριος. Αν γυρίσει ασφαλώς η ανταμοιβή σου θα είνε διπλάσια.

Ο Τζάφετ χαιρέτησε. Η σκάλα είχε τοποθετηθεί καταλλήλως, ακριβώς στο μέρος του απέναντι βράχου που έσχημάτιζε την ούραν του ειδώλου. Εστάθηκε για μιά στιγμή ακίνητος με τα χέρια ψηλά, σαν να προσευχόταν κι' έπειτα δοκιμάζοντας την στερεότητα της σκάλας προχώρησε θαρραλέα και σε λίγο τον είδαμε να κάθεται στον απέναντι βράχο ήρεμος.

Ο Όρμ σηκώθηκε. Έκαμε μίαν δπόκλιση στην Μακίδα, που στεκόταν κατάχλωμη, άσπρη σαν σεντόνι και της ψιθύρισε κάτι που δεν άκουσα. Γύρισε στον λοχία.

—Αν μου συμβη τίποτα, ξέρεις το καθήκον σου, είπε.

Ο Όλιβερ πάτησε στη σκάλα. Υπελόγιζα ότι δεν θα είχε να κάνει παρά δεκατέσσερα ή δεκαπέντε βήματα για να φθάσει στο αντικρυνό μέρος. Είχε φθάσει στο μέσον, όταν μιά από τις σανίδες που είχαν τοποθετηθεί καθέτως για να χρησιμεύουν ως στηρίγματα, υπεχώρησε και παρ' όλγαν ο Όλιβερ να χάσει την ισορροπία του και να πέσει κάτω στο βάραθρο. Τον είδαμε να τινάξει τα χέρια, για να συγκρατηθεί κι' έπειτα να πέφτη με τα χέρια και με τα πόδια επάνω στη σκάλα.

Για μερικά δευτερόλεπτα ο Όλιβερ έμεινε σ' αυτή τη θέση. Έπειτα, κυτώντας γύρω του με αγωνία, σηκώθηκε έρθιος και με σταθερότητα κι' ήρεμια πέρασε στο άλλο άκρον.

Και τώρα όλων τα μάτια ήταν συγκεντρωμένα στο δράμα που ξεδιπλωνόταν μπροστά μας, επάνω στον απέναντι βράχο.

Όταν ο Όρμ επάτησε εκεί επάνω γύρισε και κούνησε το χέρι του για να μῶς χαιρετήσει. Αφού στάθηκε λίγο για να συνέλθη, άρχισε ν' ανεβαίνει τον γκρεμό που ώδηγούσε ως την ούρα του ειδώλου μαζί με τον Τζάφετ. Ανέβηκαν με δυσκολία, έπειτα εξαφανίσθηκαν μέσα σ' ένα βαθούλωμα του βράχου και τέλος πάλι φάνηκαν να προχωρούν προς το μέρος όπου στεκόταν ο Χίγκς.

Ο Όλιβερ πλησίασε τον Χίγκς και τον έπιασε από τον ώμο. Ο Χίγκς γύρισε, κύτταξε έκπληκτος τον Όρμ και τον Τζάφετ και τον είδαμε να κά-

θεται άπότομα, κατάπληκτος για δ,π έβλεπε. Ο Όρμ τον έσηκωσε και του έδειξε προς το μέρος μας και χωρίς άλλο θα του εξηγούσε τα καθέκαστα. Ο Χίγκς θα του έλεγε κάτι, χωρίς άλλο, γιατί εαφνικά εξαφανίσθηκε. Καθώς έμαθα αργότερα, έπηγαινε να αναζητήσει το γιού μου.

Δέν θα είχαν περάσει δέκα δευτερόλεπτα σχεδόν που σε μῶς είχαν φανή ολόκληρες ώρες, όταν άκούσαμε φωνές. Εαφνικά εφάνηκε η κόσκα του Χίγκς κι' έπειτα κι' ο ίδιος με δυο στρατιώτες Φούγκ που ήταν κρεμασμένοι στα χέρια του. Φώναζε μ' όλη του τη δύναμη και τα λόγια του έφθασαν ως το μέρος μας σαν ψιθύρισμα.

—Φύγετε για να σωθείτε! Εγώ τούς κρατώ αυτούς τούς διαβόλους. Τρέχα, λοιπόν, θάλακα, τρέχα να σωθείς!

Ο Όλιβερ έδιότασε αν κι' ο Τζάφετ τον τραβούσε. Κι' άλλοι Φούγκ εφάνηκαν ν' ανεβαίνουν. Και τότε, μ' ένα κίνημα απελπισίας, οι δυο τους άρχισαν να τρέχουν. Πρώτος έτρεχε ο Όλιβερ, ύστερα έρχόταν ο Τζάφετ κι' από πίσω τους τούς κυνηγούσαν άρκετοι Φούγκ, ιερείς και στρατιώτες, με μαχαίρια. Στο θάθος ο Χίγκς χτυπιώταν με τούς δυο φρουρούς του.

Ο Όρμ είχε πατήσει τη σκάλα κι' είχε φθάσει στο μέσον όταν άκουσε μιά τρομαχτική κραυγή πίσω του. Γύρισε κι' είδε έναν Φούγκ να έχη πιάσει τον Τζάφετ απ' το πόδι. Χωρίς να χάσει καιρό, έβγαλε το περιστροφό του, έσκόπευσε και πυροβόλησε. Ο Φούγκ άφησε το πόδι του Τζάφετ κι' έπεσε στο βάραθρο κεραυνόπληκτος.

Εκείνο που θυμάμαι κατόπιν είνε ότι κι' οι δυο σε λίγα δευτερόλεπτα ήταν κοντά μας κι' άκουσα κάποιον να φωνάζει τα τραβήξουν τη σκάλα.

Όταν ο Όλιβερ τελείωσε την αφήγησή του, ο λοχίας Κουϊκ μου ψιθύρισε έμπιστευτικά:

—Γιατρέ, θα μῶς κάμης τη χάρι να γίνης για λίγο διερμηνεύς μου, γιατί θέλω να μιλήσω με την Γάτα και τα άσαστικά μου δεν αξίζουν.

—Ευχαρίστω, είπα και μαζί με τον Κουϊκ πήγαμε κοντά στον Σαντράχ, που καθόταν παράμερα κι' έβλεπε κι' άκουε, χωρίς να μιλά.

—Άκουσε εδώ, Γάτα, είπε ο Κουϊκ, και κατάλαβε καλά τί θα σου πῶ. Αν μῶς πῆς ψέματα η παίξης κανένα παιχνίδι, κάποιος από μῶς θα βρεθεί 5η)μωμένος. Κατάλαβες;

Ο Σαντράχ απήντησε ότι καταλάβαινε πολύ καλά.

—Πολύ ώραία. Μῶς είπες ότι κάποτε ήσουν αιχμάλωτος των Φούγκ κι' ότι σ' έρριξαν στα λεοντάρια κι' ότι κατάρθωσες να γλυτώσης. Εξηγήσέ μου τώρα πῶς τα κατάφερες.

—Το πράγμα συνέβη ως εξής, Κουϊκ. Ύστερα από τις θυσίες που έπρόσφεραν στο είδωλό τους μ' έβαλαν σ' ένα καλάθι και με κατέβασαν κάτω στο άντρον, όπου ταίζουν τα λεοντάρια. Έπειτα άνοιξαν τα κλουβιά κι' άφησαν ελεύθερα τα λεοντάρια.

—Και τί έγινε ύστερα, Σαντράχ;

—Τί έγινε; Τί ήθελες να γίνη; Κρύβτηκα όσο μπορούσα στο σκοτάδι, αύριζα στον τοίχο του γκρεμού, όταν μιά λέαινα με μυρίστηκε και με χτύπησε στο πρόσωπο. Κύτταξε τα σημάδια των νυχιών της! Ωρμησα στον γκρεμό σαν γάτα κυνηγημένη από ένα λυσασμένο σκυλί. Άρπάχτηκα απ' το γείλος με τα νύχια, με τα δάχτυλα των ιοδιών, με τα δόντια μου. Ένα λεον-

τάρι χύμηξε και μῶς ξέσχισε ένα κομμάτι κρέας απ' τη γάμπα μου. Το λεοντάρι ετοιμαζόταν να πηδήσει πάλι, όταν από πάνω μου είδα μιά μικρή προεξοχή, που μόνο γεράκι θα μπορούσε να σταθί επάνω της. Επήδησα, την άρπαξα και μάζεψα τα πόδια μου για ν' αποφύγω το λεοντάρι. Δέν ξέρω πῶς, μα κατάρθωσα να συγκρατηθώ επάνω σ' αυτή την προεξοχή και στηρίζα το ένα πόδι μου στο βράχο για να κρατηθώ καλά. Μά ο βράχος υπεχώρησε κι' έπεσα ύπτιος στο βάθος ενός τούννελ. Έπειτα κατάρθωσα να φθάσω στην κορυφή του λόφου, στο σκοτάδι, προχωρώντας στα τυφλά. Δυο ολόκληρες ημέρες και δυο νύχτες άγωνίστηκα. Κι' όμως βρήκα τον δρόμο μου στο τέλος. Γι' αυτό οι δικοί μου με λένε Γάτα.

—Καταλαβαίνω, είπε ο Κουϊκ με κάποιον θαυμασμό. Μπορεί να είσαι ένας μεγάλος παληάνθρωπος, μά έχεις

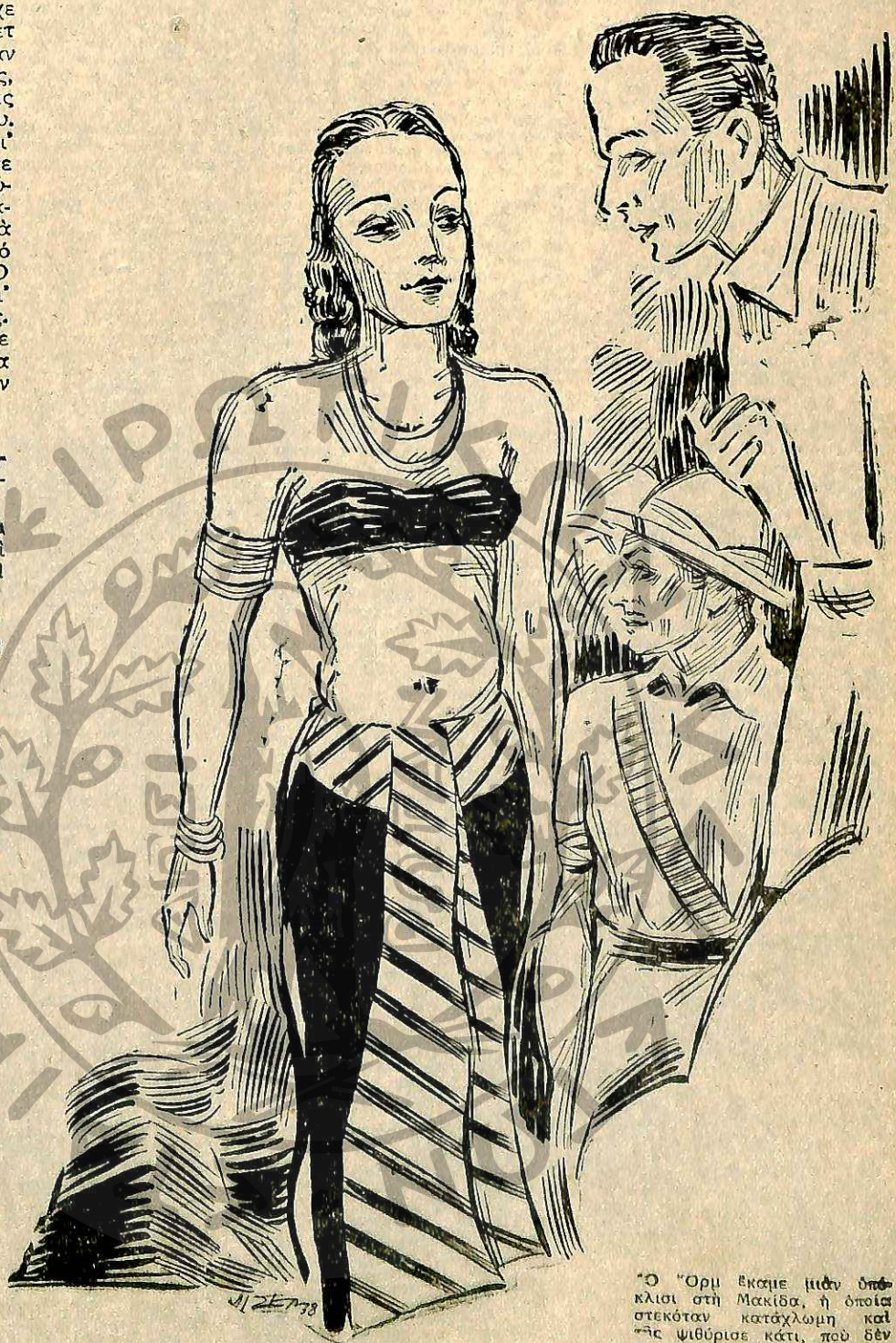
άρκετο θάρρος και τόλμη. Και τώρα, πῶς μου... αυτό το άντρον όπου ταίζουν τα λεοντάρια είνε εκεί όπου ήταν;

—Το πιστεύω, Κουϊκ! Γιατί θα το άλλαξαν; Κατεβάζουν τα θύματα απ' την κοιλιά του Θεού. Το άντρον του φαγητού βρίσκεται σ' ένα κούφωμα του γκρεμού. Αυτό το μέρος που βρισκόμαστε είνε ακριβώς από επάνω. Κανείς δέν άντελήφθη την απόδρασή μου κι' έτσι κανείς δέν κύτταξε να ληρώ από που εγλύτωσα. Κανείς δέν κατεβαίνει μέσα σ' αυτό το άντρον, μόνο που όταν τα λεοντάρια χορτάσουν και γυρίσουν στις τρύπες τους, εκείνοι που φυλάνε από επάνω κατεβάζουν τις πόρτες.

—Κι' αυτή η τρύπα στο βράχο υπάρχει, Σαντράχ;

—Χωρίς άλλο, αν και δέν κατέβηκα άλλοτε να βεβαιωθώ.

—Ωραία, φίλε μου, θα πῶμε να βε-

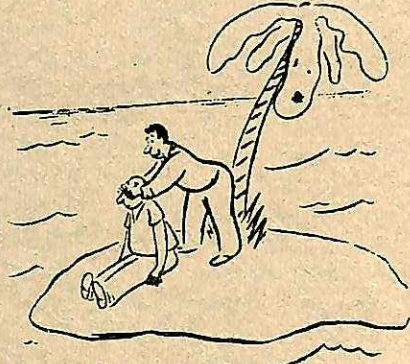

Ο Όρμ έκαμε μίαν δπόκλιση στη Μακίδα, η οποία στεκόταν κατάχλωμη και της ψιθύρισε κάτι, που δέν άκουσα.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

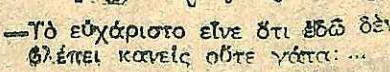
ΕΙΔΥΛΛΙΟ στην εξοχή... Ειδύλλιο των διακοπών! Τό λουλούδι, που άνθίζει ένα καλοκαιρινό χλιαρό απομεισήμερο, στο σύνθημα δυο διασταυρουμένων βλεμμάτων, μέσα στη γλάστρα δυο νεανικών καρδιών, 'Εκείνου κι' 'Εκείνης... Τό λουλούδι, που θα ζήσει λιγότερο ακόμα κι' απ' όσο ζούν τα τριαντάφυλλα, που θα ζήσει όσον καιρό θα το ποτίζουν τα φιλά της ξεγνοιασιάς και της αταπάτης 'Εκείνου κι' 'Εκείνης... όσον καιρό θα διαρκέσει τό όνειρο των διακοπών... όσον καιρό θα κρατήσει τό διάλειμμα της καθημερινής ρουτίνας... Τό λουλούδι, που θα μαραθίσει πρώτες καυτερές ψυχάλες τοφ φθινοπώρου, ένα θλιβερό πρωί, την ώρα τοφ σκληροφ αποχωρισμοφ και θα φυλλορροήση επάνω στο τελευταίο σφιχταγκάλισμα 'Εκείνου κι' 'Εκείνης... α. μ. —

ΠΕΡΙΠΛΕΤΕΙΕΣ

ΕΝΩ ΗΣΑΝ ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΥΟ
ΤΟΥΣ

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ

Σώθηκα! 'Επί τέλους νά 'ένα πλοίο!...

Η
Σ
Ι
Ω
Π
Η

ΛΟΥΣΙ ΝΤΕΛΑΡΥ ΜΑΡΝΤΡΥΣ

Μιά παράξενη κοσμο- πολιτική σειράνα

Ν ΑΙ ἀσφαλῶς ἡ μοῖρα θὰ τοὺς εἶχεν ὀρῖσει αὐτὸ τὸ περίεργον ραντεβοῦ.

Ὅταν συναντήθηκαν στὴν ἀπέραντη καὶ κατάφωτη αἵθουσα τῆς πρεσβείας, ἕνα ἰσχυρὸ διέτρεξε τὴν ὁμίληση, καὶ διέλεγε κανεὶς πὼς ἡ τῆλὴ ἐτοιμότητα, πὼς τὰ ζευγάρια ἔπαυσαν νὰ στροβιλιζῶνται, πὼς οἱ σινομιλίες, τὰ γέλια, τὰ φλέη, διεκόπησαν καὶ πὼς ὅλο αὐτὸ τὸ κοσμικὸ Παρίσι τὸν ἔκοιτασαν, τὸν σόμψι, καὶ τὸν μπλεῖζι συγκρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του, σὺν τὰ ἥθελε νὰ μὴ χάσῃ οὔτε λέξι ἀπ' τὴ σινομιλία τοὺς ὅταν ἔβγαζαν τὸν ἰσχυρὸ τους.

"Ολοι ἤξεραν τὴν ἱστορία τους.
 "Ολοι ἤξεραν πὸς ἡ κοντάσσα φὸν Χόσβελεχερ τὸν εἶχε ἠθικῶς
 δολοφονήσει τὸν Γκαμπριέλ Μαρξβέν.
 Παλιὰ προπολεμικὴ ἱστορία. Ὡστόσο κανεῖς δὲν τὴν εἶχε
 λησμονήσει.

★
Ήταν ένας τύπος εκπληκτικός. Ήραϊος, νέος και πλούσιος.

αποικισμένους με ένα σωρό αξιοθαύμαστα προτερήματα, καλὸς ζωγράφος, ἐξαιρετὸς μουσικὸς, ραφινάτος τεχνονοητής, ἀνίκη στὴν κατηγορίᾳ ἐκείνῃ τῶν προνομιοῦχων ἀνθρώπων, ποὺ εἶνε σὲ ὅλα ἰδιοφυεῖς ἐρασιτέχνα, ἀκόμα καὶ στὸν ἔρωτα. Γιατὶ ὁ Γκαμπριέλ Μαρζεβέν ἦταν ἕνας γνήσιος γόης, ποὺ μὲ τὴν παρόδοξο, τὴν σπάταλη, τὴν θορυβώδη ζωὴ του εἶχε προκαλέσει τὴν προσοχὴ, τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν ὀργὴ τοῦ κόσμου, εἶχε τροφωδοτήσει μὲ σκανδαλώδη θέματα τὴς ἐφημερίδες, εἶχε φανασίσει τὴς γυναῖκες, εἶχε ἀνησυχήσει τοὺς ἄνδρες, εἶχε τέλος λήσει ἐντατικὰ μιὰ ζωὴ γεμάτη ἐνδιαφέρον καὶ πάθος. Ἀλλὰ, κάποια μέρ, ὁ Γκαμπριέλ Μαρζεβέν ἄλλαξε ἀπτότου κατεύθυν· σὲ τὴν ἐσχάτη. Ὁ μεγάλος κατακτητὴς, τοῦ ὁποῖου οἱ ἐκκεντρικὲς περιπέτειες προκαλοῦσαν τὸ ἀγωνιώδες ἐνδιαφέρον τῶν παλινῶν, αἰχμαλωτίσθηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν κοσμοπολιτικὴ σεισθήνα, τὴν κοντέστα φὸν Χόσβεγκερ, πλάσμα ὀνειρώδες, ὑπερ-εἰς ἐπικίνδυνον, ποὺ εἴωσε γὰρ νὰ καταστρέφῃ καὶ ποὺ κατέστρεψε γιὰ νὰ ζῇ.

Δεν ήταν ακριβώς ο τύπος της μοιραίας γυναίκας ή κοντέσ-
σα. Ήταν όμως μια γυναίκα παράξενη, κρέμα πολλών αριστο-
κρατικών διασταυρώσεων, προϊόν πολλών ερώτων, που είχαν
κατά το παρελθόν ενώσει την ανησυχία τους για να την φέρουν
στον κόσμο. Στις φλέβες της έρρεε το αίμα επτά τουλάχιστον
αριστοκρατικών: Ιταλίας, Ρωσσίας, Αυστριακής, Αγγλίας, Σουη-
δίας, λίγο Γαλλίας και κάπως Έθραϊα, ή κοντέσσα φόν Χόσβελ-
χερ, που στον στενό κύκλο των γνωριμιών της την αποκαλού-
σαν Στέλλα, συνεκέντρωνε προσόντα απ' όλες τις ράτσες και
είχε δανεισθεί απ' όλες τις διακλαδώσεις της καταγωγής της
μυστικές χάρες για να καταστή μια αληθινά εκθαμβωτική όμορ-
φιά. Η ζωή της ήταν μια αλυσίδα από σκάνδαλα. Είχε κάμει
έναν λαμπρό και θορυβώδη γάμο σε ηλικία 19 ετών. Εγκατέ-
λειψε τον σύζυγό της μετά ένα χρόνο και δεν έθρηνησε διόλου
την αυτοκτονία του. Έπληγε στις Ίνδies, όπου έζησε στο χαρμέ-
νός μαχαργιά και επέστρεψε με έναν νεαρό Άγγλο ταγμα-
τάρχη. Παντρεύθηκε σε ηλικία 22 ετών με κάποιον βαθύπλου-
πο αξιωματούχο της αλλής του Φραγκίσκου Ίωσηφ, και έ-
πληξε διαζύγιο σε ηλικία 25 ετών. Ειθύς άμέσως απήχθη από έ-
ναν πρίγκιπα βασιλικού αίματος, τον όποιον και εγκατέλειψε
προτού αυτός παραιτηθεί από τα δικαιώματά του επί του θρό-
νου. Μετά, στα 28 της χρονία, στην ηλικία δηλαδή που άλλες
γυναίκες αρχίζουν μόλις την ζωή, ή κοντέσσα φόν Χόσβελχερ,
κουρασμένη, καθώς έλεγε απ' την πολυτάραχη ζωής της, έπαιρνε
την απόφαση να άποσυρθεί από τον κόσμο.

Έπαιρνε πια να δέχεται και να στέλνει προσκλήσεις. Ή τυ-
χαία εμφάνισής της σε κάποιαν συγκέντρωση, αποτελούσε με-
γάλο κοσμικό γεγονός. Μόνο μερικοί στενοί φίλοι της είχαν το
δικαίωμα να εισδύουν στην φαντασμαγορία του παραμυθένιου
περιβάλλοντός της, στο μέγαρό της στο Παρίσι ή στην Βιέννη,
να την πλησιάζουν στις μύτες των ποδιών, χαμηλώνοντας την
φωνή τους για να δεχθούν το αινιγματικό χαμόγελό της που
ρώτιζε για μια στιγμή το πρόσωπό της—ένα πρόσωπο όνειρώ-
λες, ένα πρόσωπο ώραίας νεκρής...

Αλήθεια... ποτέ δεν είχε υπάρξει πρόσωπο πιο χλωμό και πιο
ώραίο από της κοντέσσας φόν Χόσβελχερ, που το έφωτιζαν δυο
μάτια μεγάλα και πυρετώδη και το στεφάνωναν σαν φλόγες τα
κλούσια κοκκινόχρυσα μαλλιά. Και τα φορέματά της έναρμονί-
ζονταν κι' αυτά με την όλη παραμυθένια της εμφάνιση: Ήταν
πάντα τόσο ενάερα, που μόλις την αντίκριζε κανείς, ένοιωθε
την επιθυμία να την αγγίξει, για να δει αν όντως άνηκε στον
κόσμο αυτόν, αν πράγματι είχε σώμα.

Ένα μικρό, άπιθανο, γαλακτώδες πόδι, ένα χέρι, διάφανο,
ένας λαιμός κύκνου επρόβαλλαν χλωμά κι' αυτά από τα άερινα
φορέματά που προστάτευαν το ευθραστο, φαρφουρνέιο κορμί
της. Και ή φωνή της που είχε ξενική προφορά σε όλες τις γλώσ-
σες και την χρωμάτιζε πάντα μια λεπτή και άλλοτινη μουσική-
συνεπλήρωνε την γοητεία που ανέδυε ή περιέργη αυτή γυναίκα,
μια γοητεία με την όποιαν αλχηματώτιζε άθελά της όσους την
πλησίαζαν.

Το περιβάλλον της ήταν κι' αυτό ανάλογο με την ύπαξί της.
Τα διαμερίσματά της ήσαν πάντα πλημμυρισμένα από ένα θελ-
ετό χέρι ένός καλλιτέχνη. Ακριβά δέματα άγρίων ζώων, μα-
ταιάνικoi καθρέφτες, πολύτιμα κρύσταλλα, έπιπλα σπάνια, μπι-
μπροστά πόδια της ήσαν πάντα ξεπλυμένα παντού. Όταν καθόταν, έμ-
λεινο σκυλί κλεβριές, και μια γαλάζια γάτα της Περούσις έρχό-
ταν να ξεστάνη το στηθος της.

Δεν θα ξαναδούμε πια, σε μιαν εποχή σαν την σημερινή, έσω-
τρόπο, που είχαν την προσωπική σφραγίδα των κυριών που έ-
σφαυρά τους. Σήμερα οι γυναίκες δεν έχουν ούτε τον καιρό,
ουρήσουν ένα τέτοιο, αποκλειστικά προσωπικό περιβάλλον.
Οι έξ επαγγέλματος ώρατες, σήμερα καθονται διαρκώς στο βο-
σμός έχει αντικαταστήσει την αισθητική.

**Από τον τέλειο έρωτα στην
τελεία καταστροφή**

Γκαμπριέλ Μαρζεβέν, άνθρωπος έξαιρετικά λεπτών αι-
σθημάτων και γούστων, δεν μπορούσε να μην έκτιμήσει
Στέλλα αντιπροσώπευε γι' αυτόν τον ιδανικό τύπο, τον τόσο
χρή του. Από την πρώτη στιγμή που είχε δημιουργήσει ή έπο-
κοντέσσα φόν Χόσβελχερ ήσαν ή ιδέωδης συντροφισσα των ό-
νειρων του. Κι' απ' το πρώτο χαμόγελό της, απ' το πρώτο άν-

τήχισμα της φωνής της, έπαυσε να άνήκει στον εαυτό του.

Ύστερα από πολλές δυσκολίες, κατώρθωσε τέλος να εισδύσει
στα άδυτα του παραμυθένιου περιβάλλοντος της κοντέσσας.

Ένας φίλος έπήρε την άδεια να τον παρουσιάσει στην πιο
διάσημη κοσμική γυναίκα της εποχής. Κοσμική διασημότητας και
ό ίδιος, υπεκλήθη με θαυμασμό εμπρός της κι' απ' τις πρώτες
συγκινημένες λέξεις που έπρόφερε, φανέρωσε την ήττα του.

Ο άμοιβαίος έρωτάς των επραγματοποίησε την τελειότητα.
Οι δυο τους άπετέλεσαν το ιδανικό ζευγάρι της εποχής, και το
πάθος των συνεκέντρωσε το ενδιαφέρον, τον φθόνο, την συμ-
πάθεια όλων των αριστοκρατών της Εύρώπης.

Έζησαν ένα χρόνο, άποτραβηγμένοι τελείως απ' τον κόσμο
ανάμεσα σε λουλούδια, σε μουσική και σε ποίηση. Έτρούνησαν
όσο κανένα άλλο ζευγάρι του κόσμου την ήδονή, ένοιωσαν τον
έρωτα, σαν έκτασι και σαν πάθος, θυθίσθηκαν στην ρέμβη των
ιδεαλιστικών Ρωπειών και κατέβηκαν χειροπιασμένοι ως τα
τάγματα της σαρκικής κολάσεως...

Ύστερα καταδέχθηκαν τέλος να έμφανισθούν στον κόσμο, γι'
επίδειξουν προκλητικά την εύτυχία τους, να επισύρουν τα ζη-
λόφθονα βλέμματα όλων και να προκαλέσουν ένα κύμα από θρύ-
λους, που τους έψιθύριζαν φλύαρα χείλη σ' όλα τα σαλόνια...

Τρία χρόνια αργότερα, ο Γκαμπριέλ Μαρζεβέν, ήταν όχι μό-
νο τελείως κατεστραμμένος, αλλά δεχόταν από την κοντέσσα
μια θανάσιμη προσβολή. Δίχως καμιάν προειδοποίηση, ένα
πρωί τον εγκατέλειψε, για να ξαναρχίσει έναν άλλο έρωτα, έξ
ίσου συνταρακτικών στην Βενετία, μέσα σ' ένα μυθώδες παλά-
τιο, που το είχε αγοράσει προς χάριν της ένας νεαρός Γερμα-
νός πρίγκιπ.

Άπατημένος με τόσο παταγώδη τρόπο, αντιμετώπιζοντας παν-
τού τις ειρωνείες και τα πινυμένα γέλια των ανθρώπων, πτωχός
πια σε σημείο ώστε να μην μπορεί να σκεφθεί ούτε ένα μακρινό
ταξίδι, ο Γκαμπριέλ Μαρζεβέν, ώρισμένος θα είχε αυτοκτο-
νήσει αν δεν ξεπούσε ο πόλεμος για να τον σώσει ως εκ θαύ-
ματος από την πλήρη γελοιοποίηση.

Δίχως να χάση καιρό, κατετάχθη, και ένήργησε να σταλή
στο μέτωπο, πράγμα, που έθεωρήθη ως κατόρθωμα ήρωικό, για
τους αριστοκρατικούς κύκλους, που δεν έπερίμεναν ποτέ μιαν
τέτοια χειρονομία από τον ώραίο και λιποτικό κατακτητή των
σαλονιών.

★

Από τον πόλεμο επέστρεψε με κομμένο το ένα χέρι, μ' ένα
στρατιωτικό μετάλλιο, με την Λεγεώνα της Τιμής, και με
γυρίζους τους κροτάφους. Το βλέμμα του είχε αλλάξει, το πα-
ράσημά του είχε μεταβληθεί. Μη έχοντας πια χρήματα για να
παίξει τον παλιό του ρόλο, άπεφάνισε να άποσυρθεί απ' την ζωή
και να εκμεταλλευθεί για να ζήσει τα πολλαπλά ταλέντα του.

Και ξαφνικά, τον έσωσε ή ζωγραφική. Με πολύ καρδιοχτύπι
και δικαιολογημένους φόβους είχε οργανώσει την πρώτη του
έκθεση. Ή επιτυχία της υπήρξε πρωτοφανής. Το πολυτάραχο
παρελθόν του, ή συνταρακτική του περιπέτεια με την κοντέσσα
φόν Χόσβελχερ, το γεγονός ακόμη ότι ήσαν μ' ένα χέρι, συνε-
τέλεσαν ώστε οι πίνακές του να γίνουν άνάρπαστοι. Ο Γκαμ-
πριέλ Μαρζεβέν έγινε πάλι δια μέσ διάσημος. Διάφοροι θρύ-
λοι άρχισαν και πάλιν να περιβάλλουν την προσωπικότητά του,
που είχε καταστή τόσο παθητική. Έλεγαν ότι ζούσε τον πε-
ρισσότερο καιρό άποτραβηγμένος σε μιαν μυστηριώδη βίλλα
που βρισκόταν χαμένη σε κάποιαν μακρινή έξοχή. Έλεγαν ά-
κόμη ότι δεν είχε τελείως παρηγορηθεί από τον άτυχή του έρω-
τα. Άλλοι πάλι ψιθύριζαν λεπτομέρειες ένός νέου έιδυλλίου.

Όπως ήσαν επόμενο, έγινε πάλι περιζήτητος στα σαλόνια.

Και ακριβώς ένα βράδυ, στις άρχες του 1933, ώσάν ή μοίρα
να είχε όρισει αυτό το περίεργο ραντεβού, μέσα στην κατάφωτη
αίθουσα μιας πρεσβείας, καθώς πήγε να παραμερίσει το παρα-
πέτασμα μιας θύρας, ο Γκαμπριέλ Μαρζεβέν, 44 πλέον ετών,
βρέθηκε εμπρός στην κοντέσσα φόν Χόσβελχερ.

Ή διαφορά της ηλικίας τους—έκείνη των περνούσε δέκα ο
λόκληρα χρόνια—ήταν τώρα καταφανής. Δυσκολεύθηκε κάπως
να την άναγνωρίσει. Ή κοντέσσα είχε ελαφρώς παχύνει, τα μαλ-
λιά της είχαν χάσει κάπως την λάμψη τους, ή χλωμάδα του προ-
σώπου της είχε πάρει μιαν άορίστως υποκίτρινη απόχρωση, που
δύσκολα κρυόταν κάτω απ' το επιμνημένο βάψιμο. Τα χρο-
νια είχαν μεταμορφώσει το στόμα της και ευτιδώσει τα βλέ-
φαρά της. Μολαταύτα, τα μασσά, οι λοισοί, ο ήλεκτρισμός, οι
επεμβάσεις της αισθητικής χειρουργικής, άπελπισμένη άμυνα
των ώριμων γυναικών, την διατηρούσαν ακόμη πολύ όμορφη
μέσα στη χροστή τουαλέττα της, που έναρμονίζονταν τόσο με
τα θαμμένα χρυσόκέντητα μαλλιά της.

Όσοι δεν την είχαν γνωρίσει νέα, θα μπορούσαν κι' έτσι ο
πως ήσαν, να την θαυμάσουν και να την ποθήσουν. Όσοι την
είχαν γνωρίσει νέα, έπανελάμβαναν: «Είνε εκπληκτική!» Χα-
ρακτηρισμός άρκετά θλιβερός όταν άφορά όριμη γυναίκα.

Ή πρώτη τους κίνησις, όταν ο ένας άνεγνώρισε τον άλλον,
ήταν να όπισθοχωρήσουν. Άλλά, προς μεγάλην κατάπληξη των

καλεσμένων, ή κοντέσσα, μολονότι πολύ συγκινημένη και τα-
ραγμένη, έτόλμησε να άναφωνήσει τείνοντας το μικρό και ά-
φρόπλιστο χεράκι της:

—Έσείς! Ω! αγαπητέ μου... Είμαι τόσο εύτυχισμένη που σάς
ξαναβλέπω!

**Μία συνέχεια που
έκπλησσει...**

ΑΠΡΕΠΕ κανείς να υποθέσει πως παρ' όλα όσα συνέβη-
σαν, ή κοντέσσα τον αγαπούσε πάντα. Ή δεξίωσις της
πρεσβείας εκείνο το βράδυ συνεκέντρωσε όλόκληρο το
ένδιαφέρον της, στο περίφημο ζευγάρι, που είχε σμίξει μ' έναν
τρόπο τόσο άπρόοπτο. Ή Στέλλα, δεν έδίσταζε, μπροστά σ' ο-
λον τον κόσμο να δείχνεται έξαιρετικά διαχυτική και τρυφερή
με τον Γκαμπριέλ. Ο κόσμος όλος έγνώριζε πως κι' αυτή είχε
σχεδόν καταστραφή οικονομικώς μετά τον πόλεμο. Δεν ήταν πια
νέα και ίσως μάλιστα, να συναισθανόταν άορίστως πως το ά-
γέρωχο γόητρο που είχε άλλοτε και ή σαγήνη που έσκορ-
πούσε δεν ήταν πια τόσο της μόδας και ότι δεν θα έβρισκε πια
θύματα ανάμεσα στη νέα γενεά, στην σημερινή νεότητα που
είνε τόσο θετική και τόσο σκληρή και δύσκολα δέχεται να πλη-
ρώνη με θυσίες έναν έρωτα. Ήταν φανερό, πως ή κοντέσσα
με κάθε τρόπο προσπαθούσε να ξαναπάρη την παλιά της λεία,
για πολλούς λόγους, αλλά και για την ματαιοδοξία να έχη υπο-
τακτικό της έναν ζωγράφο της μόδας που είχε γίνει πάλι ο
άνθρωπος της ήμέρας.

Κι' έπειτα τί ενδιαφέρον θα είχε ένα τέτοιο σκάνδαλο, να
κατακτήσει ξανά έναν έραστή που είχε γίνει θανάσιμος έχθρός
της!

Όλοι έβλεπαν όμως ότι ο Μαρζεβέν διατηρούσε την ψυχραιμία
του. Μ' ένα βλέμμα ανησυχητικό και έρευνητικό, κύταζε κάθε
τόσο την παλιά έρωμένη του, και άπαντούσε με μονοσύλλαβα
στις προκλήσεις της. Ύπήρχε μέσα στο άλλαγμένο του βλέμμα
μια ειρωνεία αινιγματική, μια ύπομονη τόσο επικίνδυνη, που
μπορούσε κανείς να διερωτηθεί αν δεν θα σκονόταν άπότομα,
για να την προσβάλει και να την βρείση δημοσία, ικανοποιώντας
έτσι κατά κάποιον τρόπο την άνδρική του φιλαυτία, που έκείνη
την είχε άλλοτε τόσο θανάσιμα τραυματίσει.

Όστόσο ή συνέχεια αυτής της συναντήσεως, έπροκάλεσε την
κατάπληξη όλου του κόσμου. Το κοσμικό Παρίσι έπληροφρή-
θηκε μετά δεκαπέντε μέρες ότι ο ζωγράφος είχε άπαγάει την
παλιά του έρωμένη. Είχαν φύγει και οι δυο τους με αυτοκίνητο
για να εγκατασταθούν σ' ήν μυστηριώδη έξοχική βίλλα, που κα-
νείς δεν ήξερε που ακριβώς βρισκόταν.

★

—Σου έπιφυλάσσω μιαν θαυμασία έκπληξη, Στέλλα. Είνε ένα
μέρος καμωμένο για να σου άρέσει... Αυτό μονάχα μπορώ να
σου πώ.

Έκείνη τον άκουγε με φόβο και δυσπιστία. Κατά βάθος ο-
μως την ήθελε έξαιρετικά αυτή την περιπέτεια. Πού θα την ώ-
δηγούσε άραγε ο παλιός της έρωμένος, που την είχε άνατήσει
με σφοδρότατο πάθος και που την είχε μισήσει θανάσιμα; Ποιά
αίσθήματα έκρυβε στην καρδιά του;

—Ω, άσφαλός δεν είχε πια το ίδιο ύφος—ή κοντέσσα το έ-
βλεπε αυτό πολύ καλά. Ο Γκαμπριέλ είχε αλλάξει. Δεν της ή-
ταν εύκολο πια να διαβάσει στο βλέμμα του τη σκέψη του. Και
δεν φαινόταν διατεθειμένος να δεχθεί την έπιβολή της και να
γίνει κοντά της όπως τον καιρό της πρώτης άγάπης τους. Ένα
ύποτακτικό παιδάκι, που έκτελούσε με εύσυνειδησία τα καρέ-
ισια της. Ο Γκαμπριέλ ήσαν τώρα τόσο άλλοιότιμος!

Άλλοτε καθόταν δίπλα της έκστατικός, την έκτύταζε με τρυ-
φερή άφοσίωσι στα μάτια, και φαινόταν όλόκληρος θυθισμέ-
νος στο όνειρο του έρωτός του. Δεν ήθελε να ξεση τίποτε άλλο
στον κόσμο έκτός από αυτήν. Όλη ή ζωή, όλος ο κόσμος, όλες
οι ιδέες, όλες οι άγωνίες, όλα τα αισθήματα... συνεκτρώνον-
ταν γύρω από αυτήν. Δεν υπήρχε τίποτε άλλο έκτός από την
Στέλλα, κι' όλες οι εύτυχίες του κόσμου, ήταν μικρό τίμημα
για την έξαισία ευδαιμονία που του έχάριζε...

Τώρα τα χρόνια, οι λύπες, ο σκληρός άποχωρισμός, είχαν με-
ταβάλει όλες αυτές τις παραφορές, σε μιαν περίεργη περίσκε-
ψη. Ο Γκαμπριέλ ήσαν σοβαρός, λίγο σκεπτικιστής, λιγάκι ει-
ρωνικός, χωρίς υπέρμετρους ένθουσιασμούς, χωρίς μεγάλη διά-
θεσι για υπερβολικές άιταπάτες. Άραγε, τί να σκεπτόταν γι'
αυτήν; Την μισούσε; Την άνεχόταν; Την ποθούσε; Ήθελε τάχα
με την καθυστερημένη αυτή άναγέννησι της άγάπης τους να ξα-
ναζήσει τις χαμένες στιγμές της εύτυχίας που είχαν διακοπή τόσο
άπότομα;

—Όχι, άγάπη μου, μη φοβάσαι... της είπε σε μιαν στιγμή
που παρετήρησε μια σιατή ανησυχία στο πρόσωπό της.

—Νά φοβηθώ, Ω, όχι... κοντά σου νοιώθω τόσο ασφάλεια!

Τά έπρόφερε τα λόγια αυτά, με μια φωνή που έτρεμούλιαζε
κάπως, και που προσπαθούσε να την κάμη σταθερή.

—Όχι, μη φοβάσαι, έπανελάβε. Δεν έχω παρ άνα χέρι... δ-

Όταν ο κίνδυνος πέρασε ή Στέλλα έγύρισε και είδε την α-
πότομη χαρά της.

πως μπορείς νάχης έμπιστοσύνη. Όδηγώ το αυτοκίνητο κά-
πως γρήγορα, αυτό είχε αλήθεια... Άλλά είμαι έξαιρετικά προ-
σεκτικός...

Τόν άκουγε δίχως να λήη λέξη.

—Συνήθισα στους κινδύνους... Ο πόλεμος, βλέπεις, δαμάζει
και διαπαιδαγωγεί τους ανθρώπους. Θα σου πώ κάτι που θα σου
φανή άστείο... Με το ένα χέρι νοιώθω τον εαυτό μου πολύ δυ-
νατώτερο... Είνε περίεργο... αλλά έτσι είναι.

Της έριξε ένα βλέμμα σοβαρό, δίχως να χαμογελάσει, και που
ή Στέλλα δεν μπόρεσε να το έξηγήσει.

«Έχει αλλάξει πολύ...», έσκέφθηκε. Και ένοιωσε άμέσως μια
περίεργη χαρά, γιατί ο έρωμένος της της παρουσιαζόταν έντε-
λώς άνανεωμένος, ένας άλλοιότιμος άνδρας, που θα μπορούσε
να της δώσει νέες, άπρόοπτες συγκινήσεις.

—Μήπως τυχόν φαντάζεσαι, πως σκοπεύω να σε σκοτώσω
και μετά τα σκοτώθω κι' εγώ;

—Δεν φαντάζομαι τίποτα, Γκαμπριέλ... Είμαι πάλι κοντά
σου... κι' αυτό μου φθάνει.

Τυλιγμένη στις χειμωνιάτικες γούνες της, παρ' όλο που ή
άνοιξις είχε κι' όλες άρχισει, ή κοντέσσα ένοιωθε την καρδιά
της να χτυπά πολύ δυνατά. Δεν ήταν βέβαιη, αν την είχε
συγχαρήσει. Για ένα μονάχα πράγμα ήσαν βέβαιη: ότι τον ά-
γαπούσε πάντα. ΆΛΛ' αυτό δεν άρκούσε για να την καθήσει
χάση.

**Μία κούρσα όλο
επιόλτες**

ΠΟΥ την ώδηγούσε άραγε; Σ' αυτή την μυστηριώδη βίλλα,
για την όποιαν μιλούσε με τόσο ενδιαφέρον ο κόσμος; Κι'
ένόσω το αυτοκίνητο προχωρούσε στον άτελείωτο έξοχικό
δρόμο, και ή απόστασις που όλόένα μεγάλωνε τους άπομόνους

καρδιάς και των αισθήσεων, του πνεύματος και της σάρκας! Μια γιορτή που θα διαρκούσε όλες τις στιγμές, μια γιορτή μεθυστική, που χαίρονται μια φορά τα πλάσματα του Θεού, στην διαβατική τους ζωή...

Καθώς ξαναγύριζε κοντά στο τζάκι, έπερασε έμπροσ απ' τον καθρέπτη, κυττάχθηκε και χαμογέλασε, έφτιαξε τα μαλλιά της, έβαλε λίγες ποσότητες και ρούζι στα χείλη της. Θα ώμολογούσε τάχα στον Γκαμπριέλ όταν έγύριζε, πως πέθανε κυριολεκτικώς της πείνας; "Η θα εξακολουθούσε, όπως άλλοτε, να του παίξει την αίσονια κωμωδία των προσποιησών της; Θα εξακολουθούσε άραγε και τώρα να είναι θεατρίνα στον έρωτα, ή θα άποφάσιζε να γίνει άλλη, άλληθινή, είλικρινής;

"Η Στέλλα ένοιωσε τώρα πως δεν μπορούσε να είναι ή έρωμένη του παρελθόντος. "Εκείνος είχε τελείως αλλάξει. Γιατί, τάχα, να μην αλλάξει κι' αυτή; Κι' έπειτα αυτή ή αλλαγή θάταν τόσον ώραία! Τήν στιγμή που έπρόκειτο να άπαρνηθί ολότελα το νεάτα, να που έρχόταν να θωπεύση γλυκά τη ζωή της ένας στερεός έρωτας και να της χαρίσηκαινούργιες άδολες συγκινήσεις!

"Ξαναγίνομαι ώραία...», μουρμούριζε και κυττάχτηκε ξανά στον καθρέπτη. Τα μάτια της έλαμπαν, τα μάγουλά της έκαίγαν. Τής ήρθε να τραγουδήση, να χορέψη, να γελάση μόνη της.

"Επειτα, ύπομονητική, ξανακάθησε μπροστά στο τζάκι.

"Η φλόγα, σαν την κυττάζουμε επί πολύ διάστημα, μάς ύπνωτίζει με ένα έντελως περίεργο τρόπο. Οί στιγμές περνούσαν γρήγορα. Σε λίγο, θα άκουγε ξανά τον βαρύ και ύπόκωφο κρότο της μπρούντζινης πόρτας, τα βήματά του στην πέτρινη σκάλα. Κι' όταν ή πόρτα της σάλλας θα άνοιγε, και θα προβάλλε ξανά στο κατώφλι ο καλός γίγαντας, θα ριχνόταν στο λαιμό του, δίχως να περιμένη καν να την καλέση. Τα χείλη τους ούτε μία φορά δεν είχαν σμίξει άφ' ότου ξανασυναντήθηκαν. Δεν θυμώταν πιά τα φίλιά του. "Ενας άσυγκράτητος πόθος την κυριεύε να γενθί πάλι αυτό το στόμα που είχε άλλοτε άγαπήσει τόσο πολύ... Το άισθημα αυτό την έξέπληξε και την έκανε συνάμα περήφανη.

"Α, τί ώραία ήταν ή ζωή, πόσον ώραία της φαινόταν έτσι ξαφνικά!

Αγανία Ψυχής

Α είχε άσφαλώς περάσει μισή ώρα. Λίγα λεπτά άκόμη θα περίμενε, και εκείνος θα έφθανε. "Αρχισε να άφουγκράζεται μέσα στην άπόλυτη ήσυχία που την περιέβαλλε. Κα- νένας, όμως κρότος άυτόκινήτου δεν άκουγόταν, κανέναν χτύπος της μπρούντζινης πόρτας. Με τα μάτια καρφωμένα στη φω- τιά, άρχισε και πάλι να όνειροπολή...

Πέρασε μια ώρα... Θα είχε καθυστερήσει στα ψώνια του. "Αλ- λη φορά θα τον ύποδεχόταν θυμωμένη. Δεν είναι συνθημιμένη να περιμένη ή Στέλλα. Τώρα όμως δεν θύμωνε, δεν άνυπομο- νούσε.

—Δεν φταίει, αν άργησε, μουρμούρισε με μιάν έπιείκεια που παραξένευε και την ίδια.

Πόσο όμως πεινούσε! Τής είχε ύποσχεθί ένα ώραίο τσάι, με φρυγανιές, με γάλα φρέσκο και μαρμελάδα. Με τί όρεξι θα τα γευόταν όλ' αυτά!

"Αρχισε να περπατά μέσα στο δωμάτιο προσπαθώντας να είναι ήσυχη. "Ηταν τόσο συνηθισμένη να τα θρίσκει πάντα όλα έ- τοιμα, ώστε αυτή ή άναμονή, της φάνηκε μια καινούργια συγ- κίνηση. "Αλλά σε λίγο άρχισε να νευριάζει. Πήγε και άκού- πησε το μέτωπό της στο τζάκι, σαν την σφήκα που είναι κλει- σμένη σ' ένα δωμάτιο και θέλει να βγί.

—"Από δώ, είπε, θα ιδώ το άυτόκίνητο να έρχεται.

"Όταν ξαναγύρισε προς το τζάκι, είδε πως ή φωτιά σιγό- σβυνε. "Επρεπε να ρίξει και άλλα ξύλα. "Εψαξε εκεί γύρω, δεν βρήκε πουθενά. Μια δυσφωρία άρχισε να την κυριεύει. "Ασφα- λώς, όταν θα ξαναγύριζε, δεν θα μπορούσε να συγκρατηθί, θα του έκανε άδυστηρές παρατηρήσεις. Αυτή ή άναμονή, που διαρ- κούσε τόσο πολύ της κατέστρεψε όλη την διάθεσι που είχε πριν για τρυφερότητες και χάδια. "Όρθια έμπροσ στο μισοσβυσμένο τζάκι, κτύπησε νευρικά με τα χέρια της το μάρομα, πλησίασε προς το τζάκι, ξαναγύρισε στην πολυθρόνα της. Μα τί του είχε λοιπόν συμβί; Μήπως καμιά «πάν»; Κανένα δυστύχημα; "Ω, αν μπορούσε να έξη!

Με ύπομονή έδάλθηκε πάλι να διορθώση τα ξύλα. "Αν ή φω- τιά έσβυνε ολόένα, θα έπάγωνε μέσα σ' αυτό το μεγάλο έρημο δωμάτιο. "Ηδη ένοιωσε ρίγη. Για πολλήν ώρα, έμεινε σκυμ- μένη έμπροσ στο τζάκι προσπαθώντας να συμμαζέψη τα κού- τσουρα, τα μικροκαμμένα ξύλα, τα μαυρισμένα άποκαίδια. "Η ώρα περνούσε, ή πείνα την βασάνιζε.

Τα ύπολείμματα των ξύλων πήραν πάλι φωτιά, μια φλόγα έλαμψε και την ένεθάρρυνε. Δεν ύπήρχε τώρα καμιά άμφιδο- λία. "Ο Γκαμπριέλ είχε φύγει έδώ και δυό ώρες, θα του συνέ-

δη ώρισμένως κάτι το άπρόοπτο, κάποιο έμπόδιο των άνάγκω- σε να άργοπορήση. Με τα μάτια θαμπωμένα, γιατί είχε κυττάξει για πολλήν ώρα την φωτιά, ή κοντέσσα σηκώθηκε και πλησίασε πάλι το τζάκι...

Το σούρουπο είχε πέσει στον κάμπο. "Ο όρίζοντας ένα γύρω ήταν γεμάτος από κόκκινες άνταύγειες. Το δωμάτιο άρχισε να πλημμυρίζει από ίσκιους.

Και ξαφνικά, ή άγωνία την κυριεύσε. Πρώτη φορά ένοιωσε αυτό το συναίσθημα. Τα γόνατά της λυγούσαν, ή καρδιά της έτρεμε, μαύρες σκέψεις πολιορκούσαν το μυαλό της. Με σφιγ- μένη την ψυχή, παρηκολούθησε την νύχτα που άπλωνόταν με μιάν άργήν άπελπισία ένα γύρω. Κι' ήταν μόνη, ολόμοναχη. Δεν το είχε άντιληφθί τόσον ώρα, που περίμενε την έπιστροφή του Γκαμπριέλ.

Συγκράτησε την άναπνοή της για υ' άκούση καλύτερα. Σιωπή, παντού μια σιωπή θανάτου... Φοβισμένη, πήρε γρήγορα το κα- πέλλο της, το φόρεσε, έβαλε και το έπαναφόρι της. Δεν ήταν πιά δυνατόν να μείνη μέσα σ' αυτόν τον φάρο, με μια τέτοια άγωνία στην καρδιά...

—"Όδηγεί τόσο γρήγορα... σκέφθηκε ύστερ' από λίγο και έχει ένα μονάχα μπράτσο.

Θάπρεπε να κατεβί γρήγορα, να βγί, να τρέξει ως το χωριό, να βρη κάποιον να την οδηγήση. "Ηταν καλύτερα παρά να πε- ριμένη έδώ, μέσα στο σκοτάδι, δίπλα σ' αυτήν την φωτιά που έσβυνε.

"Η πέτρινη σκάλα ήταν ήδη σκοτεινή. Κατέβηκε ώστόσο γρή- γορα, τόσο βιαζόταν να βγί από κει μέσα. Τα σκαλοπάτια της φάνηκαν άμέτρητα. Μα στ' αλήθεια, είχε άνεβί τόσο άνάλαφρα αυτή την άτελείωτη σκάλα;

★

"Επί τέλους! "Εφθασε στην πόρτα! Με χέρια που έτρεμαν, έψαξε μέσα στο σκοτάδι.

Τα δάχτυλά της όμως δεν συνήντησαν παρά μιάν λεία ψυχρή επιφάνεια... "Η πόρτα ήταν κλειστή και δεν ύπήρχε ούτε κλει- δαριά ούτε πόμολο. "Η πόρτα άνοιγε μόνο άπ' έξω.

Φυλακισμένη!...

Τής χρειάστηκαν αρκετές στιγμές για να λάβη πλήρη συνεί- δησι αυτού του τρομακτικού γεγονότος. "Όταν όμως κατάλαβε τί συνέβαινε, και δεν μπορούσε να το προσδιορίση, γιατί ή λέξι τρομάρα θάταν πολύ άδύνατη να το χαρακτηρήσει, κάτι σαν ρίγος και σαν ψυχორράγημα δέετρεξε ολόκληρο το κορμί της.

Το άνήσυχο προαίσθημα που είχε μέσα στο άυτόκίνητο άπο- κτούσε τώρα νόημα.

Φυλακισμένη! "Όστε ο Γκαμπριέλ Μαρζεβέν δεν είχε συγχω- ρήσει το παρελθόν. "Ο Γκαμπριέλ Μαρζεβέν είχε φύγει για να μην ξανάλλθι. Τήν είχε φέρε σ' αυτόν τον φάρο, χρησιμοποιών- τας τον δόλο, για να την άφήση να σβύση μέσα στην άγρια αυ- τήν μόνωσι, να πεθάνη, μακριά από κάθε ανθρώπινη βοήθεια.

"Η πρώτη της κίνησις ήταν να κτυπήση με τις γροθιές της τη πόρτα και να κραυγάζει άπελπισμένα, με την μάταιη έλπίδα πως κάποιος θα την άκούση. "Αλλά αυτή ή άπελπισμένη παρα- φορά της δεν κράτησε και πολύ.

"Ανέβηκε ξανά την σκάλα, πιο γρήγορα από την πρώτη φορά, και μόλις μπήκε μέσα στην σάλλα, ώρμησε σαν τρελλή προς την τζαμαρία, ζητώντας μια διέξοδο. Βρήκε μια πόρτα. Τήν άνοιξε και βγήκε στο στενό κυκλικό μπαλκόνι που έβρισκε τον φάρο. "Αναπνέοντας τον καθαρόν άέρα, ένοιωσε κάτι σαν άπολύτρωσι. Για μια στιγμή κτύπησε τον κάμπο, που άπλωνόταν μυστηριώ- δης και άπέραντος μέσα στο σκοτάδι και έπειτα από το ύψος του πύργου, σαν ήρωίς κάποιου άπιθάνου θρούλου, άρχισε να φωνάζει μ' όλη τη δύναμι της, με μια φωνή που της έξοικιζε το λάρυγγα.

Τίποτε. Οί κατακόκκινες άνταύγειες του ήλιογέρατος είχαν σβύσει, ο κάμπος ήταν πνιγμένος στο σκότος και την σιωπή. Σαν ένα αϊχμάλωτο θηρίο, άρχισε να γυρίζει ολόένα στο κυκλι- κό μπαλκόνι, εξακολουθώντας τα τραγικά της ούρλιασματα. "Ε; ξαντλημένη, μουσκεμένη στον ιδρώτα, μ' όλη την ψύχρα της νύχτας, ξαναβήκε τυχαίως την άνοιχτή πόρτα της τζαμαρίας και μπήκε πάλι στην μεγάλη σάλλα δίχως να το καταλάβη.

"Υπήρχαν άκόμη κάτι ύπολείμματα φωτιάς στο τζάκι. "Ολα όμως τα άλλα ένα γύρω, ήταν σκοτεινά, σιωπηλά, και της περ- ξενούσαν τρόμο.

"Αν μπορούσε τουλάχιστον νάχη λίγο φώς!

Με τα χέρια τεντωμένα, περπατώντας σαν τυφλή μέσα στο σκοτάδι, έψαξε και βρήκε ένα από τα καντηλιέρα που είχε θαν- μάσει όταν πρωτομπήκε σ' αυτό το καταραμένο δωμάτιο. "Επή- ρε ένα κερί, γόνατίσε έμπροσ στο τζάκι και προσπάθησε να το ανάψει. "Ετρεμαν τόσο τα μέλη της, που δεν το κατάβηκε. Το κερί έλυωνε, και δεν άναβε. Τέλος κατάφερε αυτό που ήθελε. "Η χλωμή φλόγα έλαμψε και της φάνηκε σαν ένας παρήγορος σύντομος στην άπελπιστική μοναξιά της. "Επήγε και άναψε και τα άλλα κεριά. Το δωμάτιο φωτίστηκε. Τότε, έξουθενώ- μένη, ρίχθηκε σε μιάν πολυθρόνα προσπαθώντας να γελάση. Το φώς την βοήθουσε να λογικευθί.

—Τί τρελλή που είμαι! μουρμούρισε. "Ο Γκαμπριέλ θα έπαθε κάποια «πάν» ένα δυστύχημα. "Αργά ή γρήγορα όμως θα ξανά- ρθι και θα μου εξγήγησι τους λόγους της άργοπορίας του. Φαν- ταζόταν πως θα γύριζε τόσο γρήγορα ώστε έκλεισε την πόρτα. "Ηταν πολύ φυσικό. Θα διασκεδάση πολύ όταν του διηγηθώ τους φόβους μου, όταν του πώ πως βγήκα και ξεφώνισα στο μπαλ- κόνι... Καί θα μου πη: «Στέλλα, άγαπημένη μου, είσαι πάντα ή ίδια!»

"Ω, άς τον άκουγε και πάλι να την φωνάζει «άγαπημένη!» και ύστερα άς πέθαινε...

Γεμάτη έλπίδες, άρχισε πάλι να άφουγκράζεται. "Από την άνοιχτή πόρτα της τζα- μαρίας εισωρούσε ένας ψυχρός άνεμος. "Ο ιδρώ- τας της άγωνίας πάγωνε στο κορμί της. Σηκώθη- κε να περπατήση λίγο στο δωμάτιο και τα ίδια τα βήματά της την τρό- μαξαν. "Αν τουλάχιστον ύπήρχε φωτιά στο τζά- κι, οι φλόγες θα της κρατούσαν συντροφιά... Θάπρεπε να ψάξει, δεν ή- ταν δυνατόν να μην ύ- πήρχαν ξύλα.

Καθώς πήγαινε να πά- ρη το καντηλέρι σκέφθη- κε πως θάταν καλύτερα να κρατήση ένα μονάχα κερί άναμμένο και να κρατήση τα άλλα για κά- θε ένδεχόμενο. "Η νύχτα θάταν τόσο άτελείωτη, αν ο Γκαμπριέλ δεν ξα- ναγύριζε.

"Η νύχτα. Θα περνού- σε λοιπόν ολόκληρη μια νύχτα ολόμοναχη, μέσα σ' αυτόν τον φάρο με την άπαισία όνομασία: «Σιωπή»; "Εδώ μέσα, φυλακισμένη, μόνη, έν- καταλειμμένη, θα πέ- θαινε από την πείνα, σαν κάτι μυθιστορηματικ ές γυναικες του Μεσαίωνος που τις τιμωρούσαν με φρικτό τρόπο για τις ά- ιαρτίες που είχαν κάμει. Αυτή λοιπόν θα ήταν ή μοίρα της, μια μοίρα έ- φιαλτική, που θα έτερε- μάτιζε την ζωή της με το πιο φρικαλέο τρόπο:

Τής φάνηκε για μια στιγμή πως έσάλευσαν τα λογικά της... και κυλί- σθηκε καταγής.

—Θεέ μου! μουρμού- ρισε, και για πρώτη φορά άρχισε να προσεύχεται. «Αν μπο- ρούσες να με σώσης, θα σου αφιέρωνα όλη μου την ζωή! Θα κλεινόμουν μέσα σ' ένα μοναστήρι για να τελειώσω τις μέρες μου, με μετάνοιες και προσευχές!»

Πίσω άπ' την κουρτίνα...

ΣΥΝΗΛΘΕ ύστερα από μια ώρα... Είχε πέσει σ' ένα είδος νάρκης, είχε χάσει την αίσθησι της πραγματικότητας, βυθι- σμένη σ' ένα άδειο σκοτάδι άπελπισίας. Τώρα, ένοιωσε τα μέλη της παγερά. Τα δόντια της χτυπούσαν δυνατά, και γύρω άπλωνόταν πάντα ή ίδια θανάσιμη, άπελπιστική σιωπή.

—Θάπρεπε να κοιμηθώ, έσκέφθηκε, καταβάλλοντας μιάν ύ- στατη προσπάθεια να άνακτήση το θάρρος της. "Όταν θα ξεμε- ρώση, όλα θα διορθωθούν.

"Από το παράθυρο, είδε το σκοτάδι του κάμπου, βαθύ, πικνό, άνεξερευνήτο. Μερικά άστρα έτρεμαν άνάμεσα στα σύννεφα. Τής έκανε καλό να τα κυττάξει... Με τα μάτια καρφωμένα στον νυκτερινόν ουρανό, προσπαθούσε να μη βλέπη τίποτε άλλο γύ- ρω της...

Θάταν καλύτερα, άσφαλώς, να μην κινηθί διόλου από το μέ- ρος όπου βρισκόταν. Δεν τολμούσε ούτε και να άναπνεύση. Στο μυαλό της άρχισαν να χοι- ύουν ένα σωρό πυρετώδεις σκέψεις.

«Αν έσχιζε σε μεγάλες λουρίδες τις κουρτίνες και τις έδενε τη μια ύστερα άπ' την άλλη, θα έφτιαχνε ένα είδος σχοινοτύ. Θα το έδενε στα κάγκελα του μπαλκονιού, και κρεμασμένη με τον επικίνδυνο αυτόν τρόπο στο κενόν, θα μπορούσε ίσως να γλυστρήση σιγά- σιγά προς τη γή. "Η άπελπισία της θα την ώπλιζε με άρκετο θάρρος ώστε να καταφέρει να σωθί. "Αλλά θα περίμενε δέβαια τη μέρα για να πραγματοποιήση αυτό το τρελλό σχέδιο».

Σε λίγο, ένοιωσε τη θλιβερή άγωνία της δίψας. Παρά τον τρόπο που της προξενούσαν τα ίδια της τα βήματα, άρχισε να ψάχνει παντού, για να βρη λίγο νερό.

Δεν ύπήρχε πουθενά, κα- νένα δοχείο. Στην άπελ- πισία της άνοιγε τα συρ- τάρια, παραμέριζε τις κουρτίνες, άνερίκωνε τα χαλιά. Με το κερί στο χέρι τριγύριζε ώρες στο δωμάτιο, έρευνώντας μά- ταια. Σ' ένα μέρος μο- νάχα δεν είχε ψάξει: σ' στον κοιτώνα. Δεν τολ- μούσε να τραβήξη την κουρτίνα, να μη έκει μέσα, όταν να είχε το προαίσθημα πως κάτι το τρομερό έπρόκειτο να συμ- βή.

"Η έλπίδα όμως πως θα μπορούσε να βρη έ- κει νερό, ένίκησε στο τέλος, τον τρόπο της.

Μόλις έμπήκε, αντί- κρουσε το μεγάλο κρεβάτι του Γκαμπριέλ, με το μεταξωτό χρυσούφαντό του κάλυμμα. "Αν ξα- πλωνόταν εκεί, θα μπο- ρούσε τουλάχιστον κά- πως να ξεσταθί. "Υπήρ- χε όμως κάτι πιο ένδια- φέρον στο δωμάτιο. "Η- ταν ένα μικρό βελούδινο παραπέτασμα, που άσφα- λώς θα έκρυβε την του- αλέττα. Δεν θα ύπήρχε τάχα εκεί νερό;

Με μιάν άπότομη κίνη- σι έτραβήξε την μικρή κουρτίνα και έπειτα έ- νοιωσε μια τέτοια φρίκη που έπάγωσε ολόκληρη. Με τα μάτια έντρομα, παρηκολούθησε το τρομα- κτικό θέαμα... "Οχι, δεν έκανε λάθος. "Εκει στην γωνία, ύπήρχε ένας σκε- λετός. "Ενας σκελετός ζωντανός, όρθιος που έ- σάλενε, άπλωνε τα χέρια του όταν να την καλού-

σε σ' ένα θανάσιμο άγκάλιασμα.

Μια κραυγή άγωνίας της έξφυγε άπ' το στόμα, και νόμισε πως ένα πανερό της είχε ξεριζώσει την ψυχή... "Υστερα συνέβη κάτι το τρομερό, το άπίστευτο, "Ο σκελετός κινήθηκε, και όταν ξαφνικά ή είχε σπάσει τα μυστηριώδη δεσμά που τον κρατούσαν κολλημένο στον τοίχο, έταλάντευθηκε με τα χέρια τεντωμένα προς αυτήν, έγειρε και έπεσε επάνω της...

...

Ωραιές άναμνήσεις των περασμένων

ΗΜΕΡΩΣΕ πιά, όταν ο Γκαμπριέλ Μαρζεβέν, άνοιγε την βα- ρειά μπρούντζινη πόρτα του φάρου. Με προσοχή, έπηρε ένα σωρό δέματα που είχε φέρε μαζί του και άρχισε να άνεβαίνει τα πέτρινα σκαλοπάτια, προσπαθώντας να πάρη ένα ύψος άδιά- τα πόρτα και φυσικό. Πώς να είχε περάσει άραγε την νύχτα της ή κοντέσσα Στέλλα φόν Χάσβελερ; "Α, την είχε άρκετά τιμω- ρήση, άφίνοντάς την να ζήση μιάν νύχτα άγωνίας, μιάν νύχτα ύποια με εκείνες που έξησε κι' αυτός, όταν τόσο σκληρά τον έγκατέλειπε!

Αυτό το πάθημα, θα της είχε γίνεωρσιμένως πολύ διδακτι- κό... "Όσοι θα είχε άντιληφθί άσφαλώς πως ή... δεν είναι μια διαρκής έναλλαγή άσυλαύσεων, ότι ο κόσμος δεν ήταν καμωμέ-

Με χέρια που έτρεμαν έψαξε στο σκοτάδι.

ΟΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

τους.
ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΠΟ ΒΕΡΕΣ

Η Χίλντα Μόλντερ, η λαμπρή σουμπρέτα του ελαφρού μουσικού θεάτρου της Βιέννης κάνει συλλογή από θέρες!

Η πρωτοτυπία έγκειται στο εξής: ότι οι θέρες πρέπει να είναι αποκλειστικώς δικές της, πράγμα το οποίο τον επιβάλλει στην ξανθιά Χίλντα να κάνει και συλλογή συζύγων και...

Εως σήμερα η Χίλντα έχει συγκεντρώσει μέσα σ' ένα κουτάκι έννέα θέρες! "Ισως να της ήταν άρκε- τές, αλλά φαίνεται πως θέ- λει να φθάσει ως τον αριθ- μόν είκοσι! Και γι' αυτό λένε οι κακές γλώσσες πως διαρκώς παντρεύεται και πάντοτε κυνηγά νέους...

ΤΟ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΟΥ ΙΝ- ΔΟΥ

Πρό έτους, ένας πρίγκιψ ινδός, ο μαχαραγιάς Μπατφόρε, έδοξάσθη όσο κανείς άλλος στην έρωτι- κή του σταδιοδρομία.

Κατά την διάρκεια των ταξιδιών του στην Ευρώπη, ο πλουσιώτατος αυτός μο- νάρχης έσαυγήνευσε τις ώ- ραιότερες γυναίκες της λευκής φυλής. Ο θρίαμβος του όμως όφειλεται σ' ένα μεγάλο λάμπουμ που είχε και το οποίο οι λευκές σελίδες, αντί να περιέχουν γνώμες και υπογραφές, έ- φεραν τ' αποτυπώματα των χειρών όλων των γυναικών που άγαπήσαν τον ώραιον Ινδό!

Εκείνοι που είχαν τό πε- ριήφου αυτό λάμπουμ βε- θαιοῦν ότι μεταξύ των α- ποτυπωμάτων φιγουράρουν και τὰ χνῶν των χειρών πολλών διασημών «στάρ» του Χόλλυγουντ.

ρες, που έπάνω σε κάθε μιὰ ήταν χαραγμένο το μονό- γραμμα μιὰς έρωμένης του. Όταν λοιπόν ο Χάλαυ άρρώστησε θραεία και δέν είχε χρήματα για να θερα- πευθῇ, οι φίλοι του έσκέ- φθηκαν να θγάλουν σε πλειστηριασμό την περίφη- μή του συλλογή.

Οι αγοραστές άπετε- λούντο ως επί το πλείστον από γυναίκες και μεταξύ αυτών ήταν πολλές που δέν ήταν έζνες άπ' αυτή τη συλλογή και επομένως ά- πό την έρωτική σταδιοδρο- μία του τενόρου.

Η πόλσις του εξησφά- λισε μιόν έκατομμύριο κο- ρωνών!

ΟΙ ΓΡΑΒΑΤΕΣ ΤΗΣ ΧΕΡΡΕΡΟ

Έρωτικές συλλογές έκα-

ρώντας την πιο πολύχρωμη περροδία που μπορούσε ποτέ να φανταστῇ κανείς. Μάλιστα έλεγε ότι σαν περνοῦσε έπάνω άπ' αυτή την παλάμη του, ένόμιζε πως χάιδευε τὰ μαλλιά θ- λων εκείνων των γυναικών που άγάπησε.

ΟΙ ΠΟΥΔΡΙΕΡΕΣ ΤΟΥ ΤΕΝΟΡΟΥ

Ένας άλλος συλλέκτης έρωτικών αντικειμένων ή- ταν ο Ουγγρος τενόρος 'Αντώνιος Χαλάυ, που έ- γνώρισε τον θρίαμβο στα μεγαλύτερα θέατρα της Βουδαπέστης και της Βιέν- νης, πρό του εῦρωπαϊκού πολέμου.

Οι έρωτικές του περιπέ- τειες ήταν άναριθμητες, αλλά γι' αυτές μιλούσε

πάντα μουσικά, γιατί ήταν άναμειγμένα σ' αυτές πολλά όνόματα της άριστο- κρατίας.

Κατά την διάρκεια του πολέμου έπεσε σε άφάντα- στη άνεχία εξ αίτίας μιὰς έγχειρήσεως που έκαμε στον λαιμό του και που ει- χε ως άποτέλεσμα να χάσει τη φωνή του. Κι' ως μόνη άνάμνησι από το ένδοξο παρελθόν του, κράτησε μιὰ πρωτότυπη έρωτική συλ- λογή, μιὰ σειρά πουδριέ-

ναν έπίσης και γυναίκες.

Η γνωστοτάτη Βραζι- λιανή χορεύτρια Λουίζιτα Χερρέρο, άπαιτούσε, από κάθε άνδρα που ήθελε να την φιλήσει, να της χαρίσει την γραβάτα που φορούσε εκείνη τη στιγμή.

Και τώρα έχει ένα όλό- κληρο ντουλάπι γεμάτο ά- πο γραβάτες, που φέρουν άριθμό και όνομα κι' είναι τοποθετημένες με τη σειρά

ΠΑΡΧΟΥΝ πολλοί άν- θρωποι στον κόσμο που διασκεδάζουν κάνοντας συλλογές αντικειμένων έ- νος και μόνον είδους.

Οι συλλογές αυτές μπο- ρεί να είναι διαφόρων ει- δών, όπως π. χ., γραμμα- τοσήμων ή πινακων ζωγρα- φικής, άγαλματιδίων ή πο- λυτίμων και σπανίων κο- σμημάτων, καθώς άκόμη και... παλαιών καπέλων! 'Αλλά οι πιο πρωτότυπες συλλογές είναι οι έρωτι- κές!

Πρό ένός έτους περίπου, πέθανε σε ήλικία όγδόντα πέντε χρόνων ο κόμης Μάρκος Ριάντι. Ο άρχον- τας αυτός υπήρξε, σιη νεα- νική του ήλικία, ένας ώ- ραίος άνδρας με γλυκό και έλκυστικό πρόσωπο κι' έ- δρασε ως κατακτητής γυ- ναικείων καρδιών.

ΟΙ ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΒΟΣΤΡΥ- ΧΟΙ... ΠΕΡΡΟΥΚΑΙ

Πολλές γυναίκες υπήρ- ξαν φιλενάδες του και τον άγάπησαν πραγματικά. Κι' ο κόμης, ως μόνο ένθύμιο, τους έζητούσε έναν βόστρυ- χο από τὰ μαλλιά τους. Έ- ται, ύστερα από λίγα χρό- νια είχε συγκεντρώσει μιὰ τέτοια ποσότητα βόστρυχων διαφόρων χρωμάτων και ποιοτήτων, ώστε μπορούσε να γεμίσει ένα όλόκληρο μαξιλάρι!

Όταν, λοιπόν, πέρασαν τὰ νεανικά του χρόνια και του έπεσαν τὰ μαλλιά του, πήγε σ' έναν καλό κουρέα, έχοντας μαζί του και την περιήρη συλλογή των βο- στρύχων των φιλενάδων του και του παρήγγειλε μιὰ περροδία, για την ό- ποία του έτόνισε ότι έπρε- πε να χρησιμοποιήσει μαλ- λιά άπ' όλες τις μπούκλες.

Έτσι ο κόμης Ριάντι έτελείωσε τη ζωή του φο-

πλαστό φάντασμα! Ένα πτώμα ψεύτικο.

Υποχωρώντας σιγά-σιγά είχε βγῆ έξω στο κυκλικό μπαλ- κόνι. Και έχει μονάχα ο Γκαμπριέλ κατόρθωσε, τέλος, να την πλησιάσει.

—Στέλλα... Στέλλα, άγάπη μου... σε παρακαλώ... πρέπει να- σαι λογική. Έλα, μην ταραξῇσαι έτσι!

Τὰ καθησυχαστικά λόγια του, της προκάλεσαν μιάν άσυγ- κράτητη όργη.

—Φύγε! του φώναξε με φρίκη.

Ο Γκαμπριέλ, την έπιασε από το χέρι. 'Ακουμπισμένοι κι' οι δυο στα χαμηλά κάγκελα του μπαλκονιού, οι δυο παλῆοι έ- ρωμένοι άγκαλιασμένοι έπάλευαν... Εκείνος με το ένα χέρι του προσπαθούσε να την κρατήσει κοντά του, με την άπληστημένη ιδέα πως θα κατόρθωνε σιγά-σιγά να την ξαναφέρει στα λο- γικά της.

'Αγριεμένη όμως η Στέλλα προσπαθούσε να του ξεφύγει. Με όλη της την δύναμη, τον έπωθούσε, άγωνίζοταν να άπομακρυ- νῇ και τον χτυπούσε φωνάζοντας:

—Φύγε! φύγε! Είσαι πεθαμένος! Μου προξενείς φρίκη.

Για μιὰ στιγμή κατόρθωσε να ξεφύγει. 'Υστερα, με μιάν ά- συγκράτητη μανία ώρμησε έπάνω του, και τον έσπρωξε τόσο δυνατά, ώστε ο Γκαμπριέλ κλονίστηκε, έπεσε έπάνω στα χα- μηλά κάγκελα. Τό κορμί του έλύγισε πρὸς τὰ έξω. Έλασε την ίσορροπία του και ύστερα έπεσε στο κενόν.

μέε, κυριευμένος από άδριστα προαισθήματα.

—Στέλλα; ξαναείπε σ' έναν τόνο έρωτηματικό...

Η φωνή της άκούσθηκε ύστερ' από λίγο, συνοδευόμενη από ένα ήχηρό γέλιο.

—Ηρθες, λοιπόν; 'Αγάπη μου... Νόμισα πως σ' έφεραν... άλλοι, είπε και το γέλιο άνάμεσα από την κουρτίνα άντήχησε πιο δυνατά και πιο παράξενο, που τότε έκανε ν' άνταρχειάσει.

Υστερα η κουρτίνα παραμέρισε και η κοντέσσα πρόβαλε έμπρός του... Ο Γκαμπριέλ έκαμε μιάν αυθόρμητη κίνηση να την πλησιάσει. 'Αλλά ένα παγερό είρωνικό χαμόγελο που διέ- κρινε στα χείλη της, τον σταμάτησε.

—Γλυκειά μου, είπε... Αυτή η άγογοπορία ήταν, ξερεis, ένα γεγονός τυχαίο... Δέν πιστεύω να νόμισες ότι τό έκανα έπίτη- δες... Νάξερεις πόση άγωνία με είχε κυριεύσει σ' όλο αυτό τό διάστημα που έμεινα άναγκαστικώς μακριά σου.

Την είχε πλησιάσει, και με τό μπράτσο του της έσφιξε τη μέση! Τότε με τρόπο παρετήρησε πόσο τὰ χαρακτηριστικά της ήταν αλλοιωμένα. Μιὰ χλωμάδα θανάσιμη ήταν χυμένη στο πρό- σωπό της, τό όμορφο στόμα της είχε νευρικές συσπάσεις και στα μάτια της έλαμπε μιὰ φλόγα που δέν είχε ξαναδῆ...

—Έμπρός, λοιπόν... φίλησέ με... του είπε με μιάν ραγισμένη φωνή, γεμάτη σαρκασμό... Δέν βλέπεις, λοιπόν, ότι σου άνή- κω... 'Ελα... τό στόμα μου λαχταρά να κολλήσει έπάνω στο δι- κό σου... Είμαι δική σου, Μπριέλ... δική σου... κι' άς είσαι νεκρός!

—Νεκρός; είπε εκείνος κατάπληκτος.

—Μά, ναι, Θεέ μου... γέλασε η κοντέσσα. Είσαι νεκρός! Έπεσε θύμα ένός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος! Σκοτώθη- κες από ένα δυνατό κτύπημα στο κεφάλι. 'Ηταν μοιραίο, Μπριέλ! 'Οδηγούσες τόσο γρήγορα με τό ένα σου χέρι! 'Αλλά και νεκρό άκόμα σ' άγαπώ. Ναι... είμαι έρωτευμένη με τό πτώ- μα σου! Σφίξε με, λοιπόν, δυνατά, να νιώσης τον έρωτα μαζί και τον θάνατο!

Έντρομος ο Γκαμπριέλ κύτταξε την Στέλλα να λήη αυτά τὰ παράξενα λόγια ένῳ στή φωνή της διέκρινε τότε μιὰ περιπάθεια και τότε μιάν ειρωνεία, και στο βλέμμα της έβλεπε πάντα εκεί- νη την άλλοκοτη φλόγα, που έλαμπε... έλαμπε παράξενα.

—'Αγάπη μου... προσπάθησε να την καθησυχάσει... κάνε λά-θος. Είμαι ο Μπριέλ όλόκληρος. Κύτταξε πως σου τὰ έτοιμάσα όλα... Κύτταξε που σου έφερα λιχουδιές, λουλούδια...

—Λουλούδια; Τὰ έκλεψες λοιπόν άπ' τον τάφο σου; 'Αγαπη- μένο μου πτώμα... Έλα, Μπριέλ, λατρευτέ μου νεκρέ! Φίλη- σέ με.

Η φρικτή ύποψία που από κάμψη όρα τυραννούσε τον Γκαμπριέλ μετεβλήθη διά μιὰς σε τραγική πεποίθησι:

«Είπε τρελή...», έσκέφθηκε και άνατήριξε.

Ναι, δέν μπορούσε πια να άμφισβάλει. Αυτό τό παράξενο, λαμπερό βλέμμα, αυτή η άλλοκοτη έκφρασις... τὰ παράξενα λόγια της—όλα μαρτυρούσαν την τραγωδία. Και τί φρικτή ει- ρωνεία! Τόν ένόμιζε για νεκρό. 'Αγαπούσε την πεθαμένη σκιά του, ήθελε να άγκαλιάσει τό πτώμα του. Η άγάπη της είχε με- ταμορφωθεί σε μιάν μακάθρια άφροσύνη...

Τό φρικτό παραλήρημά της εξακολουθούσε. Τό γέλιο της ό- λοένα και πιο ήχηρό, και πιο παγερό άντηχούσε μέσα στην σάλ- λα του έρημικού φάρου...

—Μου έφερεις λουλούδια άπ' τον τάφο σου... ξανάπε πλησιά- ζοντας στο τραπέζι. Τί καλός που είσαι, Μπριέλ! Μη σε νοιά- ζει όμως. Αύριο θάρθω στον τάφο σου... Να σου φέρω όλλα λουλούδια. Και θα κλάψω πολύ... και θα σε συντροφέψω στην παγερή μοναξιά σου.

Ο Γκαμπριέλ, γεμάτος άγωνία, την πλησίασε. Η καρδιά του ξεσχιζόταν άπ' τον πόνο, ένας φόβος παράξενος τον κυ- ριεύε.

—'Αγάπη μου... είπε. Έλα, σκέψου λογικά. Δέν είμαι νε- κρός. Είμαι ο ζωντανός Μπριέλ που ξαναγύρισε. Σου τό βε- βαιώνω, σου τό όρκίζομαι!

—Μου τό όρκίζεσαι! Μου λές λοιπόν ψέματα! Και νεκρός άκόμα, εξακολουθείς να με κοροϊδεύεις! Και πτώμα άκόμα θέ- λεις να με ξεγελάς!

—Μά γλυκειά μου Στέλλα, κάνεis λάθος!

Οι διαμαρτυρίες του όμως αυτές έμεγάλωναν την ταραχή της. Η τρελή κοντέσσα, είχε κυριευθῇ από μιάν άφάνταστ' έξαψη.

—Ένα πτώμα ψεύτικο! έκραύγασε, κι' η φωνή της ξεέσχιζε τό στήθος της κι' άπλώθηκε άπείσινα στον έρημο φάρο.

Και η τραγωδία συνεχίζεται

Ε έναν τρόπο άπερίγραπτο στο βλέμμα άρχισε να όπισθο- χωρή με τὰ χέρια τεντωμένα πρὸς τον Γκαμπριέλ που προσπαθούσε να την πλησιάσει.

—Μή! μή μ' άγγίζεις! Είμαι ένας κίβδηλος νεκρός! Ένα

νος για να εξυπηρετῇ τὰ άγέροχα και παιδιαστικά καπρίτσια της. Τώρα θα είχε νιώσει πως υπήρχαν και άλλα αισθήματα, τό πόνος, η άγωνία, η πικρία, τό μίσος, η μεταμέλεια...

Θά την είχε συνείσκει βέβαια αυτή η νύχτα του τρόμου, που έπέρασε μέσα στην φρικτή μοναξιά του άπομονωμένου σπύργου. Θά είχε πια καταλάβει πως ο έρωτίας της που τόσο άπότομα ξαναγεννήθηκε, δέν θα μπορούσε να διατηρηθῇ, άν δέν άντι- στρέφονταν οι όροι... Τώρα εκείνη έπρεπε να είναι η ύποτα- κτική, η ταπεινή έρωμένη, που άφοσιώνεται μόνο γιατι άγαπά, και που την κατέχει διαρκώς ο φόβος μήπως τυχόν έγκατα- λειφθῇ... Δέ θα της έλεγε, βέβαια, ότι την έκλείσε έπίτηδες στον φάρο όλόκληρη την νύχτα για να την έκδικηθῇ. Θά έῤρι- σε μιὰ όποιαδήποτε δικαιολογία για την άγογοπορία του, και με έλκρινή τρυφερότητα θα την έπαιρνε στην άγκαλιά του, για νη την κάνει, αυτήν τη φορά, πραγματικά δική του.

—Στέλλα! έφώναξε όταν έφθασε έμπρός στην πόρτα της σά- λας.

Δέν άκουσε καμιά άπόκρισι στην φωνή του... Περιμένε λι- γο, προτού μῆ μέσα, προσεταμίζοντας νοερά όσα θα της έλεγε...

—Στέλλα... ήρθα άγάπη μου... Πόσο θα άνησυχήσεις! Νάξε- ρεις όμως τί μου συνέβη!... Ένα μικρό αυτοκινητιστικό δυστυ- χημα. 'Αναγκάστηκα να μείνω όλη την νύχτα στο δρόμο... Φαν- τάζεσαι την άγωνία μου... 'Αλλά νά, τώρα σου έφερα όλα τὰ καλὰ του 'όσμου, πολλές λιχουδιές, πολλά λουλούδια... Σου άγόρασα μάλιστα κι' ένα μικρό δώρο που θα σου κάνει τόσο εῤ- χαρίστησι... 'Ελα, λοιπόν, φίλησέ με.

Έσπρωξε την πόρτα και κύτταξε άπ' την χαραμάδα. Τό δω- μάτιό ήταν εκεί, άδειο! Η κοντέσσα δέν ήταν εκεί. Είπε όμως την γούνα της στο πάτωμα, τό καπέλό της έπάνω στο τζάκι. «Θά έχη άποκοιμηθῇ...» σκέφθηκε ο Γκαμπριέλ. «Προτού την ξυπνήσω, πρέπει να τὰ έτοιμάσω όλα».

Περπατώντας στις νύτες των ποδιών του, άρχισε να τακτο- ποιῇ τό δωμάτιο. 'Ετράβηξε τις κλειστές κουρτίνες και η σάλ- λα φωτίστηκε μονομιάς από τό πρωινό φῶς. Ο κάμπος έλαμπε λουσμένος στην αύγινή δροσιά. Στόν όρίζοντα, είχαν άπλώσει τὰ δώρα της η άνατολή. Ο ούρανός είχε πάρει ένα έντονο γα- λάζιο χρώμα.

—Τί καλὰ, που άπονοιμήθηκε... μουρμούρισε ο Γκαμπριέλ...

Ένοιωσε κάποια στενοχώρια, που έπρεπε να της πῇ τόσα ψέ- ματα, για να δικαιολογηθῇ. 'Αλλά τώρα, θά του ήταν πιο εῤ- κολο να τὰ καταφέρῃ... Θά ήταν τόση η έκπληξις της όταν ξυ- πνούσε, που θα τον εύρισκε εκεί, έμπρός σ' ένα στρωμένο άνθο- στόλιστο τραπέζι, ώστε θά άπέφευγε, τουλάχιστον άμέσως τις έξηγήσεις που του ήταν τόσο δυσάρεστες.

Έβαλε τὰ λουλούδια στα βάζα, τράβηξε ένα μικρό τραπέζι κοντά στην πόρτα του μπαλκονιού και έστρωσε με μεγάλη προ- σοχή τὰ σερόβια. Με συγίτησι ξαναθυμώντας πως έπαιρναν οι δυο τους άλλοτε τό πρόγευμα. 'Ανάμεσα σε τρυφερότητες και φιλία, καθόνταν, γύρω από τό τραπέζι, με τό κορμί μου- διασμένο άκόμα από τις ήδονές της νύχτας.

Σε λίγο τό τραπέζι ήταν καθ' όλα έτοιμο. Ο Γκαμπριέλ δέν παρέλειψε τίποτε άπ' ό,τι μπορούσε να άρέσει της κοντέσσας. 'Ανάμεσα στις πορσελάνες και τὰ θαυμάσια κρύσταλλα του σερόβιτσιου, φρόντισε να τοποθετήση πριμιβέρες σε άπαλόχρω- μους τόνους, και στο μεγάλο βάζο έβαλε κίτρινα τριαντάφυλ- λα. Έπρόσχε και την τελευταία λεπτομέρεια, θέλοντας να εῤ- χαριστήση την κοντέσσα και να επαναφέρει στην μνήμη της τις ώραιές άναμνήσεις της περασμένης τους ζωής. Αισθανόταν την έπιθυμία να ξελιωθῇ για όσες άγωνίες την είχαν άναγκάσει να δοκιμάσει την περασμένη νύχτα.

Γιατί της είχε φερθῇ τόσο σκληρά; Τί νόημα μπορούσε να έχη αυτή η τυφή και προμελετημένη έκδικησις; Τώρα άπο- ρούσε κι' ο ίδιος για τό μίσος του. Ναι, η κοντέσσα τον είχε κάνει πολύ να υποφέρει. 'Αλλά μήπως έφταιγε σε τίποτε; Η Στέλλα φόν Χόσβελχερ, ήταν άνεύθυνη για τις καταστροφές που έσορπούσε στο διάβα της. 'Ηταν ένα πλάσμα έγωϊστικό και παραχαϊδεμένο, μιὰ γνήσια φῶν δέν μπορούσε να μετρηθῇ με τὰ κοινὰ μέτρα, και της όποιας η ζωή ρυθμιζόταν από άνεξέλεγ- κτα και άλλοκοτα ένστικτα... Δέν είχε καμιά συνείδησι του καίου και βέβαια ποτέ δέν είχε προμελετήσει να τον βιάσει.

Ένώ αυτός; Αυτός θέλησε να γίνει ένας χυδαίος έκδικητής. Σάν κοινός κακοποιός εξέτελεσε τό σχέδιό του, με μιὰ δολία ψυχραιμία.

Φρικτή ύποψία

Σ ΤΕΛΛΑ! έφώναξε ο Γκαμπριέλ, ύστερα από λίγο. Έλα, άγάπη μου... Σε περιμένω...

Είχε πλησιάσει πρὸς την μεγάλη κουρτίνα που έκάλυπτε την είσοδο του κοιτῶνος.

—Μπορώ να μῶ; ρώτησε μόλις άκουσε τὰ βήματά της.

Δέν του άποκρίθηκε. Παραξενεμένος περίμενε άρκετές σιγ'

Το γράμμα είχε φτάσει α-
πό τον Φεβρουάριο.
Στον φάκελο που άρχι-
σε να παίρνει το χρώμα της
πολυκαιρίας ήταν γραμμέ-
νο το όνομα του Τζό Κέν-
τρικ.

Η Μόλλυ Κέντρικ, η γυ-
ναίκα του Τζό, ήταν μία εύ-
γενική ξανθή γυναίκα, που
παρ' όλα τα τριανταπέντε
της χρόνια, έμοιαζε με κο-
πέλλα, που τώρα μόλις πα-
τούσε το πόδι της στο τέ-
ταρτον του αιώνας.

Στο Αϊκέυ Σίτυ είχε φτά-
σει μία μαγευτική πρώτη
άνοιξη. Ο Τζό ήταν ένας α-
πό τους καλύτερους δικη-
γόρους της πόλεως και στο
διάστημα της δεκαετίας που
είχε ενώσει τη ζωή και την
τύχη του με την ομορφιά
και τον θαυμασμό και άψο-
γο χαρακτήρα της Μόλλυ,
ή φήμη του γινόταν όλοένα
και μεγαλύτερη. Τι καμάρι-
που ένοιωσε η γυναίκα του,
που τον έλάτρευε, όταν τον
άκουγε να ρητορεύει με δη-
μοσθένεια σχήματα λόγου,
ν' αποκρούει τα διάφορα ε-
πιχειρήματα, να διαλύει τις
αμφιβολίες των ενόρκων και
στο τέλος να τους πείθει
για την αθωότητα του πε-
λάτου του! Ήταν η πιο
τρανή ικανοποίησή, που την
συγκλόνιζε ως τα βάθη της
ψυχής της.

Την ημέρα που έφυγε για
την έπαρχία ο Τζό, για να
μελετήσει μία κληρονομική
υπόθεση, με τεράστιο οίκο-
νομικό κέρδος, την παρεκά-
λεσε, κατά το διάστημα της
απουσίας του να του τηλε-
φωνήσει εν περιλήψει το περιε-
χόμενο των επιστολών που
θα ελάμβανε κάθε μέρα. Κι'
έτσι η Μόλλυ, κάθε βράδυ,
όσοι από ένα εκατομμύ-
ριο γλυκόλογα που αντήλ-
λασε με τον αντρούλη της,
του έκανε την ημερησία α-
νακοίνωσι του ταχυδρομείου
σαν μία εξαίρεση κι' αψω-
σιωμένη γραμματέως. Σή-
μερα όμως καθώς πλησία-
ζε η ώρα για να τηλεφωνή-
σει στον άντρα της, μία α-
ηδία αισθανόταν να πλημ-
μυρίσει την ψυχή της για
κείνον και τα κατακόκκινα
μάτια της, που έκλαιγαν
απ' το πρωί, εξέφραζαν ύ-
λη την έσωτερική της τρι-
κυμία. Και αν δεν θριασκό-
ταν κοντά της, τη στιγμή
που λιποθύμισε, ή νέγρα
καμωμένη της, για να την
συνεφέρει και να της τρίψει
με καμφορά τα χέρια, δεν
θα ήταν καθόλου άπιθανο
να είχε σταματήσει ή καρ-
διά της τους χτύπους της.
Την ώρα που ο μπάρισμα
Τόμ, ο θυρωρός της πολυ-
κατοικίας, παρέδιδε το τα-
χυδρομείο στην υπηρέτρια,
μαζί με τα άλλα γράμματα
της έδωσε κι' αυτό με τον

μισοκρινισμένο φάκελο, λέ-
γοντάς της:

— Από το γραμματοκιβώ-
τιο του κ. Κέντρικ έπρεσε κι'
αυτό το γράμμα, που για
να είναι τόσο παλιός ο φά-
κελός του, θα πή πως είχε
μπερδευτεί κάπου εκεί.

Και πραγματικά, άλλη ε-
ξήγηση δεν χωρούσε επί-
του προκειμένου. Η Μόλλυ
όταν έπηρε τα γράμματα
μέσα από το δισκάκι και
κάθισε στο γραφείο του
Τζό, ή πρώτη της δουλειά
ήταν ν' ανοίξει το αργοπο-
ρημένο γράμμα, για να ελ-
δοποιηθεί άμέσως τον άν-
τρα της αν το περιεχόμενό
του ήταν επείγον.

Κι' έσκισε τον φάκελο.
Στο ξεδίπλωμα του επιστο-
λόχαρτου, τα μάτια της
πρωτοέτρεξαν στην ημερο-
μηνία. Ήταν σημειωμένη ο-
λόγραφη: 2 Φεβρουαρίου κ.
τ.λ. "Άρχισε να διαβάσει:

«Αγαπημένε μου Τζό,

» Ίσως - ίσως να μη με
θυμάσαι καθόλου πια ύ-
στερα από είκοσι χρόνια
που έχεις να επικοινωνήσης
μαζί μου. Κι' ίσως, επειδή
μέσα στη μνήμη σου να μην
υπάρχω πια, παίρνω τη δύ-
ναμι της μητέρας να σε ύ-
ποβοηθήσω να θυμηθείς. Τόν
καιρό του πολέμου. Θυμά-
μαι σαν αυτή τη στιγμή, α-
γαπημένε μου, που έφθασες
πληγωμένος στο κτήμα των
Κρόσμπυ, στην Άγγλια.
Στο δεξί σου πόδι είχε
σφηνωθεί μία σφαίρα που σ'
ανάγκασε να μείνης στο
κρεβάτι ενάμιση ολόκληρο
μήνα. Τα ποινμένα γαλανά
μάτια σου σαν με κυττού-
σαν τις ώρες που καθισμέ-
νη κοντά σου, σε περιποιώ-
μουν και σου έλεγα χίλιες
δυο κοριτσιώτικες κουταφ-
μάρες για να σε κάνω να

ξεχνάς τους πόνους σου,
άρχισαν να γίνονται για
μένα οι θησαυροί όλου του
κόσμου.

Κι' όταν πια ο γιατρός πα-
τέρας μου σου επέτρεψε να
κάμης λίγους βηματισμούς
στον κήπο μας, θυμάσαι
που, κρατώντας στο ένα
σου χέρι το μπαστούνι, εί-
χες περασμένο το άλλο γύ-
ρω από τον ώμο μου; "Α!

Τόσο ήμουν εύχισμένη τό-
τε! "Ολος ο κόσμος δεν ή-
ταν τίποτε μπροστά σ' έ-
κείνο τ' αγκάλιασμά σου,
που δεν είχε άλλον σκοπό
παρά το πως να συγκρα-
τήση το κλονιζόμενο κορμί
σου... Μιάν άλλη μέρα πά-
λι, θυμάσαι που ανέβηκα
σε μία ψηλή αχλαδιά για
να σου κόψω λίγα φρούτα
κι' ύστερα... κι' ύστερα...
θυμάσαι που μ' έσφιξες μέ-
σα στα δύο σου μπράτσα
και φιλώντας με στο στό-
μα, μου πες τα λόγια που
είνε βαθιά χαραγμένα στην
ψυχή μου «Σουζάννα, είσαι
έναν άγγελος. Σε λατρεύω.
Θέλεις να γίνης γυναίκα
μου;» "Εγώ, γι' απάντησι,
σε ξαναφίλησα. Κι' ύστερα
δαγκώσαμε το ίδιο αχλάδι.
"Εσύ μετά έφυγες για την
Άμερική να βρεις τους δι-
κούς σου, κι' όπως μου εί-
χες πη θά γύριζες να με
κάνης γυναίκα σου. Στο
γράμμα όμως που μου στεί-
λες ύστερα από δυο μήνες,
μου γράφεις πως οι γονείς
σου αρνιόντανε έναν τέτοιο
γάμο κι' ούτε καν άνεφε-
ρες την διεύθυνσίν σου, ση-
μείο πως δεν ήθελες να σ'
ένοχλω πια ούτε με γράμ-
ματα, ενώ για μένα κι' αυ-
τό μονάχα θάταν μία άρκε-
τη εύτυχία. Πέρασαν έννέα
μήνες και μέσα στην αφάν-
ταστη δυστυχία μου έφτο-

σε να με φωτίσει μία ήλια-
χτίδα. Μέσα από τα σπλά-
χνα μου βγήκε ένα γαλα-
νό ξανθό αγοράκι. "Ενα
πλάσματάκι που ήταν ή μι-
κρογραφία σου, αγαπημένε
μου... Είκοσι ολόκληρα χρό-
νια πάλαιψα για να το
δώσω, τι πρέπει να έχη έ-
νας «καθώς πρέπει» νέος.
Τέλειωσε τις σπουδές του
στο Μόναχο. "Εγινε δικη-
γός με ειδικότητα τους
νόμους της έμπορικης ναυ-
τιλίας. Από την περιφημη
δίκη του Κόμπτ και την α-
θώωσή του, που ώφελετο σ'
έναν, πληροφορήθηκα μέ-
σα από τα έγκόμια που σου
έπλεκαν οι Άμερικανικές
έφημερίδες, τη διεύθυνσίν
σου. Και σου στέλνω το
γράμμα μου αυτό μαζί με
τη θερμή παράκλησι μιάς
δυστυχισμένης γυναίκας,
σαν άνθρωπος με κόρος που
είσαι και με ανώτατες γνω-
ριμίες, να φροντίσης για
την καρριέρα του παιδιού
μας. Γράψε μου πότε θέλεις
να σου στείλω τον Τζό.
Και όταν τον γνωρίσης, μη
εξαχάσης πως είσαι «ο άδε-
λφός του πατέρα του, που
σκοτώθηκε τον καιρό του
πολέμου». Είναι το μένυ ψέ-
μα που είπα στο παιδί μας.
Σ' ευχαριστώ

Σουζάννα Κρόσμπυ.
Η Μόλλυ δίπλωσε το
γράμμα και το ξανάβαλε
στον μισοκρινισμένο φάκε-
λο που απ' έξω είχε μια
σφραγίδα με τη φράσι:
«Αυστηριώς προσωπικόν».

Τα μάτια της τρέχανε δά-
κρυα. Το στήθος της έφού-
σκωναν οι λυγμοί. "Εχασε
τις αισθήσεις της και σω-
ριάστηκε λιπόθυμη.

"Όταν συνήλθε, χίλιες-
δυό επιληπτικές σκέψεις τρι-
έβλιναν το μυαλό της. "Ο
Τζό, ο τόσο μεγαλόψυχος
κι' εύγενικός, πως ήταν ου-
νατόν να είχε κάμει ένα τε-
τοιο φοβερό «γκλήμα; Κι'
όμως ο άντρας της, σαν άν-
τρας, δεν ήταν πλάσμα ενός
από τίποτε άλλο που να τον
κάνη να διαφύγει απ' τον
χαρακτηρισμό: ΑΠΤΡΑΣ.

"Η ψυχή της έγέμισε αηδία.
"Ενας αυθόρμητος οίκτος
την έπλημμύρισε για την
δυστυχισμένη γυναίκα, που
έσέκωνε στην Άγγλια τον
σταυρό του μαρτυρίου της.
Οι σκέψεις αυτές την είχαν
άρρωστησει. Στο μυαλό
της ήρθε ο γιος της Σου-
ζάνας Κρόσμπυ, ο γιος
του Τζό Κέντρικ. Το μέλλον
του. Με μία αποφασιστική
κίνησι έπηρε επάνω απ' το
γραφείο ένα χαρτί και μία
πέννα. Και με δάχτυλα που
έτρεμαν από αγωνία, πόνο
και συγκίνησι, συνέταξε έ-
να τηλεγράφημα για τον
άντρα της: «Μεγάλη — α-
νάγκη — έπιστρέψης — ά-
πόψε — Μόλλυ».

ΜΑΜΠΕΛ ΚΛΑΡΙΚ

46 Τορίες ΦΡΙΚΗΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΛΗΣΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ 'Α-
ΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΦΙΛΙΠ ΚΑΡ

Ο Ντάν Μεριζέ θα μπορούσε να
πή πολλά πράγματα στον νεαρό προ-
ιστάμενό του, που είχε διορισθί μόν-
ον πριν μία βδομάδα στην Άστυνο-
μία του Ουίνφορ, αλλά προτίμησε να
μη μιλήσει. "Ηξευρε ότι όταν έρχε-
ταν ο καιρός για να φύγει, θάπρεπε
να φύγει. Και ο Μεριζέ υπηρετούσε
στην Άστυνομία είκοσι επτά χρόνια.
Τώρα ήταν πάνω από πενήντα χρό-
νων. Τα μαλλιά του είχαν πάρει το
γκρίζο πιά χρώμα.

— Στη δουλειά μου, χρειάζομαι
ανθρώπους με ζωή: είπε ο Πάρντη,
ο προϊστάμενός του.

Ο Μεριζέ έσφιξε τη γροθιά του,
αλλά δεν άνοιξε το στόμα του.

— Ο κόσμος αυτός ανήκει στους
νέους, Μεριζέ, συνέχισε ο νέος, γι'
αυτό ένας άνθρωπος, όταν περάσι
τα σαράντα πέντε, δεν έχει καμμία
αξία ως αστυνομικός. "Εσύ πόσων
χρονών είσαι;

— Πενήντα δύο, κύριε, απάντησε με
υπερηφάνεια ο Μεριζέ και μέσα στο
μυαλό του πρόσθεσε: «Ναι, πενήντα
δύο, αλλά θα μπορούσα να σε κάνω
δυό κομμάτια».

Ο Πάρντη θά μάντεψε φαίνεται την
σκέψι του, γι' αυτό του είπε:

— Σεις οι παλιοί εργαζέσθε με τις
γροθίες σας, ενώ εμείς με το μυαλό.

Ο Μεριζέ έγινε κατακόκκινος.

— Δεν λέγω να αφήσεις τώρα άμέ-
σως την δουλειά σου, έκανε ο νέος,
θα φανώ πολύ καλός μαζί σου. Ξέρω
ότι υπάρχουν πολλοί κακοίργροι εδώ
στο Ουίνφορ, πολλοί διαρρήκται και
γενικά μεγάλη διαφθορά. Θέλω να
ξεκαθαρίσω τον τόπο... Θα σε κρα-
τήσω, λοιπόν, τριάντα μέρες, για να
δω, αν θα είσαι σε θέσι να με βοηθή-
σης. "Αν ως το τέλος δεν κάνης τί-
ποτα...

Ο Μεριζέ που κατάλαβε πως έν-
νουσε την απόλυσί του, βγήκε από
το γραφείο, πολύ λυπημένος. Στον
διάδρομο περιμεναν συνάδελφοί του
δέκα και δώδεκα χρόνια νεώτεροι.
"Όλοι τον κύτταξαν με οίκτο.

"Ανάμεσα σ' αυτούς είδε και τον
ρεπόρτερ της έφημερίδος «Άργκου»
και δεν του έμενε πια καμμία αμφι-
βολία ότι ως το βράδυ, ολόκληρη ή
πόλις θά ήξευρε σχετικά με το τελε-
σίγραφο που του είχε δώσει ο προ-
ιστάμενός του.

"Η σύζυγός του, όταν πήγε σπίτι,
δεν του έκαμε καμμίαν ερώτησι, γι-
ατί ήξερε ότι ο ίδιος μόνος του θά της
έλεγε τα καθέκαστα, όταν θά κατα-
λάβαινε πως ήταν καιρός να μάθη
κι' αυτή ποιό πράγμα βασάνιζε το

μυαλό του.
Το βράδυ, μετά το φαγητό, βγήκε
να κάνει τον συνηθισμένο του περι-
πατο μέσα στους σκοτεινούς δρό-
μους.

Ξαφνικά βλέπει μπροστά του δυό
άντρες.

— Δεν είσαι σ' ο Ντάν Μεριζέ;
— Ποιός θέλει να μάθω; ρώτησε έ-
κείνος.

— Μη σε νοιάζει, Μεριζέ, γι' αυτά
που σου είπε ο προϊστάμενός σου, και
που διαβάσαμε και μεις στις έφημε-
ρίδες... Τι να γίνη; Το μόνο που σου
άπομένει είναι να του δώσεις ένα καλό
μάθημα...

— "Εσείς είσθε ξένοι στην πόλι μας,
δεν είν' έτσι; Τι σκοπό έχετε;

— Η πόλις σας είναι πολύ μεγάλη,
Μεριζέ, μά συγχρόνως και πολύ
πλούσια. Η Τράπεζά σας είναι γεμά-
τη από τα κέρδη των υλοτόμων και
των γεωργών.

"Αν, λοιπόν, δυό κα-
λοί άνθρωποι από άλλο μέρος, μά-
θαιναν διάφορες λεπτομέρειες από
κάποιον που γνωρίζει καλά την πόλι,
και αν αυτοί εξασφάλιζαν τον άνθρω-
πό εκείνον με είκοσι χιλιάδες δολ-
λάρια...

Ο Μεριζέ, αντί απάντησεως, έδωσε μία τόσο δυνατή γροθιά στον συνομιλήτή του, που τον
έριξε χάμω, αλλά την ίδια στιγμή ο άλλος τον χτύπησε από πίσω.

Ο Μεριζέ αντί για απάντησι, έ-
δωσε μία τόσο δυνατή γροθιά στο
συνομιλήτή του, που τον έριξε χά-
μω, αλλά την ίδια στιγμή ο άλλος
τον κτύπησε από πίσω. Ο Μεριζέ
όμως δεν ήταν από κείνους που ζη-
τάνε βοήθεια και προσπαθούσε να
τά βγάλη πέρα και με τους δυό ο-
λομόναχους. Κάθε φορά όμως που τον
ρίχνανε κάτω, άργουσε πιά πολύ να
σηκωθή και τέλος έμεινε ξαπλωμέ-
νος στο έδαφος.

Οι δυό άνδρες τον άφησαν κι' έφυ-
γαν και ο Μεριζέ συνήλθε από τα
κτυπήματα όταν πιά άρχισε να σημε-
ρώνη. «Θέλουν να διαρρήξουν την
Τράπεζα... Μά όχι, αυτό δεν θά συμ-
βή ποτέ, εν όσω ζω έχω», ψιθύρισε
στον εαυτό του.

ΔΥΟ ΚΥΡΙΟΙ ΑΠ' ΤΗΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Το άλλο πρωί, έκρυψε το δεμένο
χέρι του κάτω από τον μανδύα και
πήγε στο γραφείο. Ο Πάρντη τον πε-
ρμήνευε.

— Να μία ευκαιρία για να μάς
δείξης την ικανότητά σου, Μεριζέ,
του είπε. "Εσύ γνωρίζεις καλά όλους
τους κατοίκους αυτής της πόλεως
και θά ξέρης να μάς πής ποιός μπο-
ρεί να είναι αυτός που γχθές βράδυ
χτύπησε πολύ άσχημα δυό κυρίους
από την Νέα Υόρκη. Αυτό είναι πολύ
άσχημο για το Ουίνφορ, γιατί οι ά-
νθρωποι αυτοί έχουν σκοπό να ανοί-
ξουν μεγάλες δουλειές εδώ, να δώ-
σουν εργασία στο λαό, να αυτήσουν
τα κεφάλαια της τοπικής Τραπεζής.
Θά σ' αφήσω να μιλήσης εσύ με τους
κυρίους...

Ο Πάρντη οδήγησε τον Μεριζέ
σ' ένα συνεχόμενο δωμάτιο, όπου δυό
κύριοι σηκώθηκαν άμέσως για να
χαιρετήσουν.

— Ο κύριος Τζών Ράσουελ και ο
κύριος Άλμπερτ Τήμαν, σύστησε
ο αστυνόμος.

Και οι δύο κύτταξαν το Μεριζέ
με ειρωνεία.

— Μπορείτε να μου πείτε μερικάς

Κρυμμένος παρακολουθούσε όλη μέρα την κίνησι έξω από την Τράπεζα του Ούνφορ.

λεπτομερείας και να μου δώσετε μία περιγραφή αυτού που σας χτύπησε; ρώτησε ο Μοριζέ.

— Είχε το δικό σας ανάστημα και την δική σας ηλικία, είπε ο Ράσγουελ.

— Ο Μοριζέ τον κύταξε προσεκτικά, κώτερα και δεν άργησε να καταλάβει ότι αυτός ήταν ο άνθρωπος που του είχε μιλήσει το περασμένο βράδυ.

— Για να μη άργοπορούμε, κύριε, συνέχισεν ο Ράσγουελ, σεις μάς χτυπήσατε, δεν φορούσατε, βέβαια, στολή, αλλά...

— Πώς; Έκανε ο Πάρντη, συνωφρυνόμενος.

— Ο Ράσγουελ προχώρησε δυο βήματα, και σήκωσε τον μανδύα του Μοριζέ.

— Νά ή απόδειξις, είπε. "Όταν μάς χτυπούσε τον χτυπήσαμε κι' έμεις... Βέβαια, θα μπορούσε και να μάς σκότωνε..."

— Αύτοι οι κύριοι, μου πρότειναν να τους βοηθήσω για να κλέψουν την Τράπεζα! φώναξε ο Μοριζέ.

— Τι λές Μοριζέ; είπε ο Πάρντη. Σήμερα το πρωί οι κύριοι αυτοί κατέθεσαν στην Τράπεζά μας εκατό χιλιάδες δολάρια!

— "Αν είχαμε στις τσέπες μας αυτές τις εκατό χιλιάδες πές βράδυ!... ελπεν ο ένας απ' αυτούς.

— Θα ήταν ένα θαυμασίο ποσόν με το οποίο θα μπορούσε να καταπολεμήσει τα γηρατειά του ο Μοριζέ, πρόσθεσε χαϊρέκακα ο Πάρντη. Θα σας παρακαλέσω όμως κύριοι, να μη τον καταγγείλετε, γιατί βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση. Χθές του είχα πη πώς θάπρεπε να άποσυρθη πιά από την υπηρεσία κι' αυτό το πράγμα έσως να τον ανάγκασε να...

— "Ω! δεν μάς έκανε και κανένα μεγάλο κακό... διέκοψε με ψυχράμια ο Ράσγουελ.

★

— "Υστερα από τριάντα μέρες θα τον έδιωχναν!... Τι σημασία όμως είχε τώρα πιά αυτό μπροστά στη συνφαντία με την όποιαν στιγμήτιζαν το ασπιλο όνομά του; "Ω! αν μπορούσε να τους συλλάβη!... Πώς όμως; Ποιος θα πίστευε ότι αυτοί οι δυο κύριοι είχαν στο νού τους μία τέτοια πράξι;

Το ίδιο βράδυ βρήκε στο δρόμο κάποιο συνάδελφό του και του μίλησε σχετικά με το ζήτημα αυτό.

— Λές ψέματα, Ντάν; φώναξε ο άλλος. Οι διαρρηκται δεν καταθέτουν στην Τράπεζα τόσα ποσά, κι' ύστερα ποιος λόγος θα τους ανάγκαζε να αγοράσουν κτήματα και να τα πληρώσουν τόσο ακριβά; Αγόρασαν κι' από μένα μία φυτεία για δέκα χιλιάδες δολάρια...

— Λοιπόν;

— Αγόρασαν ακόμα και το κτήμα του Πέρη για δώδεκα χιλιάδες.

— Τιποτα άλλο;

— Κι' άλλα δυο κτήματα, λένε ότι θα κτίσουν μεγάλα εργοστάσια... Και ξέρεις τί σημασία έχει αυτό για την πόλι μας, Μοριζέ; Και σύ τους έκανες να αμφιβάλλουν για την ασφάλεια και τη δική τους και των χρημάτων τους.... Άπορώ, μά την αλήθεια, πώς σ' αφήνουν να κυκλοφορής ελεύθερα. Ο νεαρός Πάρντη εινε πολύ έπεικτής μαζί σου...

Το πρόσωπο του Μοριζέ πήρε μία άγρια έκφρασι.

— Χάνκ, φώναξε, μόποιεις να μου πής που έβαλες τα χρήματά που σούδωσαν οι δυο αυτοί κύριοι!...

— Στην Τράπεζα, όπως κάνει όλος ο κόσμος.

— Λοιπόν, άκούσε Χάνκ, όπως εσύ, έτσι και όλοι οι άλλοι από τους όποιους αγόρασαν κτήματα οι δυο αυτοί μεγαλοεπιχειρηματίαι σου, έβγαλαν τα χρήματά τους στην τοπική Τράπεζα. Λέτε ακόμα ότι κατέθεσαν και οι ίδιοι εκατό χιλιάδες δολάρια;... Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, το σκοπό τους; "Όλα αυτά τα κάνουν για να μη τους υποψιασθί κανείς και για να έχουν μίαν ιδέα, σε ποιά ακριβώς μέρος βρίσκονται τα χρηματικά βώτια της Τραπέζης. Τί τους ενδιαφέρει, όσο μεγάλο και αν εινε το ποσόν που πλήρωσαν και σε σένα και στους άλλους, αφού πολύ σύντομα θα τα πάρουν κι' αυτά μαζί με όλα τα κεφάλαια της Τραπέζης; "Αλλά εγώ σου δίνω τον λόγο μου πως θα τους τσακώσω, Χάνκ. "Από άποψη κι' όλας θα άρχισω να τους στήνω καρτέρι. Νύχτα και μέρα θα τους παρακολουθώ, και μάλιστα μέσα από το σπίτι σου, από το δωμάτιο εκείνο που βλέπει προς την Τράπεζα. Πρόσεξε καλά όμως να μην πής σε κανένα τίποτα... Ο Μοριζέ ήξερε ότι οι διαρρηκται των Τραπεζών, δεν περιμέναν ποτέ να νυχτώση για να κάνουν τη δουλειά τους. Με τα όπλα που ήταν έφωδιασμένοι, τολμούσαν και την ημέρα ακόμα να έπιτεθούν χωρίς να διστάσουν να σκοτώσουν εκείνους που θα τους ήμπόδιζαν.

Ο ΧΑΝΚ ΠΡΟΔΙΔΕΙ ΓΕΛΩΝΤΑΣ

— Ο Μοριζέ από την στιγμή εκείνη έγκαταστάθηκε στο σπίτι του Χάνκ και ειδικά στο δωμάτιο εκείνο που έβλεπε την είσοδο της Τραπέζης.

Την άλλη μέρα ο Χάνκ πήγε με τον Τήμαν και τον Ράσγουελ στο έσοχικό κτήμα που τους είχε πουλήσει. "Ήταν πολύ ευχαριστημένος με το ποσόν που του είχαν προσφέρει, γιατί ήξερε ότι σε άλλη περίπτωση δεν θα τούδιναν ούτε την μισή τιμή.

Για να διασκεδάση τους δυο γενναιοδώρας αγοραστές του, άπεφάσισε να τους πη τα σχέδια του Μοριζέ.

— "Ο δυστυχισμένος ο φίλος μου ο Μοριζέ, τρελλάθηκε, είπε γελώντας.

— Γιατί το λέτε αυτό, κύριε Χάνκ; ρώτησε ο Ράσγουελ, ρίχνοντας στο σύντροφό του ένα ύποπτο βλέμμα.

— Νά, δεν του βγάζει κανείς την ιδέα—σας παρακαλώ μην στενοχωρηθίτε καθόλου γι' αυτά που θα σας πω—ότι... ότι εσείς, κύριοι μου, έχετε σκοπό να διαρρηξίτε την Τράπεζα. Κι' αυτό, βέβαια, δεν μπορεί να χαρακτηρισθί περά μονάχα ως τρέλλα, γιατί εσείς προσπαθήτε να κάετε τόσα καλά στον τόπο μας. Εγώ έρω καλά, κύριοι, ότι κανείς έδω στο Ούνφορ δεν πιστεύει στα λόγια του Ντάν. "Η Τράπεζα βρίσκεται στη διαθεσί σας, και εινε πρόθυμη να σας έξωπληρήσει όταν την χρειάζεσθε...

— Και πώς συνέβη να σας πη ο Μοριζέ αυτήν την γελοία ιστορία; ρώτησε ο Ράσγουελ.

— Μά ο γέρο-έξκουτιάρης, εινε τόσο βέβαιος πως δεν γελιέται, ώστε στρατοπαίδευσε κιόλας από χθές πίσω από ένα παράθυρο του σπιτιού μου, που βλέπει την είσοδο της Τραπέζης, και αυτή την στιγμή κυττάζει σάν τρελλός τις πόρτες.

— Ο Ράσγουελ και ο Τήμαν αντήλαξαν ένα βλέμμα. "Ο γέρο-διάρβολος είχε βαλθί για καλά να καταστρέψη τα σχέδιά του. Τώρα όμως

χάρis στις φλυαρίες του Χάν, θα μπορούσαν να υπερπηδήσουν τα εμπόδια.

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Την ίδια στιγμή ο Μοριζέ βασάνιζε το μυαλό του με χίλιες σκέψεις.

— "Ο Χάνκ ασφαλώς θα πη στον Ράσγουελ και τον Τήμαν τα σχέδια μου", συλλογιζόταν. "Ίσως μάλιστα τους φέρη και ως έδω για να με έδουν, αλλά δεν με νοιάζει, στον Πάρντη μονάχα δεν μπορούν να πουν τίποτα, γιατί τότε θα τον κάνουν να υποψιασθί πως εινε ενοχοι. "Αλλως τε τί τους ενδιαφέρει αν κυττάζω την είσοδο της Τραπέζης; "Ωστόσο πρέπει να προσέχω... Οι άνθρωποι αυτοί δεν θα διατάσουν και να με σκοτώσουν ακόμα."

— "Ήταν σχεδόν βέβαιος ότι το βράδυ εκείνο δεν θα τολμούσαν να πραγματοποιήσουν τα σχέδιά τους, αλλά δεν μπορούσαν και να άργοπορουν επί πολύ, γιατί, ίσως οι εκατό χιλιάδες που έβαλαν στην Τράπεζα, να ήσαν κλεμμένες από κάποιον άλλο."

Πράγματι, η ημέρα εκείνη πέρασε χωρίς κανένα έπεισόδιο. "Όλο το βράδυ δεν σηκώθηκε ούτε στιγμή ο Μοριζέ από το παράθυρο.

— "Επί τέλος ξημέρωσε. Οι άδρες για κείνον ήσαν ατέλειωτες. "Ήξερε ότι η Τράπεζα θα άνοιγε πολύ πρωί εκείνη την ημέρα, γιατί ήταν Σάββατο και η δουλειά ήταν πιο μεγάλη, γιατί όλοι οι έργατες έτρεχαν να καταθέσουν τις οικονομίες των και ζητούσαν τον λογαριασμό."

— "Τώρα πιά πλησίασε η ώρα", είπε στον εαυτό του ο Μοριζέ, όταν το ρολόι του τοίχου κύτπησε έντεκα φορές. Με μεγάλη προφύλαξι έβγαλε το κεφάλι του έξω για να διη το δρόμο... Στην μία γωνιά στεκόταν ένα πελώριο φορτηγό αυτοκίνητο, που είχε γυρισμένο το πίσω μέρος του προς την Τράπεζα. Ο Μοριζέ δεν μπορούσε να διακρίνη τον οδηγό, αλλά άκουσε τη μηχανή που βρισκόταν σε κίνηση. "Αν κάνη όπισθεν", συλλογίσθηκε ο Μοριζέ, θα κλείση τον δρόμο και έτσι θα έμποδιση τα αυτοκίνητα της Αστυνομίας να πλησιάσουν". Γύρισε το βλέμμα του προς την άλλη πλευρά και είδε ένα άλλο, σχεδόν παρόμοιο αυτοκίνητο, που βρισκόταν κι' αυτό σε κίνησι. Και τα δυο αυτά άμάξια είχαν τόσο άσθρο έξωτερικό, που αν τολμούσε να κάνη καμιά παρατήρησι κανείς θα προκάλούσε τον γέλωτα και οι σωφέρ ίσως να τον κατήγγελλον κιόλας ως...συκοφάντη."

— "Ο Ντάν Μοριζέ όμως ήταν βέβαιος για την ένοχή τους, γι' αυτό έκανε δυο βήματα πίσω και έξακούθησε να κυττάξη τον δρόμο, χωρίς να φαίνεται."

— "Ξαφνικά, είδε να προχωρή προς την Τράπεζα το αυτοκίνητο του Ράσγουελ και του Τήμαν. "Ο Μοριζέ πρόσεξε ότι στο βολάν καθόταν ένας σωφέρ που δεν τον γνώριζε."

— "Πριν προφθάση να τραβηχθί άκουσε ένα πυροβολισμό και συγχρόνως ένοιωσε τόσο τρομερούς πόνους στο άριστερό του χέρι, που αναγκάστηκε να πετάξη το ένα του ρεβόλβερ. Την ίδια στιγμή είδε τα δυο φορτηγά να κάνουν όπισθεν: "Τώρα, νομίζουν πως με ξεκαθάρισαν" ψιθύρισε γελώντας.

— "Ο Ράσγουελ και ο Τήμαν γαλήνιοι, προχωρούσαν προς την Τράπεζα. "Ο Μοριζέ κατέβηκε δυο-δυο τις σκάλες και πετάχθηκε έξω. "Ο

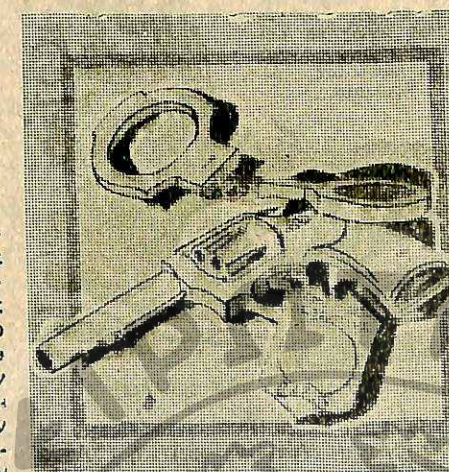
σωφέρ που είχε πυροβολήσει έναντιον του, κύταξε την πόρτα της Τραπέζης και ο γέρο-άστυνομικός βρήκε τον καιρό να προσέξη ότι στα πόδια του είχε κρυμμένο ένα όπλοπολυβόλο.

Την στιγμή που ήταν έτοιμος να ακολουθήση τους δυο διαρρηκτες, τον άντελήφθη ο σωφέρ και είδε το αίμα που έτρεχε άφθονο από το άριστερό του χέρι. "Αμέσως έβαλε σ' ενεργεια το όπλοπολυβόλο του, αλλά ήταν πολύ άργα πιά, γιατί οι δυο σφαίρες που έφυγαν από το όπλο του άστυνομικού, έπεσαν σάν αστραπές στο κεφάλι του σωφέρ και τον σκότωσαν."

— "Θεέ μου! Έκανε, ο Ντάν. "Αν εινε άθως; αν ήλθε κι' αυτός για καταθέσεις; "Αλλά... όχι! "Αν ήταν έτσι, γιατί πυροβόλησε στο παράθυρό μου, και τί το ήθελε το όπλοπολυβόλο;

— "Κάποιος συνάδελφός του, που άκουσε, φαίνεται, τους πυροβολισμούς φάνηκε στη γωνιά τρεχάτος."

— "Γρήγορα, Κλήβ! φώναξε ο γέρο-άστυνομικός, είδοποίησε το Τμήμα, ληστεύουν την Τράπεζα, οι ύπάλληλοι δεν θα προφθάσουν να καλέσουν συ-

ναγερομό!... Γρήγορα Κλήβ, εγώ πηγαίνω μέσα...

— "Πριν κάνη δυο βήματα, άκουσε πυροβολισμούς και φωνές. Το κακό είχε άρχισει. Πανικόβλητοι οι ύπάλληλοι έτρεχαν έδω και εκεί, και μέσα σ' εκείνο το πανδαιμόνιο, είδε τον Ράσγουελ και τον Τήμαν να τρέχουν ο καθένας με μία βαλίτσα στα χέρια και μ' ένα όπλο."

— "Ο Τήμαν είδε πρώτος τον Ντάν Μοριζέ και άμέσως πυροβόλησε. "Η σφαίρα τον βρήκε στο δεξιό του χέρι αλλά όχι και πολύ βαρεια, γι' αυτό είχε την δύναμι να πυροβολήση με το όπλο που έκρατούσε σ' αυτό το χέρι. "Η μία σφαίρα βρήκε τον Τήμαν στο χέρι που βαστούσε το όπλο και η άλλη στο πόδι, και τον έκαμε να κυλισθί χάμω αφήνοντας να του ξεφύγη η βαλίτσα."

— "Ο Ράσγουελ στο διάστημα αυτό, έοφισε την βαλίτσα του που ήταν παραφουσκωμένη με χρήματα και έτρεξε να άρπάξη και την άλλη. Χωρίς όμως να χάση ούτε στιγμή, ο Μοριζέ, που τον άντελήφθη, έρριξε τις δυο τελευταίες του σφαίρες επάνω του και τον έαπλωσε κι' αυτόν στο πλάι του φίλου του."

— "Από μακριά τώρα άκούσθηκαν οι σειρήνες των αυτοκινήτων της Αστυνομίας. "Η άποστολή του Μοριζέ είχε τελειώσει. Δεν του έμενε πιά παρό-

να φροντίση πως να θεραπεύση τα τραύματά του.

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ... ΠΑΡΝΤΗ

— "Ο Ντάν Μοριζέ βγήκε από το νοσοκομείο με ένα χέρι. Το άριστερό του δεν υπήρχε πιά. "Ανώφελα παρακαλούσαν οι ρεπόρτερς των έφημερίδων να του πάρουν μία συνέντευξι. Δεν έννοούσε να δεχθί κανέναν, πρ πάντων όταν του διάβαζε η σύζυγός του τις έφημερίδες που έγραφαν για την διάρρηξι. Γιατί όλες έλεγαν ότι η σύλληψη του Ράσγουελ και του Τήμαν άφειλόταν στο δαιμόνιο πνεύμα του Τζών Πάρντη, που από την πρώτη στιγμή που είχαν πατήσει οι δυο αυτοί κακοποιοί το πόδι τους στο Ούνφορ, είχε μαντεύσει ότι ήσαν κακοποιοί και για να τους ρήξη έ άρχις στα ίχτυά του, σχεδίασε να τους παίξη ένα έξυπνο κόλπο. Και πρώτα απ' όλα, έγραφα, απέλυσε φαινομενικά τον Μοριζέ, γιατί ο τελευταίος αν δεν έταπεινωνόταν, δεν θα ένεργούσε με τόσο δραστηριότητα."

— "Ακούοντας την γυναικα του που όλο διάβαζε, ο Ντάν Μοριζέ, έγινε κατακόκκινος από τον θυμό του. Βέβαια τον άνεγνώριζαν για ήρωα, αλλά σύμφωνα με τα γραφόμενα των έφημερίδων, ήταν ήρωας έξ αιτίας του Τζών Πάρντη."

— "Μπέττυ, είπε στη σύζυγό του, δεν θα δόσω καμιά συνέντευξι, και σύ, αν σε ρωτήσουν, δεν θα πής τίποτε. Μόλις γίνω καλύτερα θα πάω στο γραφείο και θα πω την ιστορία μου μπροστά σε όλους. Θέλω να γελοιοποιήσω τον Πάρντη."

— "Του χρειάζεται ένα καλό μάθημα... Έκανε εκείνη. Για πές μου όμως, σε τί ποιηή φαντάζεσαι ότι θα καταδικασθουν αυτοί οι δυο κακούργοι που σ' άφηκαν ανόητο;

— "Θα περάσουν από την ηλεκτρική καρέκλα, γιατί σκότωσαν τρεις ύπάλληλους της Τραπέζης και τον Χάνκ ο όποιος πολύ άργα κατάλαβε με ποιους είχε να κάνη και κάτι πής να πη, αλλά αυτοί, έπειδη δεν είχαν καιρό για συζήτησι, τον σκότωσαν..."

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΜΟΡΙΖΕ!

Την ημέρα που ήταν πιά σε θέσι να πάη στο γραφείο του, σηκώθηκε πολύ πρωί και ήταν πολύ συγκινημένος. Για να μη τον περικυκλώσουν οι περιέργοι πήρε ένα ταξι.

— "Καλή μέρα, Ντάν, φώναξε πρώτος ο άστυνόμος Λάμπερτ, όλο το Ούνφορ εινε υπερήφανο για σένα."

— "Γεια σου, Ντάν, πρόσθεσε και ο διευθυντής Φλέιτον, η αστυνομία εινε υπερήφανη για το κατόρθωμά σου."

— "Ο Μοριζέ όσο έβλεπε τα χαμόγελά τους και άκουε τα καλά λόγια, νόμιζε πως θα τρελλαινόταν απ' τον θυμό του, γιατί θυμόταν ότι λίγες ημέρες πρίν, αυτοί οι ίδιοι άνθρωποι τον περιφρονούσαν κι' ούτε ήθελαν να τον χαιρετήσουν."

— "Επί τέλους μπήκε στα γραφεία του διοικητού Πάρντη, ο ποιος μόλις είδε το κομμένο χέρι του, χαμήλωσε ντροπιασμένος το κεφάλι, και ο ίδιος του πρόσφερε κάθισμα για να καθήση."

— "Δεν πιστεύω να ύπαρχη λόγος να σου πω ότι έκανες το καθήκον σου περισσότερο απ' όσο φανταζόμαστε όλοι, και ότι θα μείνης στην αστυνομία, του

είπε με ένα χαμόγελο.

Ο Μοριζέη ήταν έτοιμος να τον ύβριση, αλλά τα λόγια δεν έφθαναν στα χείλη του.

—Σ' ευχαριστώ, του είπε γαλήνια, αλλά αστυνομικός μ' ένα χέρι...

—Όταν ο άνθρωπος έχει το δικό σου μυαλό, και την δική σου πείρα, δεν χρειάζεται τα χέρια του, Μοριζέη, τον διέκοψε ο προϊστάμενός του.

—Άκουσε, παιδί μου, δεν ήλθα γι' αυτό, αλλά η σύζυγός μου μου διάβαζε τις εφημερίδες, και...

—Είμαι στα χέρια σου, Μοριζέη, τον διέκοψε πάλι ο Πάρντη, ο Στρόσκ άνάλαθε να δώσει αυτήν την ψεύτικη την συνέντευσι. Τώρα όμως έσύ μπορείς να γελείς όσο θέλεις εις βάρος μου. Πρέπει να ξέρεις ότι εγώ είπα στον Φλέιταν ακριβώς όπως συνέβησαν τα πράγματα, από την άρχή ως το τέλος... Τώρα φανέρωσε και συ την αλήθεια και εγώ είμαι έτοιμος να επιβεβαιώσω ότι θά πής...

—Υστερα από τα λόγια αυτά, χτύπησε το κουδούνι και διέταξε να φέρουν στο γραφείο του τον ρεπόρτερ της εφημερίδας «Αργούς».

—Τώρα μπορείς να του πής την ιστορία, Μοριζέη, Ψυθίρισε.

Ο γεροαστυνομικός στριφογύρισε με άμχανία το μαντήλι που βαστούσε στα χέρια του και ύστερα γυρίζοντας προς τον ρεπόρτερ:

—Ο διοικητής μας σας έδωσε μέσω του Στρόσκ δλοκλήρη την ιστορία, είπε, πράγματι δεν είχε σκοπό να μ' άκούση, αλλά το έκανε για... για να έργασθω με την καρδιά μου...

—Γιατί δεν λές την αλήθεια, Μοριζέη, διαμαρτυρήθηκε ο Πάρντη.

—Εκείνος όμως ήταν γυρισμένος προς το μέρος του ρεπόρτερ:

—Θά άκούσης την ιστορία μου, και ή όχι; Νομίζω ότι ήλθες εδώ για να πάρης συνέντευξη από μένα και όχι από άλλον. Λοιπόν, έννοω να γράψης αυτά που σοι λέγω ένώ, άλλως θά καταγγείλω την εφημερίδα σου.

Συγκινημένος ο ρεπόρτερ έβριλε το χέρι του στον ώμο του αστυνομικού.

—Ηξερα πως ήσουν μεγάλος, Μοριζέη, αλλά δεν φανταζόμουν ότι θά έφθανες σ' αυτό το σημείο, του είπε.

Συλλογισμένος ο γεροαστυνομικός έκτύπαζε τώρα το πάτωμα. Είχε έλθει με μοναδικό σκοπό να ταπεινώση τον Πάρντη, μα τώρα που του φέρθηκε έτσι, αισθανόταν μαζί με μία μεγάλη ικανοποίηση και συμπάθεια για τον νεαρό του προϊστάμενο.

—Ευχαριστώ, Μοριζέη, του είπεν ο διοικητής του, όταν μέιναν μόνοι.

—Έτσι έπρεπε να γίνει, άρχηγέ, του άπήντησε, και τώρα θέλω να μου επιτρέψετε να άποσυρθώ... Η άστυνομία δεν χρειάζεται ανθρώπους μ' ένα χέρι. Θά περνά τον καιρό μου ψαρεύοντας.

—Δέν θέλω να σ' άφήσω να φύγης, Μοριζέη, φώναζε ο άλλος, δέν βλέπω τί σ' άναγκάζει να φερθής έτσι.

—Έλα, παιδί μου, να κάνουμε ένα μακρινό περίπατο, του είπε, κι' εκεί θά έχουμε όλο τον καιρό να συζητήσωμε γι' αυτά τα πράγματα.

—Πάμε όπου θέλεις, Ντάν, άπήντησε μ' ένθουσιασμό ο Πάρντη, τώρα ξέρω πως όταν βρίσκωμαι μαζί σου θά ακούω και θά μαθαίνω πολλά χρήσιμα για την σταδιοδρομία μου πράγματα.

ΦΙΛΙΠ ΚΑΡ.

Μικρά διηγήματα

ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Στάσου, "Αννα... Έκεί κάτω είναι ο θάνατος!

Στο πρόσωπο του "Αντι είχε ξαφνικά ζωγραφιστή μία έκφρασις άπογνώσεως και τρόμου.

—Άλλά τα λόγια του έχάθηκαν μέσα στην άγκαλιά της χαράδρας. "Η "Αννα Σπάρκλε εξακολουθούσε το τρελλό τρέξιμό της στο άπότομο μονοπάτι, προς τη μικρή λίμνη με το νερό που οι άκτίνες του ήλιου καθρεφτίζονταν στην επιφάνειά του.

Σ' αυτήν την άπεγνωσμένη κούρσα την είχε φέρει ή δίψα, ή φοβερή δίψα που άνάθει τα σπλάχνα και τον λαιμό, που ξηραίνει τις σάρκες και

φέρνει στο μυαλό την τρέλλα!

Ο "Αντι Λίτμαν και ή "Αννα Σπάρκλε περιπλανιόντουσαν χαμένοι στην έρημο του Κολοράντο. Δέν είχαν πιά ούτε τ' άλογά τους, ούτε τρόφιμα. Μάταια ζητούσαν τον ποταμό που θά τους έχρησίμευε ως οδηγός για να φθάσουν σε κανένα χωριό και να κορέσουν τη δίψα τους.

Οι γραφικές χαράδρες, άνάμεσα στα άμμόβουντα, έμοιαζαν με μεγάλες ούλες άνοιγμένες έπάνω στο πρόσωπο της γης.

Η "Αννα, έστρελλαμένη πιά από τη δίψα, είχε ήδη άρχισει να δείχνη σημεία παραφροσύνης, όταν για μία στιγμή είδε πρώτη στα πόδια ένός λοφίσκου μία μικρή λίμνη με νερό που το έπαιρνε από μιάν άγνωστη πηγή.

—Άφησε μία δυνατή καυγή χαράς με την ιδέα πως θά μπορούσε να βουτήξει το πρόσωπό της μέσα σ' εκείνο το νερό που της φαινόταν πιο γλυκό και πιο μεθυστικό από το καλύτερο κρασί, και να πιή, να πιή, να πιή!... ως που να πεθάνη — άν μπορούσε να συμβή αυτό — άρκει να σβήσει εκείνη τη φλόγα που την έβασάνιζε και της έκαινε τα σωθικά.

Ο "Αντι, από το έπάνω μέρος του λόφου την είδε να κατεβαίνει τρέχοντας το άπότομο μονοπάτι, αλλά δέν έτόλμησε να την άκολουθήση παρ' όλο που το θασανιστήριό του δέν ήταν μικρότερο από το δικό της. Του φάνηκε σαν να έπρόκειτο να της ά-

φαιρέση κάτι που της άνηκε και που αυτή θά υπερασπιζόταν άμέσως μ' όλη τη δύναμη της άπελπισίας της.

Έξ άλλου ή ιδιότης του ως κάουμπόυ, νέου, δυνατού και σκληραγωγημένου στις στερήσεις των μακρινών έρημικών πορειών τον έδειχνε πιο μεγάλης άντοχής στον άγώνα και στη δίψα, άπέναντι εκείνης της νέας που δέν είχε δοκιμάσει ποτέ της κακουχίας κι' ούτε μπορούσε ν' άνθέξη σ' αυτές παρ' τα σφιγγλάνειάτα της.

Για μία στιγμή όμως ο "Αντι άφησε να συγκεντρωθί μ' όλη του τη δυνατή προσοχή το θέλημα του έπάνω σ' εκείνο το νερό της μικρής λίμνης, που έδειχνε πως ήταν άκίνητη σαν γυάλινη και σχεδόν άμέσως μία δυνατή κραυγή έξφυγε από το στήθος του.

—"Αν δέν είμαι θύμα καμιάς τρομερής φαντασίας... εκεί μέσα στο νερό βρίσκεται ένα ανθρώπινο πτώμα!... είπε. "Οχι! όχι! Δέν άπατώμαι, δέν κάνω λάθος... Το βλέπω πολύ καλά τώρα... Και βέβαια, αυτό το νερό είναι δηλητηριασμένο εξ αίτίας του πτώματος που βρίσκεται έν άποσυνθέσει...

Κι' ή "Αννα, που έτρεχε προς τα εκεί, κυριευμένη από τη φλογισμένη δίψα της... δέν φανταζόταν πως έπήγαινε να συναντήση τον θάνατο. Είναι φοβερό, είναι φοβερό!... Πώς να κάμω ή "Αντι για να την σώση;

Νά την προφθάση πριν να πιή!... Δέν είχε τον άπαιτούμενο καιρό.

Πράγματι, ή νέα είχε φθάσει κι' όλας στην άκρη εκείνης της μικρής λίμνης, γελούσε, χτυπούσε τα χέρια, πηδούσε σαν χαρούμενο παιδί, δοκιμάζοντας μία νέα κι' έξαιρετική συγκίνησι επιβραδύνοντας για μερικά λεπτά της ώρας το φριχτό θασανιστήριο της δίψας που ως τη στιγμή εκείνη έδοκιμάζε.

Έκείνο όμως που έβλεπε ο "Αντι από ψηλά δέν μπορούσε να το ίδι κι' ή "Αννα από το μέρος που θρισκόταν, λόγω του όπτικού φαινομένου της διαθλάσεως.

—Υστερα, για μία στιγμή, ή νέα γονάτισε, έστήριξε τα χέρια της στο έδαφος και έσκυψε προς τα δηλητηριασμένα νερά της λιμνούλας, με βουλιμία.

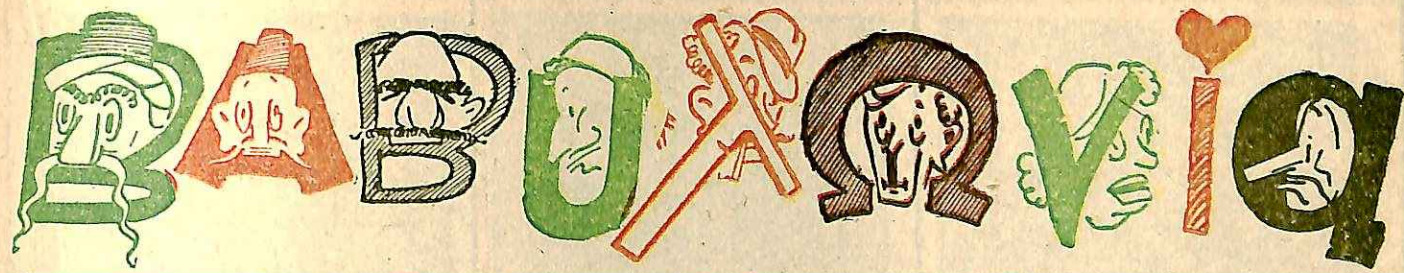
Τά χείλη της όμως δέν μπόρεσαν ν' άγγίξουν την επιφάνεια του νερού: μία άνέλπιστη έξωτερική δύναμις της είχε έπιβληθή, την είχε άκινήτησει, την είχε τραβήξει μακριά από τον θάνατο. Τι είχε συμβή;

Ο "Αντι είχε χρησιμοποιήσει το «λάσσο» του και ρίχνοντας στον άέρα τον κινητόν εκείνον κύκλο μ' όλη του την τεχνή ως κάουμπόυ, τον έφερε να πέση ακριβώς γύρω από τους ώμους της νέας, ή οποία για μία στιγμή θρέθηκε δεμένη σφιχτά κι' άνίκηνη να κινηθί...

Η τύχη τους έβοήθησε, γιατί λίγη ώρα άργότερα ο καυτερός ήλιος κρύφτηκε πίσω από πολλά και πυκνά γκρίζα σύννεφα, που δέν άρχισαν να καταλάθουν δλοκλήρη το στερέρα και να δημιουργήσουν μία καταρρακτώδη βροχή.

Η "Αννα τότε, έσπλωμένη κατά γής, άφησε το νερό της όρμητικής βροχής να σβύση σιγάσιγά τη φωτιά που ή δίψα είχε άνάψει σ' όλο της το κορμί.

Ε. ΜΑΡΙΝΟ

Ο Μενιδιάτης για τη...

ΜΟΔΑ

Ρι σεις, τι θ' άπογίνουμε, ρι σεις, μ' έφτουνες τοι μόδις; Προχτές, ούτι λίγου ούτι πουλύ, ή Κόλλιαίνα, ή κτσή,θγίκε στοσού δρόμους κι' φόραγε κάτι παπούτσια που θγαίναντο δξω όδλα τα δαχτύλια τσ'. Την θλιέπει, μάτια μ', ή Μπουρδούσινά μ', κι' τι νουμίζεις πώς μ' λίες!

—Μπουρδούσ', θέλου παπούτσια σαν τσ' Κόλλιαίνας!

—Τσέ θούα, Μπουρδούσινά μ'!

—Παπούτσια σαν τσ' Κόλλιαίνας!

—Τι είπης, μουρή; Δίν ντρέπεσαι και λίγ'; Άντι να χαθής από μπροστά μ' παληοτόμαρου μη σε τσάκισ' στο ξύλ'!

—Για τα παπούτσια θά μι δείρξης, άντρούλη μ'; Δέν ντρέπεσαι!

—Άμ' γιατί κάνε; Για τα μαύρα σου τα σόκα; Άμή να σι δώ κριμασμένη άνάποδα πατούμενα σαν τσ' κ' τοής δέ σοι παίρνω. Μπή κις!

—Γιατί μαθές, Μπουρδούσ' μ'; Άσκημα είνι, μαθές, τα παπούτσια που φοράει ή Κόλλιαίνα;

—Πολύ άσκημα, μουρή! Μά δίν το καταλαβαίνεις;

—Ιγώ τα θέλου άμορφα...

—Άμ' αυτά, μουρή, δέν έχουν μέρος για να μπαίν' τα δαχτύλια του ποδαριού σ'...

—Δέν πειράξ', Μπουρδούσ'... Έσύ πάρεμι και μην τα συζητάς ητόθυνα, γιατί δέν τα κατέχ'ς...

—Άμ' δέ σ' τα παίρν'...

—Γιατί;

—Μά τ' ρουτάς, βρέ γυναίκα; Για μπίτ κουρούδο με πής, να πάω ν' άγουράσω τρύπια παπούτσια;

—Άμα θέλ'ς, πάρε ένα ταικούρ' κι' κόφ' του μπρός μέρους του παπουτσιούσ'!

—Ι-σ' μία φορά δι θέλ'ς να θγοδνι τα δαχτύλια σ' θ-ξω; Ιέτσι άθ βγοδνι πιο πουλύ κι' από τσ' Κόλλιαίνας. Γέγυκε;

Ο ΜΠΟΥΡΔΟΥΣΗΣ

Ο Λεβαντίνος για τη...

ΖΕΣΤΗ

Α θι, άγαπητέ μου, έ-τ-έν γκράν θασανό, για να μην πώ τίποτα πλύ μάλ. Και μαλερεζμάν δέν έννοει, τ' κομπράν, να μάς έγκαταλείψη σέτ ζεστή. Άπό το πρωί ζύσκ λά νουί ψηνόμαστε και ζητάμε σε-κούρ, αλλά ριέν ν' το δέ γίνεται.

Είμαι πολύ μαλερέ, ά κώζ της ιστορίας αυτής. Γιατί, μόν φρέρ, να κάνη ζέστη; Παρασκ-έ, καλοκαίρι; Έμπιέν, κι' ύστερα; Ντίτ κέλκ σ'όζ, άγαπητέ!

Είν' άνάγκη, δηλαδή, λ' έτέ να μη φουάη έν π' έ-ά-έρας; Είνε άνάγκη, μόν πτί-κουζέν; Έγώ, τουλάχιστον, ζέ ν' έ θούα π' άυτε την αίτία, ούτε την άφορμή. Και παρντονέ μουά, γιατί σ' έ ζάλισα, αλλά είμαι τρέ νερβέ. Σοι λέω τούτ λά βεριτέ. Είμαι πολύ - πολύ μα πάρα πολύ νερβέ, και δέν ξέρω κέλ ντιάμπλ θά γίνω.

Στην ψυχή ν' έ μόν πέρ!...

Ο ΛΕΒΑΝΤΕΝ

ΑΠΙΣΤΙΕΣ

Φώντα, άποκλει- με μερακλή να ξανασιμίζω πάλι, Φύγε, λοιπόν, γίνε... άπών, κι' έχεις μεγάλο χάλι!

Ίσα, καυμέ! Έχω έρωμέ- που δέν τον θέ-κατ' όναρ, και δέ με π'α- στού Φιλοπία- μα μοναχά στού Τζόνναρ!

Τις προκοπές τα πές, πές, πές, τα είδα τα δικά σου, γι' αυτό και τώ- σέ σταματώ και σοι φωνάζω «χάσου»!

Είμαι πιστή και θά σοι στεί- το φίλο μου για πίκια, για να σέ δει- κι' έτσι να δ'ή το γάλι σου!...

ΜΑΡΙΚΑ

ΦΩΝΤΑΣ

Ο Έβραϊος για τη...

ΣΑΛΟΝΙΚΑ

Τι θές, μάτια μου; Τι θά κάνης στο Βρώπη και πήρες το Σομπλόν να φύγης; Κάτσε δώ, μάτια μου. Στο Σαλονικά θά θρής ό,τι θελήση το ψυχή σου.

Τό 'Ισραηλίτη τίποτα δέν είνε που δέν το ξέρει, που δέν το έχει. Προχτές το Μω-ύσ' μου πούλησε πενήντα ξώθρακα μεταξωτά. Φτηνό πράμα, μάτια μου. Δόσε τρία κατσάτάρικα, να με συχωράς σ' όλο σου το ζωή. Δέ θέλεις; Δόσε διακόσιες ένενήντα όχτώ! Τίποτες δέ βγάξω, μάτια μου.

Δέ θέλεις ξώθρακα; Πάρε πασσατέμπο, μάτια μου! Δόσε ένα δίφραγκο, να σοι δώσω και παραπάνω! Δέ θές πασσατέμπο; Πάρε κουμπιά, μάτια μου, πάρε βελόνες, πάρε καρφίτσες! Άπ' όλα έχει το Σαλονικά! Πάρε και φχαριστημένους θά μείνης. Άμα λέω ψέματα ν' άνοίξη τάφος μου, μέσα να μπής! Πάρε, μάτια μου. Τζάμπα πράμα είναι!...

ΑΒΡΑΜΙΚΟΣ

Η Σμυρνια για τη...

ΓΛΥΦΑΔΑ

Χάλασε, καλέ, ο κόσμος! Ίχάλασε, μα την Παναίτσα! Το είδηκα προχτές με τα μάτια μου, και θώς ήπρη τα άτομομπίλι και ικατέθηκε στη Γλυφάδα να δροσίω το κορμάκι μου που λουγκάκη πιά μ' αυτό το χαμσί. Μα που να μην ικατέβαινα, κώνα-Μαρίνα μου!

Καθώς ικατέθηκε, να σου κι' ήρξε δίπλα μου ένας άψηλός λιμοκοντόρος, που — ήμαρτον Παναίτσα μου! — ήταν όπως τον Ιγένησε ή μάνα του.

—Ματμαζέλ, μου λέει, ήρχατε για μπάνιο;

—Γιαβουκλός μου είσαι, μπρέ, τσιρτσιμπλάκι, για να σοι δώσω λογαριασμό;

—Γιατί θρίζεις, κούτσου μου! Έγώ γκεβεζεληκι σουκίνα.

Ίκοκκίνισα ίσαμε τοή ρίζες των αυτιών μου, κώνα-Μαρίνα μου. Καλέ, τί έστ'ίπωτοι γινήκανε αυτοί οι άντρηδοί!

—Φύε, μπρέ, του λέω, Φύε, γιατί θά φωνάξω την πολίτσα και θάχης άσχημα ξεμπερδέματα! Φύε!

Είδα κι' ήπαθα, καλέ κώ να Μαρίνα μου, να το σου γιορυνήσω το κιπέκι. Κι' άμα το ιδιώξα, ικατέθηκε στοή μπανιέρες. Ίθρηκα τ'ά μπανιέρη και τον Ιρώτηξα!

—Πού είνε, καλέ σύ, ή χαβούζα, για τοή γυναιέκες;

—Ποιά χαβούζα, κοπέλα μου; Έδω είνε μπανιέ μίε.

—Ήβι! Δέν υπάρχει, και λέ, λουτροές μοναχά για τοή γυναιέκες;

—Όχι!

—Ήμαρτον, Παναίτσα μου! Σπιταλιόρης είσαι, μπρέ, που θά κάτσω να δει-ξω τοή χάρες μου και τοή όμορφάδες μου σ' αυτοί τοή μουντάρηδοι; Έίκι να γ'ι-νη. Άμή δέν παγάνω στοή τσάτσας μου, να ρίξω δυό κουβαδάκια νερό άπάνω μου, και να σουλαντιστώ, παρ' να φιγουράλινω μέσα στο Καί σά μαντινούτα!

Και ίφουα, κώνα-Μαρίνα μου, και τοή σκυλοϊθρία κιόλας. Μα δέν ιχάλασε, κα-λέ, ο κόσμος; Ίχάλασε που σοι λέω!

ΜΑΡΙΤΣΑ

‘Η Ειρήνη είνε δυστυχισμένη...

‘Η Ειρήνη ελαβε ένα δώρο. Είναι ευθραυστο.

— Θεέ μου! φθάνει να μη σπάσει!

Φοβάται για το δώρο της.

‘Η Ειρήνη φοβάται για όλα. Φοβάται την καταιγίδα, φοβάται το σκοτάδι, φοβάται να μείνη μόνη, φοβάται τον κόσμο, φοβάται την αιωπή, τον θόρυβο, την ταχύτητα, φοβάται να βγεί στο δρόμο, φοβάται μην δέν επιτύχει, φοβάται... ακόμη και τον ίσκιο της!

Δέν έχει λόγο να φοβάται περισσότερο ή λιγώτερο από τους άλλους. Δέν έπεσε ποτέ θύμα ατυχίας, ποτέ δέν της έχει συμβη τίποτε το σοβαρό. Ποτέ κανένας από τους δικούς της ή τους γνωστούς της δέν έπεσε κεραυνόπληκτος, δέν έληστεύθηκε την νύχτα, δέν σκοτώθηκε σε κάποιο πανικό.

‘Αλλά ή Ειρήνη φοβάται. Καί αντί ν’ ακούση τις συμβουλές των φίλων της εξεγείρεται έναντίον τους.

‘Όταν ήταν οχτώ χρονών, όλος ο κόσμος εύρισκε χαριτωμένο το έλάττωμα αυτό της Ειρήνης. ‘Όταν πάλι έγινε δέκα οχτώ χρονών, πολλοί από τους θαυμαστάς της ήσαν ένθουσιασμένοι, γιατί την έθλεπαν τόσο φοβισαίρα και γιατί τους δινόναν ή εύκαιρία να της πουλήσουν εκδούλευσι και να φανούν ήπιοτικοί μαζί της.

‘Αλλά, αργότερα, το έλάττωμα της Ειρήνης κατήντησε θάσανο για όλους... ‘Η Ειρήνη εδηλητηρίαζε την ζωή των άλλων. Έννοοσε όλοι να συμμερισθόν τους φόβους της, και χαλούσε το κέφι ακόμη και εκείνων που δέν έπίστευαν, όπως αυτή, ότι ήταν δυνατόν να τους θρή κάποια άπροσδόκητη συμφορά...

‘Η Ειρήνη φοβάται. Καί επειδή φοβάται δέν διακινδυνεύει ποτέ τίποτα. Μένει διαρκώς κλεισμένη στο σπίτι της. Καί μαραζώνει.

Είναι δυστυχισμένη. Γιατί;

Γιατί είνε δειλή...

‘Η Μαρίνα είνε δυστυχισμένη...

— Μαμά! μαμά!... ‘Η Λέλα έκλεψε πάλι ζάχαρη!

‘Όταν ακόμη ήταν μικρούλα, ή Μαρίνα κατασκόπευε τις αδελφές της και τις φίλες της για να τρέξει να τις καταδόση και να δείξη στους άλλους πως αυτή είναι καλό κορίτσι. Καί εξακολούθησε να είναι τέτοια σ’ όλη της την ζωή! Πολλές φορές, με τις φλυαρίες της, προκάλεσε φιλονεικίες, διενέξεις, αναστατώσεις. Θά μπορούσε να τά σκεπάση και να τά αποφυγή όλα αυτά. ‘Αλλά ήταν ανώτερο από τις δυνάμεις της! Διεσκέδαζε πάντα να άπειυθύνη μοχηρούς υπαινιγμούς στους ένόχους. Καί έσχημάτιζε γύρω της ένα κενόν...

Μή νομίζετε πως τά χρόνια έθεράπευσαν την Μαρίνα. Καί τώρα που είναι μεγάλη, εξακολουθεί πάντα να θλάπτει όλον τον κόσμο. Βάζει το ραδιόφωνο να παίξη δυνατά, την ώρα που όλοι κοιμούνται, ποτίζει τις γλάστρες του μπαλκονιού, την ώρα που περνούν διαβάτες, τραγουδά όταν όλοι άναπαύονται το μεσημέρι...

‘Όταν μάθη την συμφορά κάποιου, δέν βρίσκει τίποτε άλλο να πη από μία τέτοια φράσι: «Πρέπει να όμολογήσης ότι του άξιζε».

Μιά γνωστή της — γιατί φίλες δέν έχει — της λέει τά παράπονά της για τον άνδρα της: άμέσως ρίχνει λάδι στην φωτιά. Παρουσιάζονται δυο έκδοχές για κάτι που συνέβη; Διαλέγει την πιο έπιβαρυντική. Πάντα κάποιον θέλει να έκδικηθ, κάποιον θέλει να θάψη.

Δέν είναι εύτυχής. Γιατί;

Γιατί είνε κακιά...

‘Η ‘Αγγέλα είνε δυστυχισμένη

‘Από μικρή έφθονοσε τις φίλες-νάδες της. ‘Επιθυμούσε πάντα να άπαιτήση κάτι που είχαν κι’ αυτές. Αυτό το κάτι ή ‘Αγγέλα μπορεί να μην το χρειαζόναν αλλά έπρεπε να τό έχη, άλλοιως χαλούσε τον κόσμο άπ’ το κακό της. Είχε πένντε κούκλες. ‘Ηθελε όμως να της αγοράσουν μιάν έκτη όμοια με της Φιφής. ‘Όταν μεγάλωσε, άπέκτησε πολλούς θαυμαστάς. ‘Αλλά της άρεσε μόνο ο νέος που έφλερτάριζε την φίλενάδα της...

‘Η ‘Αγγέλα ζητά πάντα ό,τι δέν έχει: ένα φόρεμα από μία θιτρίνα, ένα θεωρείο στην συναυλία σάν κι’ εκείνου, ένα αυτοκίνητο σάν της τάδε, ένα διαμέρισμα πολυκατοικίας άνάλογο με κάποιας άλλης γνωστής της.

Κι’ όμως, ή ‘Αγγέλα, είναι εύνοουμένη της τύχης, έχει όλα όσα μπορεί να έπιθυμήση μία γυναίκα, ‘Αλλ’ αυτό δέν την ένδιαφέρει. Πάντα θέλει να άποκτήση κάτι. Ξοδεύει όσα-όσα για να τό αγοράση. Καί όταν κατορθώσει έπί τέλους να ίκανοποιήση την έπιθυμία της, άμέσως άπογοητεύεται. ‘Ηθελε καινούργιο αυτοκίνητο. Τό έπηρε. ‘Αμέσως σχεδόν τό θαρύνεται. Καί άρχίζει τότε να ποθη κάτι άλλο.

Διαρκώς μακαρίζει τις φίλες της που ήπολαμβάνουν κάτι που δέν έχει αυτή. Ποτέ δέν έκτιμά ό,τι έχει ή ίδια. Ποτέ δέν χαίρεται τη δική της εύτυχία.

Και γι’ αυτό είναι δυστυχισμένη. Γιατί;

Γιατί είνε ζηλόφθονη...

‘Η ‘Ανέττα είνε δυστυχισμένη...

«Είναι πολύ ιδιότροπη» λένε. Δέν είναι αλήθεια αυτό. Είναι άπλως ένα παράξενο κορίτσι. Της έρχεται μιά καλή ιδέα. Προτού όμως την πραγματοποιήση, κάποιος διασταγμός την συγκρατεί: φοβάται μη τυχόν προκαλήση την προσοχή των άλλων. Φαντάζεται πως όλος ο κόσμος δέν έχει άλλη δουλειά, και άσχελεύται μ’ αυτήν.

‘Αν τυχόν κάποιος διακόψη την κουβέντα του όταν την δη να έρχεται, ή ‘Ανέττα παρεξηγεί τό πράγμα. Τά χάνει εύκολα. Κοκκινίζει. Δέν ξέρει πως να σταθή και πως να φερθή.

Της παρουσιάζεται ή εύκαιρία να παράσχη σε κάποιον μιάν εκδούλευσι. ‘Αλλά πρέπει να χτυπήση μιά πόρτα, να έπισκεφθ κάποιον, να του μιλήση... Καί δέν τολμά!

‘Όταν βρίσκεται μπροστά σε έξενους, ‘ά χάνει, μερδεύει τά λόγια της, συγχίζεται.

Την σισήνουν σε κάποιον που μπορεί να της είναι χρήσιμος. ‘Η ‘Ανέττα που είναι τόσο εύθυμη, τόσο εύχαριστη, όταν βρίσκεται με τους φίλους της δέν λέει ούτε λέξι, θουβαίνεται. ‘Από φόβο μήπως προκαλήση δυσάρεστη έντύπωση, αφήνει τους άλλους να την παρεξηγήσουν, να σχηματίσουν μιά λανθασμένη αντίληψη γι’ αυτήν.

‘Η ‘Ανέττα θά φυτοζωή πάντοτε, και όλοι θά την θεωρούν ή ως μιάν άσήμαντη ή ως μιά πολύ παράξενη κοπέλλα. Καί γι’ αυτό άκρίθως ύποφέρει. Δέν είναι εύτυχισμένη. Γιατί;

Γιατί είνε ντροπαλή...

‘Η ‘Αλίκη είνε δυστυχισμένη...

‘Η ‘Αλίκη έχει όλα τά χαρίσματα για να άρέση. ‘Αλλά, έχει ένα έλάττωμα, που τό διαπιστώνει κανείς μόλις την σχετίσθ. Δέν είναι γενναϊόδωρη.

Την θυμάμ’ όταν φοιτήτρια άκόμην, καλού τις φίλες της στο τάσι. Μετρούσε τά θουτήματα που θά τους προσεφερε. Κι’ όμως δέν ήταν φτωχή.

Τό ίδιο σύστημα, άκολούθησε σ’ όλη της τη ζωή. ‘Όταν άρχισε να άσκη τό επάγγελμά της ή άδυναμία αυτή του χαρακτήρος της έγινε πιο έντονη...

‘Η οίκονομία, βέβαια, είναι θαυμασίο προτέρημα, που κάποτε μάλιστα έπιβάλλεται από την ανάγκη. ‘Αλλά πρέπει να παραζηλώνει. Ποτέ δέν προσφέρει τίποτε σε κανένα. Για να πληρώση έναν μικρό λογαριασμό, κάνει δόκληρο καυγά. Έξαντλεί την ύπομονη των πωλητριών με τά παζάρια που κάνει. Φορεί διαρκώς παλιά φορέματα, για να φαίνεται φτωχή και να μπόρη να άρνήται όταν της ζητούν βοήθεια.

‘Η ‘Αλίκη έχει μόνο χρήσιμες σχέσεις. Δέν έχει ούτε φίλους, ούτε φίλες. Τόσο τό χειρότερο γι’ αυτήν!

‘Η φίλα είναι μιά ανταλλαγή, κι’ όταν κανείς δίνει διαρκώς χωρίς να παίρνη, σχηματίζει την αντίληψη ότι ο άλλος τον έκμεταλλεύεται. Καί έξ άλλου, εκείνος που διαρκώς δέχεται, είναι άνάξιος να λέγεται φίλος.

‘Η ‘Αλίκη παραπονιέται ότι δέν είναι εύτυχισμένη. Γιατί;

Γιατί είνε φιλάργυρη...

‘Η Χριστίνα είνε δυστυχισμένη...

‘Η Χριστίνα έχει κάθε λόγο να είναι εύτυχισμένη: είναι καλοπαινεμένη, ζή άνετα, τά παιδάκια της είναι χαριτωμένα. Καί όμως πλήττει. Πλήττει όλη την εβδομάδα, πλήττει και την Κυριακή, τό πρωί, τό θράδυ, στην ‘Αθήνα, στην έξοχή. Θάθελε με κάτι να άσχοληθ, κι’ όμως δέν έχει τό θάρρος.

Βρίσκει, έννοείται, πάντα κάποια δικαιολογία, που δέν κάνει τίποτα. ‘Η Χριστίνα δλη την ώρα, λόγου χάριν, είναι κουρασμένη. Ξαπλώνεται στο ντιβάνι και όνειροπολεί. ‘Ακόμα και τό διάβασμα, τό βρίκει κουραστικό.

‘Όλοι στο σπίτι ζυπνούν πρωί. ‘Η Χριστίνα μένει στο κρεβάτι ως τις δέκα. Μά έχει ένα ραντεβού στις ένδεκα. Δέ διάζεται διόλου. Χτυπάει μεσημέρι κι’ ακόμα δέν έχει έτοιμασθ. Μπά! Θά πάη αριο ή την έρχόμενη εβδομάδα. Θά μπορούσε να είδοποιήση πως δέν θά πάη, να ζητήση συγγνώμη, να δικαιολογηθ, να γράψη, ή τουλάχιστον να τηλεφωνή (έχει τηλεφώνω στο σπίτι). Δέν κάνει τίποτε άπ’ όλα αυτά. Δέν θαρύνεται!... θά την περιμένουν!...

‘Η Χριστίνα είναι διαρκώς άναποφάσιστη. Δέν έχει καμιά μέθοδο στη ζωή της. Δέν καταβάλλει καμμία προσπάθεια. ‘Αν τυχόν δέν τά έβρισκε όλα έτοιμα, άν είχε ανάγκη να κινηθ, να δράση, τότε ίσως θά ήταν δυνατόν να θεραπευθ. Τίτε θά έπαυε να ζή μέσα σ’ αυτή τη νοθρότητα και την άδράνεια, και θά συνήθιζε την γυμναστική, θά άρχιζε να συμπαιγνεί τά σπόρ, γι’ τά όποια νοιώθει τώρα μιά θάθεϊαν άπέχθεια.

‘Αλλά ή Χριστίνα δέν έχει καμμία πειθαρχία. ‘Αν δέν την παρακινούσαν οι δική της, όρισμένως θά άφηνε και τον ίδιο τον έαυτό άπεριποίητο, θά παραμελούσε τη τουαλέττα της, θά έπαυε ακόμη να είναι και κοκέττα.

Γιατί είνε τεμπέλα...

ΕΞΗ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΕΙΝΕ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΑ... -ΓΙΑΤΙ ;

Γνωρίζω εξη νέες που είνε δυστυχείς, ενώ θά μπορούσαν να είνε εύτυχισμένες. Γνωρίζω εξη νέες, που είνε υπεύθυνες για τη δυστυχία τους. ‘Ασφαλώς θά τις ξέρετε κι’ εσείς. Θά τις έχετε συναντήσει στον κύκλο των γνωριμιών σας, θά τις άναγνωρίσετε από την περιγραφή των χαρακτηριστικών που σας παραθέτω. ‘Αν τις ξαναδείτε, σας παρακαλούμε να τους δώσετε να διαβάσουν τις παρακάτω γραμμές. ‘Υπάρχει έλπις να άναγνωρίσουν τά λάθη που κάνουν στη ζωή και να διορθωθ...

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΠΑΝΘΗΡ

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΔΩΔΕΚΑ μέρες διέτρεχα όλη την περιοχή που μου είχαν υποδείξει ως κατοικημένη από πάνθηρες στην άπέραντη έκλεινη επαρχία της ανατολικής Αφρικής, δώδεκα από τις δέκα πέντε μέρες που είχα πάρει άδεια για να επιστρέψω με έναν πάνθηρα, και δεν είχα κατορθώσει να σκοτώσω παρά μερικές γαζέλες και μερικές αντιλόπες. Διακόσια σελλίνια μου είχε κοστίσει η άδεια που μου επέτρεπε να πάρω μερικές λεοπαρδάλες και ένα—δυό πάνθηρες. Απ' όλα αυτά όμως τα ζώα κανένα δεν είχε θρεθί στην άκρη του τουφεκιού μου. Έκείνο το πρωί, είχα σηκωθεί νωρίς, είχα αφήσει το στυποκίνητό μου στην πρόχειρη κατασκήνωσή μου και, ακολουθούμενος από τον υπηρέτη μου, προχώρησα προς μια λοφοσειρά, την οποία διέκρινα σε μικρή απόσταση απ' εκεί.

Έν τώ μεταξύ έπεσα στην όχθη μιας αθέατης λίμνης και από τα καλάμια της σηκώθηκαν εκατοντάδες πουλιά, αγριόπατες, νερόκοτες και άλλα, και, έλλειψι καλύτερας άπασχολήσεως, έρριξα μερικά απ' αυτά τα πουλιά, τα οποία μάζεψε ο υπηρέτης μου για το μεσημεριανό μας γεύμα.

Ο ούρανός ήταν σκεπασμένος και φυσούσε όπωσδήποτε δροσερός άέρας, ούπως ώστε ένόμισα προς στιγμήν ότι θρικόμουν. σε κυνηγετική έκδρομή στην Εύρώπη. Οί λόφοι όμως με τραβούσαν και προχώρησα. Εχα αφήσει αρκετά πίσω τον υπηρέτη μου και καθώς έκανα τον γύρο ενός μεγάλου θράχου, σταμάτησα ξαφνικά από έκπληξη κι' από φόβο. Μπροστά μου, λίγο πιο ψηλά, ένας πάνθηρ ήταν ξαπλωμένος στην προεξοχή ενός θράχου, στο άνοιγμα μιας σπηλιάς, και κύτταζε με μισόκλειστα μάτια στην άπέραντη πεδιάδα, κάτω. Κατέβηκα προσεκτικά, για να μην κάμω θόρυβο, θρήκα τον υπηρέτη μου και του είπα :

—Τρέχα σαν τον άνεμο στην κατασκήνωσή, Γιούμα, και φέρε μου το θάρύ μου το τουφέκι και πολλές ραχίρες. Τρέχα, θά σοδ δώσω δέκα σελλίνια αν έρθης γρήγορα !

Δεν κρατιώμουν από τη χαρά μου κι' από την ανυπομονησία. Έπί τέλους

Θά είχα κι' εγώ τον πάνθηρα μου και μάλιστα τρεις μέρες μόλις πριν λήξη ή ά-

δείά μου ! Είχα σταθή στους πρόποδες του λόφου, κρυμμένος ανάμεσα στους

κάνω τον παραμικρό θόρυβο και περίμενα. Έπειτα από λίγο, έφθασε ο υπηρέτης μου.

—Τι θά σκοτώσης άφεντικό ; μου λέει.

Έμουν τόσο ταραγμένος ώστε δεν του άπνηνθα. Πέρασε πάλι από το νο μου ή ιστορία του φίλου μου, άλλες ιστορίες παρόμοιες και ταυτοχρόνως με κάποιον φόβο αισθάνθηκα τη χαρά και την υπερηφάνεια ότι θά είχα κι' εγώ έναν πάνθηρα στην κυνηγετική μου ιστορία. Έγέμισα το τουφέκι μου, κατέβασα την ασφάλεια και προσεκτικά, ήρεμος πιά, προχώρησα για να έκπληρώσω ένα από τα διασκαότερα όνειρα της ζωής μου.

Ο υπηρέτης μου, που έμεινε πίσω, μου έπτε άργότερα ότι τα μάτια μου έλαμπαν και ότι το πρόσωπό μου είχε μιάν έκφραση χαράς και άποφασιστικότητας που δεν είχε ίδη ποτέ ως τότε. Προχώρησα με το τουφέκι έτοιμο προς βολήν, αλλά έκαμα μεγαλύτερο γύρο και άνέβηκα πιο ψηλά, για να φθάσω σ' έναν θράχο που είχα παρατηρήσει προς το άλλο μέρος, από όπου είχα υπολογίσει ότι ή έπιτυχία μου θά ήταν έξασφαλισμένη. Όταν όμως έφθασα εκεί με χίλιες προφυλάξεις, δεν έσκόπευσα, δεν έπίεσα την σκανδάλη.

Άκούμπησα τη θареιά μου καραμπίνα σε μια προεξοχή του θράχου και έπεσα μπρομύτα, για να μπορέσω να άπολαύσω το θέαμα που παρουσιάστηκε μπροστά στα μάτια μου : Ο πάνθηρ, το μαύρο αυτό θαυμάσιο ζώο είχε τραθηχθί προς την είσοδο της σπηλιάς κι' εκεί, στη σκιά, ξαπλωμένο σαν μια πελώρια γάτα, είχε άποκοιμηθί άνύποπτο για την τύχη που το περίμενε.

Έπί τέλους, άποφάσισα να τραθήξω, για να μη χάω την εύκαιρία που μου δινόταν για πρώτη φορά ύστερα από τόσα χρόνια. Ένώ όμως είχα σκόπεύσει στο άριστερό μάτι και έπίεζα την σκανδάλη, το ζώο έκαμε μιάν έλαφρά κίνηση και ή σφαίρα το θρήκε χαμηλότερα στο μάγουλο και του έσχίσε το λαιμό. Ένας τρομερός βρυχηθμός πόνου και όργης άντήχησε τότε.

Ο άραιος μαύρος πάνθηρ θρέθηκε όρθιος και έτοιμος να πηδήση κατ' έπάνω μου, δείχνοντας τα φοβέρα του

δόντα. Έπίεσα για δεύτερη φορά την σκανδάλη, άλλ' είτε λόγω της παραχής μου είτε λόγω των κινήσεων του θηρίου, ούτε ή δεύτερη σφαίρα έπέτυχε. Ο υπηρέτης μου, που κατάλαβε άμέσως τον κίνδυνο που διατρέχαμε, σκαρφάλωσε χωρίς να χάση καιρό σ' ένα ψηλό δέντρο και μου φώναξε να άνέβω κι' εγώ.

Έτρεξα και με την βοήθεια του, άνέβηκα, ενώ ο πάνθηρ, με δυό τεράστια άλματα, είχε φθάσει κάτω απ' το δέντρο. Δεν θά είχαμε γλυτώσει αν δεν βρισκόταν ακριβώς εκεί. Τότε ο μαύρος πάνθηρ έμψηξε με μανία τα δόντια του στον κορμό του δέντρου και έπειτα πήδησε ψηλά, προσπαθώντας να μάς φτάση. Ούτε ή τρίτη, ούτε ή τέταρτη τουφεκιά τον έρριξε — είχα ξαναγεμίσει το όπλο μου έν τώ μεταξύ — όπότε με μιάς άλλαξε ή σκηνή. Ψηλά στο θράχο παρουσιάστηκε ένα άλλο θηρίο, που άφοδ άφησε έναν βρυχηθμό στο πληγωμένο ίσως ταίρι του που είχε λυσσάσει κάτω απ' το δέντρο — σαν να τον καλούσε — έξασφάνθηκε. Δεν είχαμε άκόμη συνέλθει από την ταραχή μας με την σκέψη ότι μās περίμενε ένα τόσο φρικτό τέλος βλέποντας ότι εκεί κοντά υπήρχαν και άλλα τέτοια αγρίμια, όταν ο πάνθηρ έστράφηκε για τελευταία φορά και μās κύτταζε άπειλητικά και τον είδαμε να άπομακρύνεται με βρυχηθμούς. Προχώρησε προς την διεύθυνση του άλλου πάνθηρος, που ίσως τον είχε καλέσει από φόβο μήπως τον χάσει. Όταν έφθασε ακριβώς στο ψηλότερο μέρος του θράχου, γύρισε άλλη μια φορά και μās έδειξε τα δόντια του.

Άφοδ αφήσαμε να περάση λίγη ώρα κατεβήκαμε με χίλιες προφυλάξεις από το δέντρο, γιατί φοβώμαστε μήπως τα θηρία μās περιμεναν να μάς έπιτεθούν όταν θά κατεβαίναμε, και τρέχαμε προς την κατασκήνωσή μας, όπου εύτυχώς φθάσαμε χωρίς καμιάν άλλη κακή συνάντηση. Το όνειρο, πάντως, της κυνηγετικής μου έπιτυχίας παρέμεινε όνειρο μέχρι σήμερα.

Ένα ζήτημα που άπασχολεί τον γυναικόκοσμο ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΕΣ Ή ΞΑΝΘΕΣ;

Οί στατιστικές όμιλου εύγλωττως

Αχ, οί γυναίκες ! Οί άνδρες συζητούν για τους άγρους, για τα σπία που θά κάνουν, για τις ήπιους που θά κατακτήσουν, για έφευρές, ενώ οί γυναίκες... τους βοηθούν μιλώντας για καπέλλα, για παπούτσια, για γούνες και για το χρώμα των μαλλιών τους ! "Αχ, οί γυναίκες ! "Ας ενδιαφερομύμε όμως για το τελευταίο ζήτημα που τις άπασχολεί. Το χρώμα των μαλλιών έξαρτάται από τη φυλή κι' από τη χώρα στην όποιαν άνήκει μια γυναίκα. Π.χ. σε μερικές φυλές (την άγγλοάξανική) κυριαρχούν οί ξανθές κατά τα έβδομήντα τοίς εκατό. Σ' άλλες (την λατινική) κυριαρχούν οί μελα-

χροινές (73 μελαχροινές μέσα σ' έκατό γυναίκες). Κι' αυτή ή στατιστική, χωρίς το όξυζενέ ! Γιατί με το όξυζενέ γίνονται ξανθές κι' οί άραπίνες ! Κι' οί ξανθές γίνονται μελαχροινές με τη... βαφή !

Στις χώρες που θρικόνται κοντά στον Ισημερινό οί γυναίκες είναι τόσο μελαχροινές, που μοιάζουν με... καρβουνιάρισες ! Κι' όμως κάποτε σ' αυτές τις χώρες γεννήθηκε μια μαύρη γυναίκα με... ξανθά μαλλιά ! Άπεναντίας τώρα, στα βόρεια κλίματα, δεν πλεονάζουν οί ξανθές γυναίκες, αλλά οί καστανές, δηλαδή το πολύ άνοιχτό μελαχροινό χρώμα. Οί Έσκιμώδες, οί Σιαμαίτες, είναι μάλλον καστανές. Και σύμ-

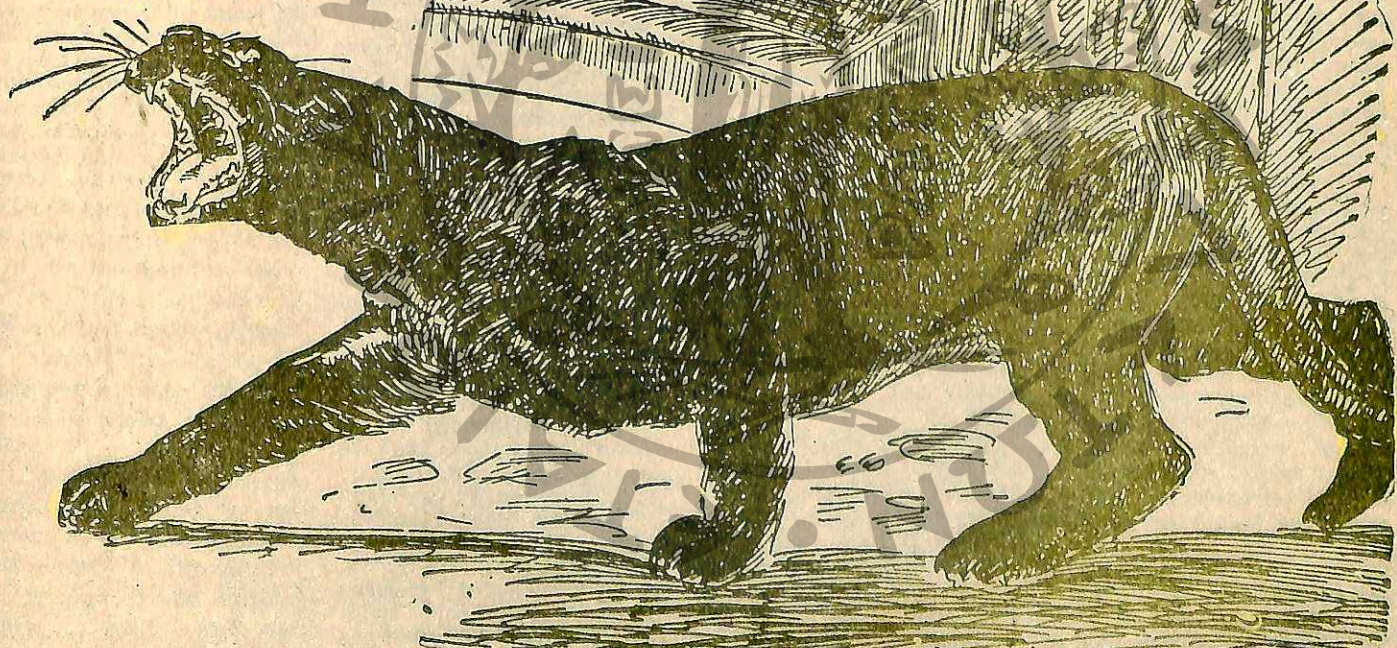
φωνα με κάποια θεωρία, το ξανθό μαλλί είναι πάντοτε άσθενικό και γι' αυτό τον λόγο υπάρχουν στον κόσμο περισσότερες μαύρες, καστανές, μελαχροινές παρά ξανθές (29 ξανθές σε έκατό γυναίκες και 71 μελα-

χροινές). Κι' αν έξετάσουμε το ζήτημα αυτό ιστορικάς θά έδομε ότι και σε περασμένες έποχές πάντοτε έκυριάρχησαν οί μελαχροινές. Η Μεσσαλίνα, ή Ποππαία, ή Κλεοπάτρα, ήσαν μελαχροινές. Άκόμη κι' ή θεά του Έρωτος των Λατινών ήταν καστανή !

Ζήτω λοιπόν ! Οί μελαχροινές είναι περισσότερες από τις ξανθές.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΙΖΙΑΚΟΜΟ ΤΣΥΡΙΑ

Ο υπηρέτης στο άντίκρουσμα του πάνθηρος, άντελήφθη τον κίνδυνο και σκαρφάλωσε σ' ένα ψηλό δέντρο.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΙΑ ΜΕΡΙΔΑ... ΥΠΝΟ Ι

Ενα πρόγευμα με μεσημεριάτικο ύπνο, είναι η τελευταία καινοτομία ενός νεοϊδρυθέντος εστιατορίου στο Λονδίνο.

Ός γνωστόν, υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που θέλουν μετά το μεσημεριάτικο φαγητό να «τον» πάρουν λιγάκι. Μέχρι σήμερα όμως εκείνοι που τρώνε στα εστιατόρια έστερουντο κατ' ανάγκη της αναπαύσεως αυτής. Τώρα όμως όσοι από τους πελάτες του νέου εστιατορίου θέλουν, θα βρίσκουν ένα δωμάτιο, στο οποίο θα τον «παίρνουν» σε μια σάιζ - λόγκ.

Κι' όχι μόνον αυτό, αλλά δρίζουν στο γκαρσόν την ώρα που θέλουν να τους ξυπνήσουν. Σημειωτέον ότι η καινοτομία αυτή προκαλεί συρροή νέων πελατών και υπναράδων στο εστιατόριο. Δεν είναι γνωστόν όμως πόσο πληρώνεται κάθε μερίδα ύπνου!

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΓΑΜΟΥ ΓΥΜΝΙΣΤΩΝ

Ενώπιον των δικαστηρίων του Λος Άντζελες ετελείωσε πεζώτατα, πρό όλιγων ημερών, η ιστορία ενός περιέργου γάμου, ο οποίος είχε γίνει πρό τριετίας και με τις λεπτομέρειές του απηχογόησε δλόκληρο τον Αμερικανικό τύπο.

Κατά τον Μάρτιο του 1935 ο Τζέιμς Γκούτμαν και η Σούζη Γκλόν, φανταστικοί γυμνιστάι και οι δύο και ιδρυτάι ενός μεγάλου συλλόγου γυμνιστών, αποφάσισαν να κάνουν τους γάμους των σύμφωνα με τις αρχές του συλλόγου των και ως γνήσιοι Αμερικανοί έσπευσαν ν' αναγγείλουν το γεγονός διά των έφημερίδων.

Ο γαμπρός, η νύφη, ο παπας και οι προσκεκλημένοι, γυμνιστάι όλοι φυσικά, συγκεντρώθηκαν σε μάν έξοχη του Λος Άντζελες, έβγαλαν τα ρούχα τους και με άδωμιασαν περιβολήν έπέλεσαν το μυστήριο.

Οι έφημερίδες διέθεσαν τότε δλόκληρες στήλες για την περιγραφή της πρωτότυπου γαμηλίου τελετής, την όποιαν παρηκολούθησαν συντάκται τους με ειδικές προσκλήσεις, χωρίς θέβαια τις περιγραφές αυτές να συνωδεύουν και με φωτογραφίες.

Η υπόθεση και το ζεύγος είχαν λησμονηθή πλέον όταν πρό μηνός υπέβαλαν

κι' οι δυο σύζυγοι αίτησαν διαζύγιο δι' άσυμφωνίας χαρακτήρων!

Ενώπιον του δικαστηρίου που παρουσιάστηκαν για να υποστηρίξουν τις αίτήσεις των ήσαν κι' οι δυο ντυμένοι άμεμπτα και, όπως έδήγησαν στον δικαστήν, το μόνο πράγμα επί του όποιου κατώρθωσαν να συμφωνήσουν κατά το διάστημα της συμβιώσεώς των ήταν ότι ο γυμνισμός είναι η μεγαλύτερη βλακεία που μπορούσε να έπινοήση ο άνθρωπος νοός.

Τους καλλιτεχνικούς και κοσμικούς κύκλους των Παρισίων συνετάραξε την περασμένη εβδομάδα ένα ευχάριστο γεγονός. Η μεγάλη Ιταλίς καλλιτέχνις του αιώου κινηματογράφου Κάρμεν Μπόλι έτέλεσε τους γάμους της με τον διάσημο Παρισινό κανσονετίστα Ζάν Ριγκώ. Το ζεύγος, μετά την τέλεση του μυστηρίου, έσπάρησε πρό του φακού των φωτορεπόρτερς, δίνοντας τό... πρώτο (!) του φιλή.

ΤΑ ΚΡΑΤΗΤΗΡΙΑ ΘΑ ΣΤΟΛΙΣΘΟΥΝ

Κατόπιν διαταγής του όπουργείου των Έσωτερικών της Γερμανίας, τα άστυνομικά καταστήματα θα διακοσμηθούν κατά τρόπον ώστε το έντευκτήριό τους να μην προεβή «έντύπωσι δυσάρεστη στους έπισκέπτες», όπως λέγει η σχετική παράγραφος. Οι άστυνόμοι πρέπει να φροντίζουν να έχουν πάντα λουλούδια μέσα στις αίθουσες και να τοποθετήσουν πίνακες στους τοίχους, οι όποιοι να είναι αντίγραφα μεγάλων Γερμανών και ξένων ζωγράφων.

Ιδιαίτερα φροντίς πρέπει να δοθή στη διακόσμηση των... κρτήρηρίων, στους τοίχους των όποιων θ' άναρτηθούν επίσης εικόνες.

Εάν δέν ύπαρχη άρκετή πίστωση διά την άγοράν των εικόνων, πρέπει να ζωγραφισθούν στους τοίχους λουλούδια

ΕΙΔΙΚΑ ΧΑΡΤΟΦΑΚΕΛΛΑ ΓΙΑ ΦΙΛΙΑ

ΑΙ Αμερικανίδες, έλαν-σάρησαν τελευταίως μια νέα μόδα για έρωτικές επιστολές. Αντί του συνηθισμένου «σε φιλώ» ή «χίλια φιλιά», θάζουν στο τέλος της επιστολής ένα έλαφρό στρώμα από κάποιο ύγρό κι' έπάνω σ' αυτό αφήνουν ένα φιλή.

Τά χείλη τους άποτυπώνται στο χαρτί κι' έτσι ο φίλος τους μπορεί ν' άναποδώση το φιλήμα, φιλώντας άπλως το χαρτί.

σερις δλόκληρες εβδομάδες.

ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

Την περασμένην εβδομάδα ένας γνωστός τοκογλύφος, ό όποιος κατοικούσε στο Ουέστ - Έντ του Λονδίνου δέχτηκε την επίσκεψη ενός ήλικιωμένου κυρίου, ό όποιος άφου του έδωσε την διεύθυνσι του διαμερισμάτός του, ζήτησε ένα δάνειο, αφήνοντας ως έγγύησιν ένα πωλητήριο συμβόλαιον των επίπλων του.

Την επομένη, εισπράκτορες του τοκογλύφου έπέσκέφθησαν το σπίτι του πελάτου και διεπίστωσαν την ύπαρξιν και την σημαντικήν άξισιν των επίπλων κι' έτσι το δάνειο πραγματοποιήθηκε. Φαντασθήτε όμως την κατάπληξη του τοκογλύφου, όταν άφου έζήτησε έπανεπλημμένως την έξόφλησι και έν τέλει αποφάσισε να διαμαρτυρήση το πωλητήριο και να κατάσχη τα έπιπλα, διεπίστωσε ότι άνηκαν σε άλλον και ότι ο πελάτης του ήταν άπλως οκονόμος σ' εκείνο το σπίτι και επί πλέον είχε άπολυθή ποδ μηνός.

ΕΚΛΕΨΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ

Ενας πλούσιος κτηματομεσίτης βρέθηκε ένα πρωί δίχως κεφάλαια. Το περιστατικό αυτό ήταν τραγικό, γιατί έπρεπε ν' αντιμετώπιση ώριμένες κι' έπείγουσες χρηματιστηριακές του υποχρεώσεις. Επίσης του ήταν δύσκολο να καταψύγη σε δάνειο γιατί έπρεπε με κάθε θυσία ν' άποκρύψη σ' όλους την πραγματική οικονομική του κατάσταση. Υστερα, λοιπόν, από πολλή σκέψη, κατέληξε να κλέψη τα τιμαφλή της γυναίκας του και να τα ένεχειρίσση. Η εκτέλεσις του σχεδίου του όμως ήταν κάπως δύσκολη. Έπρεπε να φανή ότι το σπίτι του παρεβιάσθη την νύχτα από κάποιον διαρρήκτη, ό όποιος έπρεπε ν' άνακαλυφθή. Έτσι κι' έγινε. Η γυναίκα του όμως πήρε έναν μυστικό «ντέτεκτιβ», ό όποιος άνεκάλυψε τον διαρρήκτη και τον ζήτησε και... συγνώμη!

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΤΣΙΓΑΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ενας Ιρλανδός κατάρθωσε να κατασκευάση ένα τόσο μεγάλο τσιγάρο, που λέει ότι μ' αυτό θα καπνίξη επί 4½ μήνες αν υπολογισθή ότι καπνίξη 10 τσιγάρα την ημέρα, δηλαδή μισό μέτρο τσιγάρο.

Τό πρωτοφανές αυτό τσιγάρο είναι πάχους συνηθισμένου, αλλά το μήκος του είναι τεράστιο. Προφυλάσσεται δέ μέσα σε ένωμένα καλάμια. Για την κατασκευή αυτού του τσιγάρου ο Ιρλανδός εργάστηκε τέσ-

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ - ΨΥΓΕΙΟ

Για να πίνη κανείς δροσερή μύρα ή άλλο άνοψυκτικό, χωρίς να λυώνη σ' αυτά πάγο, πράγμα που θεωρείται άθυγιεινόν, έφευραν το τραπέζι - ψυγείον. Το τραπέζι αυτό είναι καθ' όλα όμοιο μ' εκείνα που βλέπομε στα ζαχαροπλαστεία πολυτελείας.

Αλλά στο κέντρον του άπάρχει ένα κενό κι' αυτό είναι γεμάτο από άνθρακικό χιόνι άναμειγμένο με κοινόν πάγο και είναι κλεισμένο έρμητικώς κατά τρόπον ώστε να μην εισέρχεται σ' αυτό ο άτμοσφαιρικός άέρας και επιταχύνη τη διάλυσι του πάγου.

Οι πελάτες τοποθετούν το ποτήρι τους έπάνω σ' αυτό το τραπέζι και διατηρείται δροσερό όσπου να πιούν το περιεχόμενό του.

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΖΗΤΙΑΝΩΝ

Υπάρχει στην Εύρώπη μια πόλις, που ό πληθυσμός της άποτελείται κατά το πλείστον από ζητιάνους. Η πόλις αυτή είναι η Στέρ της Αυστρίας, άλλοτε διάσημος για τα πολεμικά της εργοστάσια. Οι κάτοικοί της άνέρχονται σήμερα σε 22.000 εκ των όποιων οι 18.000 είναι έπαίτες! Οι εργάτες δηλαδή που άπαιμιναν χωρίς εργασία μετεβλήθησαν σε ζητιάνους. Ο άδμος ώρισε ημέραν των έπαιτών την Παρασκευή. Την ημέρα εκείνη οι έπαίτες κατά έκατοντάδες περιέρχονται τα καταστήματα και ζητούν έλεημοσύνη. Αντί χρημάτων δίδονται σ' αυτούς κομμάτια ξύλου σχήματος δεκάρας και επί τη έπιδείξει αυτών κάνουν άγορές.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ, ΜΗΝ ΠΙΝΕΤΕ ΓΑΛΛΙ

Στην άγγλική Βουλή έγινε μεγάλη συζήτης αν το γάλα δίνη πάχος σ' εκείνον που το πίνει. Η άγγλική Κυβέρνησις, για να υποστηρίξη τους παραγωγούς των όποιων τα συμφέροντα έκινδύνευαν εκ της ελαχυστης στην Άγγλία τυριών και συμπυκνωμένου γάλακτος άπ' το έξωτερικό και τις άποικίες, δίνει κατ' έτος έπινδρήγησι 3.500.000 λίρων στους γαλακτοκόμους και άνέλαβε την πώ-

λησι του γάλακτος διά πρατηρίων.

Και για να έχη κατανάλωσι, εισήγαγε την χρήσιν του στα σχολεία.

Τελευταίως στα σχολεία θηλέων οι μαθήτριες δέν ήθελαν ιά πίνουν το γάλα τους με την πρόσαι ότι το γάλα παχαίνει.

Η άρνησις αυτή έπέφερε νέαν κρίσιν, την όποιαν ά-

με άκόντιο. Και για άλλογό του διάλεξε το πιό τρελλό της περιφέρειας εκείνης.

Άφου λοιπόν ήσκήθη ως ταυρομάχος επί ένα έτος, θέλησε να λάβη μέρος σε μια ταυρομαχία. Όταν όμως μπήκε στον στίβο, το άλλογό του, αντίκρυσε τα κόκκινα πανιά των άλλων ταυρομάχων, άφηνάσε κι' άρχισε να τρέχη πίσω από

τοτυπία αυτή όμως δέν μινε άπαρατήρητη από τους Αμερικανούς έπιχειρηματίας, οι όποιοι άρχισαν ήδη να μελετούν αν ένα σιδερένιο σπίτι μπορεί να προσφέρει στον άνθρωπο άνεσι κι' όικονομία.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΠΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΑΙ

Ο άκτρος Ιβάν Έμερσόν και ό διευθυντής της συμφωνικής όρχήστρας της Μόσχας Λεοπόλδος Στοκόφσκυ άνεκάλυψαν ένα καταπληκτικό μουσικό όργανο, το όποιον παράγει 1.800 μουσικές νότες το λεπτό. Οι ήχοι παράγονται στο μηχανισμό αυτό από άκτίνες φωτός που άνταναικλούν έπάνω στους περιστρεφόμενους με ήλεκτρισμό δίσκους και μετασχηματίζονται με μουσικούς ήχους! Το μυστικό της άπίστευτης αυτής έφευρέσεως, όπως έδήλωσαν οι έφευρέται, όφείλεται στα ήλεκτρόνια.

ΜΙΑ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΙΣ

Ενας διαβόητος Άγγλος διαρρήκτης κατώρθωσε, την περασμένην εβδομάδα, να άποδράση για δεύτερη φορά μέσα σ' ένα μήνα από τις φυλακές του Ντάρμου, οι όποιες θεωρούνται ως το άσφαλέστερον από τα άγγλικά δεσμοτήρια. Ο διαρρήκτης έπωφελήθη μιας πυκνής δμίχλης, ή όποια ξαφνικά άπλώθηκε, για ν' άναρριχηθή με άστρατιάον ταχύτητα στη στέγη της φυλακής κι' άπ' εκεί να πηδήση στο έξωτερικό τείχος και να φύγη.

Ο δραπετής κατεδίωχθη και ή δμίχλη που τον είχε βοηθήσει στην άρχή, έστράφη τώρα έναντίον του, για τί τον έκαμε να χάση το δρόμο του και να πέση στα χέρια των δεσμοφυλάκων, οι όποιοι τον ώδήγησαν θριαμβευτικά στη φυλακή.

Εκεί φυσικά, τον υπεδέχθησαν με την άνάλογη... περιποίησι άπομονώνοντάς τον σ' ένα σκοτεινό κέλλι, στο όποιο έμινε ένα μήνα. Όταν όμως έλθε η πρόσθετη αυτή τιμωρία του και ρωτήθηκε αν μετανόησε για το έπιχείρημά του, άπάντησε θρασύτατα, ότι αν του δοθή εύκαιρία... θα την έκμεταλλευθή!

Η μόδα των ζωντανών μάσκωτ έπεξετάθη και στις τάξεις των κοσμικών κυριών της Άμερικής. Στην εικόνα μας, η ώραιότατη κ. Τζιν Τέφερν, σύζυγος του δημάρχου του Κεντούκι, παίζει επίδεικτικώτατα στην άγκαλιά του Μίκυ της, ενός ημερώτατου χιμπατζή που χρησιμοποιεί για μάσκωτ της.

νέφερεν ό όπουργός της Γεωργίας στη Βουλή. Μία βουλευτίνα, ή μίς Γουίλκινσον, έχαράκτήρισε ως «μαρίαν» την ιδέαν αυτήν των μαθητριών κι' ό βουλευτής Τζόνσον έθεώρησε το γάλα άπαραίτητον για τους σπουδαστάς.

ΑΛΟΓΟ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΑΥΡΟΥ Ι

Ενας δημοσιογράφος που έπέσκέφη τελευταίως την χώρα των Κάου - μπόυς ένοησιόσθηκε τόσο πολύ με τις ταυρομαχίες, ώστε άπεφάσισε να γίνη ταυρομάχος και μάλιστα «πικαντόρ», δηλαδή ήπιδεύς

τον ταύρο και να τον χτυπή με τα πισινά του πόδια τόσο δυνατά, που όχι μόνον τον έσπλώσε στον στίβο, αλλά και τον έσκότωσε. Κατ' αυτόν τον τρόπο έλαβε χώρα η πιό πρωτότυπη ταυρομαχία του κόσμου.

ΕΝΑ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΣΠΙΤΙ

Ενας Καναδός σιδηροργός κατώρθωσε να κατασκευάση ένα σιδερένιο σπίτι, το όποιο είναι φυσικά το πρωτοτυπώτερο, αλλά και το μικρότερο του κόσμου. Πράγματι το σπίτι αυτό είναι σαν ένας κύβος διαστάσεων ενός μέτρου κι' έσωτερικώς διηρημένο σαν ένα μοντέρνο σπίτι. Η πρω-

Κουβεντούλες

Είμαι άναγκασμένη να θξώ πάλι το θέμα που με άπασχόλησε και στο προηγούμενο, ιδίως μία άναγνωστριά μου —ή ίδια— με προκαλεί να το κάμω.

Μου παραπονείται ότι άκολουθήσε τις συμβουλές μου και δέν άπεμάκρυνε την φίλη της από τη συζυγική της έστία, τώρα δέ άντιλαμβάνεται ότι ή φίλη της άρχίζει να έπεμβαίνει πολύ στη ζωή της και να ένδιαφέρει κάπως περισσότερο του δέοντος τόν σύζυγό της.

Θά ύπειθυμίσω στην άναγνώστριά μου ότι της άνήγγειλα τέτοιους ένδεχομένους κινδύνους και την έσυμβούλευα να είνε προσεκτική. Τώρα όμως, άφού έπροχώρησαν κάπως τα πράγματα, πρέπει να σκεφθώμε ποιά πρέπει να είνε ή λύσις, ιδίως δέν θά κερδίσωμε τίποτε με τό να ύπογραμμίσωμε τά σφάλματα που έκάναμε.

Πρό πάντων χρειάζεται μεγάλη τέχνη, άναπητή μου. Μη δείξετε την παραμικρή δυσάρεσκεια στη φίλη σας, τίποτε που να την κάμει να ύποπτευθί ότι της θέλετε τό κακό και προσπαθείτε να την άπομακρύνετε. Αυτό όμως πρέπει να γίνη. Θά θρήτε τόν

Ότι ένδιαφέρει τή γυναίκα

τρόπο ν' άποφεύγετε λίγο τη φίλη σας με διάφορους προφάσεις χωρίς να την προσβάλλετε και χωρίς να της φέρεσθε ψυχρά. Άν σας ζητήσει εξηγήσεις για τη μεταβολή που μπορεί να ίδθ σ' έσάς —μολοντι τά προσπαθήσετε να μην ίδθ μεταβολή— θά διαμαρτυρηθίτε, θέσειώνουσα ότι δέν συμβαίνει άπολύτως τίποτε και θά έχετε ύπ' όψιν σας ότι ένα ψευτάκι δικαιολογείται δταν διακυβεύεται ή εύτυχία σας.

Σιγά-σιγά, ή άπομάκρυνσις σας θά γίνεται όλο και πιο μεγάλη και θά ίδθτε ότι ο άνδρας σας ούτε θά καταλάβη πως δέν έλπει τη φίλη σας, γιατί στο έάθος σας άναπαξ και δέν έσκέφθηκε ποτέ του σοβάρα ήλλη γυναίκα. Άκολουθήστε τις συμβουλές μου και θά με θυμηθίτε. ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Ή Μόδα

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

Τίποτε δροσερώτερο και πιο εύθυμο από τις χαριτωμένες άνοιχτόχρωμες τουαλέτες που μιλούν με τόση εύλωτιση για τό όμορφο καλοκαίρι.

Έχουν τό χάρισμα να προσδίδουν περισσή νεότητα και να διατηρούν στην τουαλέτα την έφηβική της γραμμή.

Τά καλοκαιρινά αυτά μοντελάκια είνε πολύ έφαιμοιστά στη σώμα, έχουν πάντοτε μία φαρ-

δειά ζώνη στη μέση και στη φούστα μία-δυό πιέτες, ώστε να παρουσιάζουν τό άπαιτούμενο φάρδος για τό έάδισμα. Ο λαϊμός άφήνεται έλεύθερος, τά μανικάκια είνε κοντά, δυό ή τέσσερις τόσες τά γαρνίρουν κι αυτές ύπογραμμίζονται ένίοτε με ύφασμα διαφορετικού χρώματος.

ΕΥΘΥΜΑ ΕΜΠΡΙΜΕ

Κάπως σχετικά με τά σπορτίφ αυτά φορεματάκια είνε οι πρώινές τουαλέτες από κρέμ έμπριμ, εύθύγραμμες κι αυτές, πολύ έφαιμοιστά, άλλα χωρίς ζώνη.

Κλείνουν άπ' έπάνω ως κάτω με τό τόσο πρακτικό έκλαϊρ, τό όποιον όμως άρχίζει μερικά έκατοστόμετρα έπάνω από τό τέλος της φούστας, ή όποια μένει έτσι άνοιχτή στο κάτω της άκρον.

Τά φορεματάκια αυτά είνε ένδεδειγμένα έπίσης για την πλάξ. Φοριούνται έπάνω από τά μαγιώ ή τά «σώρτς» και εγαίνουν με την ίδια εύκολία που ξαναμπαίνουν όταν τελείωση τό ήλιόλουτρο.

Τό σταμπόρισμά τους άποτελείται συνήθως από μεγάλα άνθη, αντίθétως προς τά άπογευματινά έμπριμ, που παρουσιάζουν σταμπόρισμα πολυποίκιλια και μικροσκοπικά.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Τά λουλούδια γενικώς παίζουν σπουδαίο ρόλο στην έφευγινή μόδα και δέν άρκοούνται στο να στολίζουν μόνον ως στάμπες τά άμωρφα σχετικά ύφασματα.

Συχνότατα έλπίομε ένα φόρεμα ή ένα σύνολον από μονόχρωμο ύφασμα να γαρνίρεται γύρω από τό λαιμό, ο κλείσιμο του κορσάκ, στις κάτω άκρες των μανικιών, στο άνοιγμα της τσέπης, με μία γιολάντα από ποδώ, καμωμένα με όργαντινα, κατά τό πλείστον αντίθétως χρώματος προς τό σύνολον του ονομάσας, ή με την καρδιά του άνδρος κιναιωπή τά δέ πέταλα διωια πόδες τό χοάνη από ύφάσματος.

Οσιότατος έξ άλλου ο συνδυασμός μετ' έλαφίνας, λεύκας από ροζ παστέλ, όργαντινας.

Οσιότατος έξ άλλου ο συνδυασμός μετ' έλαφίνας, λεύκας από ροζ παστέλ, όργαντινας.

ΡΕΔΙΓΚΟΤΕΣ ΑΠΟ ΜΠΡΟΝΤΕΡΙ ΑΓΓΛΑΙΣ

Ή «μπροντερι άγγλαϊς», ποιά τόσο χρησιμοποιήθηκε από τις γιγαιάδες μας, είνε και πάλι της μόδας. Τώρα όμως χρησιμοποιείται περισσότερο για ρεδιγκότες, παρά για φορέματα. Ήραϊότατος είνε ο συνδυασμός μαύρης τουαλέτας με συμπλήρωμα μία ρεδιγκότα λευκή από μπροντερι άγγλαϊς. Είνε άφάνταστη ή κομψότης του συνόλου.

Στην περιπτώσει αυτή τό καπέλλο από μόση ψάθα γαρνίρεται με ένα παβό από μπροντερι άγγλαϊς, τοποθετημένο καταλήλως.

Ο καλλωπισμός

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΙΣΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

Μερικές έπίδερμίδες παρουσιάζουν κάτι περίεργου: κόκκινους λεκέδες, οι όποιοι όμως δέν έξολείονται με καλλυντικά, διότι όφειλονται σε κακή κυκλοφο-

ρία του αίματος. Έπομένως πιο άρμόδιος για να τους θεραπεύσει είνε ο γιατρός. Θά σας πούμε ώστόσο μερικά, που μπορούν να σας ώφελήσουν.

Πρώτ' άπ' όλα, να προσέχετε να χωνεύετε καλά και να ένεργήσθε καθημερινώς. Ή δυσκοιλιότης είνε ο έχθρος της όμορφιάς και πολύ συχνά αυτή είνε ο πρόξενος των λεκέδων.

Συνιστούμε έπίσης να τρώτε λίγο και συχνά και να μασάτε καλά, για να ύποδοθήτε τη χώνευσι. Δέν φαντάζεσθε πόση σπουδαιότητα έχει ή καλή λειτουργία του στομάχου στην όμορφιά της έπίδερμίδος. Γι' αυτό, άν προσέξετε, θά ίδθτε ότι όσες πάσχουν από τό στομάχι τους, δέν έχουν ποτέ ώραια έπίδερμιδα.

Άφού λάβετε όλ' αυτά ύπ' όψιν σας, χρησιμοποιήστε και τά έξής καλλυντικά:

Αυτή την πομμάδα τό θράδσα:
Ouguent rosat 20 gr.
Sous-borate de soude 8 gr.

Και πρό του μακιγιαρίσματος αυτό τό μίγμα, τό όποιον άφήνετε να στεγνώση καλά κι έπειτα μακιγιαρίσθε:

Τριανταφυλλόνερο 100 γρ.
Βάμμα θενζόης 2 »

ΕΥΑΙΣΘΗΤΗ ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ
Ή αν έχετε πολύ εύαίσθητη έπίδερμιδα δέν μπορείτε να χρησιμοποιήτε σαπούνι, ιδίως όσον καλής ποιότητος και άν είνε αυτό τό σας την εγναίνει. Παρατηρήστε λοιπόν και περιορίσθε σε καλό πλύσιμο του προσώπου με ζεστό νερό, στο όποιο ρίχνετε μερικές σταγόνες θαμμάτος θενζόης.

Άν ξεφλουδισθί από σαπούνισμα ή έπίδερμης του προσώπου σας, χρησιμοποιήστε αυτή την πομμάδα έπί λίγες ήμέρες:

Βαζελίνη 20 γρ.
Ρεζορσιν 0,30 »
Βάμμα θενζόης 12 σταγ.

Ή καλή συμπεριφορά
Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΟΥ

Μη φαντασθίτε ότι μόνον αυτά που θ' άναφέρωμε σήμερα είνε τά πράγματα που πρέπει να προσέχωμε στο τραπέζι. Κάθε άλλο. Άλλ' αυτά για τά όποια θά μιλήσωμε σήμερα είνε μερικές έπιτομέριες που ξεφεύγουν καμιά φορά και σε άνδράπους που έξερουν να φερθούν. Είνε τά έξής:

—Έπειδή μερικοί θρίσκουν πως ή σάλτσα είνε νόστιμη, άρχίζουν να τη μαζεύουν με τό ψωμί τους, καθαρίζοντας τό πιάτο τους.

—Έπειδή θέλουν να δώσουν έμφασι στα λόγια τους μιλάντας, κάνουν χειρονομίες με τά μαχαίριπριονα στα χέρια.

—Έπειδή κάτι έμπετξε στο δόντι τους, προσπαθούν να τό καθαρίσουν με όδοντογλυφίδα.

—Έπειδή θέλουν να ίδθουν τί ποιότητος είνε τά έπιτραπέζια είδη, σπώνουν τά ποτήρια ή τά πιάτα και κυττάζουν τη σφραγίδα τους.

—Έπειδή ο καφές είνε καφτός τόν φυσούν για να κρυώση.

—Έπειδή θέλουν να μαζέψουν και την τελευταία κουταλιά της

γυναίκα

ρία του αίματος. Έπομένως πιο άρμόδιος για να τους θεραπεύσει είνε ο γιατρός. Θά σας πούμε ώστόσο μερικά, που μπορούν να σας ώφελήσουν.

Πρώτ' άπ' όλα, να προσέχετε να χωνεύετε καλά και να ένεργήσθε καθημερινώς. Ή δυσκοιλιότης είνε ο έχθρος της όμορφιάς και πολύ συχνά αυτή είνε ο πρόξενος των λεκέδων.

Συνιστούμε έπίσης να τρώτε λίγο και συχνά και να μασάτε καλά, για να ύποδοθήτε τη χώνευσι. Δέν φαντάζεσθε πόση σπουδαιότητα έχει ή καλή λειτουργία του στομάχου στην όμορφιά της έπίδερμίδος. Γι' αυτό, άν προσέξετε, θά ίδθτε ότι όσες πάσχουν από τό στομάχι τους, δέν έχουν ποτέ ώραια έπίδερμιδα.

Άφού λάβετε όλ' αυτά ύπ' όψιν σας, χρησιμοποιήστε και τά έξής καλλυντικά:

Αυτή την πομμάδα τό θράδσα:
Ouguent rosat 20 gr.
Sous-borate de soude 8 gr.

Και πρό του μακιγιαρίσματος αυτό τό μίγμα, τό όποιον άφήνετε να στεγνώση καλά κι έπειτα μακιγιαρίσθε:

Τριανταφυλλόνερο 100 γρ.
Βάμμα θενζόης 2 »

ΕΥΑΙΣΘΗΤΗ ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ
Ή αν έχετε πολύ εύαίσθητη έπίδερμιδα δέν μπορείτε να χρησιμοποιήτε σαπούνι, ιδίως όσον καλής ποιότητος και άν είνε αυτό τό σας την εγναίνει. Παρατηρήστε λοιπόν και περιορίσθε σε καλό πλύσιμο του προσώπου με ζεστό νερό, στο όποιο ρίχνετε μερικές σταγόνες θαμμάτος θενζόης.

Άν ξεφλουδισθί από σαπούνισμα ή έπίδερμης του προσώπου σας, χρησιμοποιήστε αυτή την πομμάδα έπί λίγες ήμέρες:

Βαζελίνη 20 γρ.
Ρεζορσιν 0,30 »
Βάμμα θενζόης 12 σταγ.

Ή καλή συμπεριφορά
Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΟΥ

Μη φαντασθίτε ότι μόνον αυτά που θ' άναφέρωμε σήμερα είνε τά πράγματα που πρέπει να προσέχωμε στο τραπέζι. Κάθε άλλο. Άλλ' αυτά για τά όποια θά μιλήσωμε σήμερα είνε μερικές έπιτομέριες που ξεφεύγουν καμιά φορά και σε άνδράπους που έξερουν να φερθούν. Είνε τά έξής:

—Έπειδή μερικοί θρίσκουν πως ή σάλτσα είνε νόστιμη, άρχίζουν να τη μαζεύουν με τό ψωμί τους, καθαρίζοντας τό πιάτο τους.

—Έπειδή θέλουν να δώσουν έμφασι στα λόγια τους μιλάντας, κάνουν χειρονομίες με τά μαχαίριπριονα στα χέρια.

—Έπειδή κάτι έμπετξε στο δόντι τους, προσπαθούν να τό καθαρίσουν με όδοντογλυφίδα.

—Έπειδή θέλουν να ίδθουν τί ποιότητος είνε τά έπιτραπέζια είδη, σπώνουν τά ποτήρια ή τά πιάτα και κυττάζουν τη σφραγίδα τους.

—Έπειδή ο καφές είνε καφτός τόν φυσούν για να κρυώση.

—Έπειδή θέλουν να μαζέψουν και την τελευταία κουταλιά της

σούπας γέρνουν τό πιάτο.

—Έπειδή θέλουν να μιλούν τρώγοντας, θάζουν τη μπουκιά εις τρόπον να φουσκώνη τό μάγουλό τους.

—Έπειδή θρίσκουν άναπαυτική αυτή τη θέσι, άκούμπουν τους άγκώνες στο τραπέζι.

—Έπειδή μία μπου1 κιά είνε κάπως μεγάλη, δαγκώνουν τη μισή κι' αφήνουν την ύπόλοιπη στο πηρούνι.

—Έπειδή δέν σκουπίζουν τά χείλη προτού πιούν νερό ή κρασί, λερώνουν τό ποτήρι αφήνοντας άποτυπώματα των χεϊλών.

Είνε μικροπράγματα όλα αυτά, έχουν όμως μεγάλη σημασία, ιδίως κάνουν κακή έντύπωση σ' εκείνους που τρώνε άμέμπτα.

Συμβουλές για τις μητέρες

ΟΙ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Μερικές μητέρες τιμωρούν τά παιδιά τους, ιδίως δέν τά ερίσκουν άρκετά έπιτήδεια, άρκετά έμψυχα, δέν σκέπτονται όμως ποτέ ότι μερικές φορές, για να μην πούμε όλες, τό παιδί δέν είνε διάλου ύπεύθυνο για μίαν άδυναμία του, ιδίως έτσι είνε πλάσμενο και δέν πρέπει να του καταλογίζωμε κακή θέληση άν δέν κάνει κάτι.

Π.χ. δέν μπορεί ν' άποστηθίση κάτι, ιδίως δέν είνε προικισμένο με μνημονικό. Δέν μπορεί να προχωρήση στα μαθήματά του διότι δέν μελετά, άλλα ιδίως δέν άντιλαμβάνεται όλα όσα διαβάζει. Δέν μπορεί να διαβάση πολλά, ιδίως κουράζεται τό μυαλό του. Δέν μπορεί να τρέξη, ιδίως είνε φύσει δυσκίνητο κτλ. Για όλα αυτά ύπάρχει θεραπεία, όχι θέδαια ριζική, άλλα θεραπεία που μπορεί να έπιφέρη κάποιαν καλύτερησι. Τό ζητήμα όμως είνε ότι πρέπει να θρωμέ τόν τρόπο, με τόν όποιον θά πολεμήσωμε τό καθε μιονένκτημα, άφού πεισθώμε ότι δέν πρόκειται περί ίδιτροπίας.

Ή μητέρα πρέπει να ψυχολογή πολύ τό παιδί της και να προσπαθή να έμεσθώνη στην ψυχή του για να καταλάβει κανέ του σκέψι, κάθε του πράξι.

Επειτα να μη λησμονή ποτέ ότι για να διορθώη ένα παιδί από διάφορα έλαττώματα, πρέπει ή ίδια να κοπιάση πολύ και πρό πάντων να μην περιορίσθι μόνον σε ήπρες και άσπηρες άπαγορεύσεις.

Ένα κάθε φορά

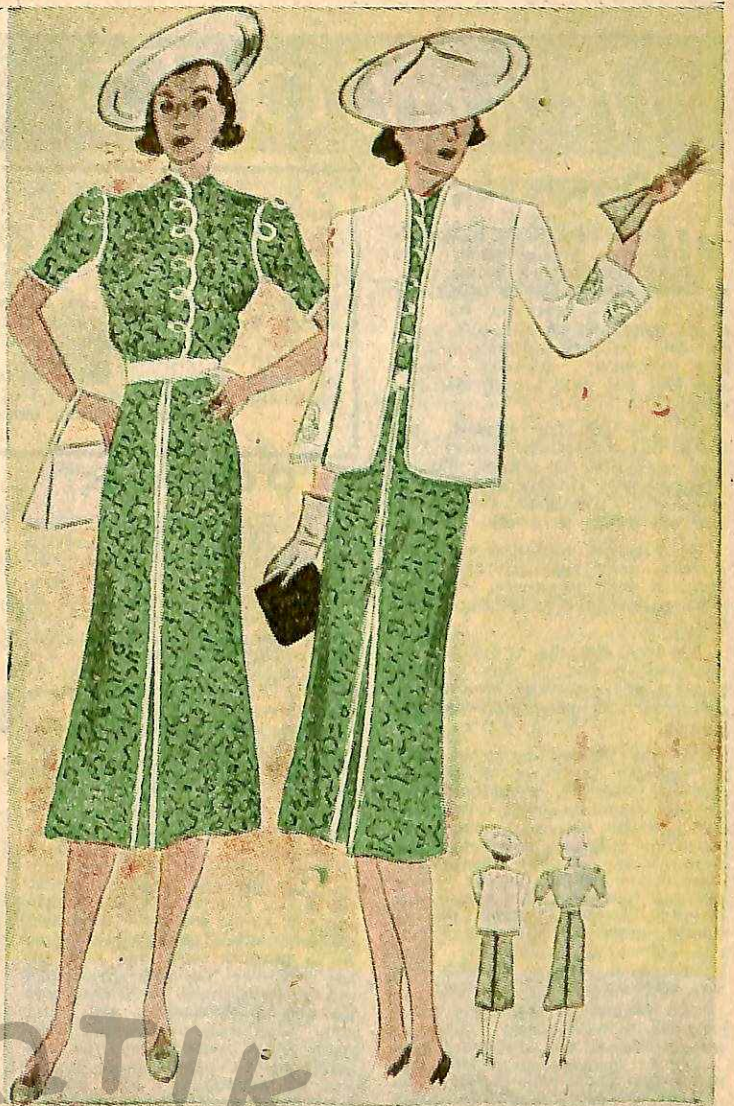
Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΣΤΑΦΥΛΙΩΝ

Τώρα που άρχίζουν τά σταφύλια, πρέπει να μάθουν οι άναγνώστες μας την ώφελιμότητα των σταφυλίων, που είνε άνεγνώριστη άπ' όλα τόν Ιατρικό κόσμο. Προτού όμως άρχίσουν σταφυλοθεραπεία, είνε άρκεταίτητο να έξακριβώσουν άν ο οργανισμός τους δέχεται τά σταφύλια, ιδίως είνε μερικά στομάχια που δέν τα άντέχουν και σ' αυτή την περίπτωση δέν πρέπει διόλου να επιμένωμε.

Οι περισσότεροι γιατροί διατείνονται πως πρέπει ν' άφαιρούμε τις φλοίδες των σταφυλίων, ιδίως είνε ύποπτες καθώς και οι σπόροι, έπειδή όμως αυτό είνε κάπως δύσκολο και άηδές, σίβωμε τά σταφύλια και πίνωμε τό ζουμί τους σεβθρισμένο σ' ένα ποτήρι.

Ή σταφυλοθεραπεία είνε πολύ ώφέλιμη για την κανονική λειτουργία των έντερων, για τις άσθένειες του ήπατος και για τόν άρθριτισμό.

Φυσικά, για να πούμε ότι κά-

Ένα μοντελάκι της έποχής από χρωματιστό λινό, συμπληρούμενο από λινή ζακεττούλα άσπρη ή στο χρώμα των διακοσμητικών.

νομε σταφυλοθεραπεία, πρέπει να τρώμε τουλάχιστον δυό όκάδες σταφύλια την ήμέρα, άρχίζοντας από μία όκα, τά όποια θά φάμε τό πρώι νηστικό.

Μερικοί διατείνονται ότι ή σταφυλοθεραπεία άουνατίζει, πρέπει όμως να λεχθί ότι αυτό μπορεί να συμβή άν έπί έβδομάδες ολόκληρες τρωθώμε άποκλειστικά και μόνο με σταφύλια χωρίς άλλο φαγητό.

Τό σπίτι

ΠΡΟΧΕΙΡΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

Μερικές φορές συμβαίνουν κάτι μικροσταυχήματα, που μπορούμε να τά θεραπεύωμε μόνες μας χωρίς να καταφύγωμε σε γιατρό ή άλλοτε πάλι χρειάζεται αυτή ή άμεση επέμβασις άσπου να έλθω ο γιατρός. Για τους λόγους αυτούς μην παραλείπετε ποτέ να έχετε στο σπίτι σας άσπιρίνη, ιώδιο, όξυζενέ, άμμωνία, λάδδαινο, οινόπνευμα, θαμμάκι, γάγες, έναν έπίδεσμο, λευκοπλάστ κτλ.

Δέν άρκεί όμως να έχωμε πρόχειρο φαρμακείο. Πρέπει να έρωμε και τη χρήση κάθε φαρμάκου.

Τό λάδδαινο τό δίδομε σε πόνο στομάχου ή κόψιμο με έντερικάς ένοχλήσεις.

Την άμμωνία την χρησιμοποιούμε άν μας τοιμήσθι κάτι.

Τό ιώδιο τό έχομε για ν' άπολυμώνωμε μία πληγή.

Τό όξυζενέ για να σταματήσωμε τόν αίμα από ένα κόψιμο.

Την άσπιρίνη για πονοκέφαλο. Τη γάγα, τόν έπίδεσμο και τό λευκοπλάστ για ένα τραύμα.

Ή άλληλογραφία μου

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΗΝ ΥΠΑΡΞΙΝ, Ρέθυμνον.— Έπανερχομαι έπί του ζητημάτος σας και σας επαναλαμβάνω ότι ή χρήση του παρασκευάσματος με όξυζενέ, χαμομήλι και θαζελινέλαιον είνε πολύ καλή και μπορείτε να την συνεχίστε. Το «κινά» είνε φυτόν άφ' ελαφίνας που κοκκινίζει τά μαλλιά, άλλα είνε λιγάκι δύσκολη ή παρασκευή του. Πρέπει να έρασθ με νερό, να γίνη πολτός και με τόν πολτό αυτόν ν' αλείψετε τά μαλλιά σας και να τ' άφήσετε 1-2 ώρες. Αφού στεγνώσουν θά λουθήτε. Άλλά, σας επαναλαμβάνω, τά μαλλιά θά γίνουν κοκκινωπά. Ή γνώμη μου είνε να συνεχίσετε τό όξυζενέ.

ΦΟΥΛΑΝ ΜΑΝΙΑΚΟΥ.— Τό δονομά σας κάθε άλλο παρά άγνοστο μου είνε και με συνεκίνησαν πολύ τά ένθουσιώδη λόγια σας. Θά είμαι πρόθυμη πάντα να σας παρέχω κάθε συμβουλή και με έχθρισθηί μου θά διαδάζω πάποτε τά γραφόμενά σας.

ΘΑΛΕΙΑΝ, Στάρρας.— Ή κρέμα που χρησιμοποιείτε δέν είνε κακή, άλλα θά προτιμούσα την «Moussier». Είνε ή καλύτερη για την έξάλειψι κάθε στίγματος του προσώπου.

★ Όσο όμως για τά άποτυπώματα που άφήκαν τά σπυράκια, αυτά θά έξολείψθουν με τόν καρό. Κάνετε με τά δακτύλα σας έλαφρό μασάζ καθώς χρησιμοποιείτε την κρέμα σας.

Γιά τό δυνάωμα στο στήθος και τάν μπράτσον σας συνιστά γυμναστικάν.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Ένα γιορτινό παιδικό φορεματάκι. Τών μικρών κοριτσιών είνε από μεταξωτά ύφάσματα και του άγοριού από λινό.

Άς μη ξε-

Πορτραίτα ζωων

Ο γερανός

Τό άωαίο αυτό πουλί ήμ την έ-
πιδελτική κορμοστασία, τον
λεπτό και μακρό λαιμό του,
τά λεπτά και πανύψηλα πόδια του
και τό μικρό κεφάλι του που
φέρει στην κορυφή του μία φούν-
τα από μαλακά άσπρα φτερά,
σάν σκουφάκι, κατοικεί κοντά
στα έλη και στις λίμνες της Εύ-
ρώπης.

Ο γερανός είναι έξυπνο, μά
δειλό και καχύποπτο πουλί. «Ο-
ταν συλλληφθή σε μικρά ήλικία,
έξημερώνεται εύκολα και σάν τόν
παραγέλο ακολουθεί τόν κύριο
του και παίζει μ αυτόν.

Οι Ρωμαίοι τύλωναν τούς γε-
ρανούς, έχουν έκλειναν σε κλου-
θιά και τούς πόγαιναν, γιά νά
τους παραθέσουν σε έπισημα γεύ-
ματα.

Ο βασιλεύς της Άγγλιας 'Ε-
δουάρδος ο 4ος, σ' ένα έπισημο
τραπέζι που παρέθεσε κάποτε, πα-
ρουσίασε 250 μαγειρεμένους γε-
ρανούς.

Γιά τόν γερανό υπάρχουν πολ-
λοί θρύλοι. Ο μέγας Γάλλος φυ-
σιολόγος Μπουφόν, γράφει ότι οι
γερανοί, ανάλογα της στάσεως
που κρατούν τό κορμί τους, δεί-
χνουν τις διάφορες μεταβολές της
ατμοσφαιρας και της θερμοκρα-
σίας. «Όταν φωνάζουν οι γερα-
νοί την ημέρα είναι προμήνυμα
έροχής. Όταν φωνάζουν πρós τό
έσπáυ, μετά την δύση του ήλιου,
είναι προμήνυμα τρικυμίας. Καί
τέλος όταν πετούν χαμηλά στη
γη, είναι προμήνυμα θύελλας.

Μά έκτός τών νεοτέ, ήν φυσι-
ολογία και οι άρχαίοι «Έλληνες
παλλά έλεγαν γι' αυτό τό πουλί.
«Όταν οι γερανοί πετούν από
τόν Ταύρο (όρος της Άσίας), γε-
μίζουν τό στόμα τους με μικρά
χαλκικά γιά νά μή μπορούν νά
φονάσουν και τούς αντίληφθεν
οι άετοι, που είναι πολλοί σ' εκεί-
να τά μέρη, και τούς καταφά-
γουν.

Ο γερανός είναι και καλός σύ-
ζυγος, γιάτί την ώρα που κοιμά-
ται ή γυναίκα του, την φυλάει,
κρατώντας στα δάχτυλα τού ενός
ποδίου του, πού πάντοτε τό έχει
υψωμένο, μία πετρίτσα. Άν τυ-
χόν και τόν πάρη ό ύπνος, ή πε-
τρίτσα πέφτει κι αυτός ξυπνάει.

Γιά τόν 'Ιταλό λυρικό ποιητή
'Ιδου, που έζησε τό 540 π. Χ.
λέγεται ότι ένώ πήγαινε στους
'Ολυμπιακούς άγώνες, συνήληφθη
στό δρόμο από ληστές οι όποιοί
τόν σκότωσαν. Τη στιγμή που έ-
ψυχαίσε, είδε νά πετά από πάνω
του ένα κομμάτι από γερανούς και
φώναξε: 'Γερανοί, ταξιδιάρικα
πουλάει, έκδικήθηκε γιά τόν θά-
νατό μου!..» Την άλλη ημέρα,
μεταξύ τών πολλών θεατών, πα-
ρευρίσκοντο σ'αυτούς 'Ολυμπιακούς
άγώνες κι οι δολοφόνοι τού 'Ι-
δού. Τό μήνυμα γιά τόν θάνα-
τό τού 'Ιδού είχε άγανακτή-
σει όλο τόν κόσμο. Ξαφνικά,
ένα κοπάδι από γερανούς πέταξε
άπ' επάνω άπ' τό στάδιο κι ένας
δολοφόνος ψιθύρισε σ' αυτό τού
άλλου: «Νά οι γερανοί τού 'Ι-
δού!» Αυτό άκούστηκε άπ' τόν
παρακαθημένο, κι από στόμα σε
στόμα τό έλαβε όλος ό κόσμος,
που συνέλαβε τούς δολοφόνους,
οι όποιοί κι' όμολόγησαν την
πράξη τους.

Οι γερανοί αγαπούν τόσο τούς
γονείς τους, πού όταν γέρασουν
και δέν μπορούν νά πετάξουν,
τούς φέρνουν τροφή και τούς ταί-
ζουν, κι' όταν πρόκειται νά ταξί-
δευουν τούς κουβαλάνε στη ράχι
τους.

Επίσης λέγεται ότι άλλοτε
πολεμούσαν με τούς νάνους της
Αιθιοπίας και τούς γικούσαν.

Τά ζώα, όμορφα ή άσχημα, μικρά ή μεγάλα, έπίγεια, ύδρόβια ή
αερόβια, έχουν τις χαρές τους, τις πίκρες τους, τις άμεριμνίες
τους ή τις φροντίδες της ζωής, άκριβώς όπως και οι άνθρωποι.
Πολλές φορές ένα τόσο άά έντομο. Ένα χαριτωμένο πουλάκι, ένα
περίεργο ψάρι τών θυθών, ένα τερατόμορφο τετράποδο της ζούγ-
κλας έχει τόσο και τόσο εύχάριστα ή δυσάρεστα πράγματα νά
διηγηθή, πού θά κινούσε τόν όίκο ή τό ενδιαφέρον και τού πιό ά-
παθούς ανθρώπου. Αυτές όλες τις διακυμάνσεις της ζωής, καθώς
και τούς έρωτές τους, πού πολλές φορές είναι άπαλοι, ήρεμοί σάν
νανουριστικό τραγουδι κι' άλλες φορές βίαιοι κι' αλματοδαμμένοι
σάν λάβα ήφαιστείου, σάν τρομακτική σκηνή δεινέττας, θά προ-
παθήσω με λίγα λόγια, αλλά μ' αληθινά νά σας περιγράψω με
κάθε έβδομάδα στην παρούσα σελίδα.

Ο σκορπιός

Ο μεγάλος έρωας, ή άπέλπισία,
ή άνιάτρευτη άρρώστεια
πολλές φορές ό κίνδυνος, εί-
νε οι κυριώτερες αίτίες πού πολ-
λοί άνθρωποι νευροπαθείς και ά-
δυνάτου θέλησεως, αυτοκτονούν.
Τά ίδια ως άνω έλαττήρια πού
σπρώχνουν τόν άνθρωπο στην αυ-
τοκτονία, σπρώχνουν και ένα ά-
σημαντο, συαμένο και πικρί-
δυνο ζώο, τόν σκορπιό.

Ετσι μολβαίνω πώς ό σκορ-
πιός είναι εύαισθητος στόν έρωτα
ανυπόμονος στην άπέλπισία, δει-
λός στην άνιάτρευτη άρρώστεια
και στόν κίνδυνο.
Κάτω από ένα σωρό πέτρες
ή άρμονικά ένα μαριονετο-
ζευγάρι σκορπιών. Οι περιποιή-
σεις τού συζύγου πρós τό έτερον
του ήμισυ είναι πολλές και διάφο-
ρες. 'Η κυρία σκορπιός αναπαύ-
εται έξαπλωμένη στη βροσία, κάτω
άπ' τό πέτρινο σπίτι της κι' ό κα-
λός σύζυγος ξεκινάει πρώ-πρωί
γιά ν' αναζητήσει τά Ψάδια πού
δύ φά ή σύντροφος τού είου
του. «Ότι βρή στα δρόμο, έντο-
μα ή άλλα μικρά ζώδια, τά τσα-
κάνει με τά γερά σαγόνια του
και τά κουβαλάει στό σπινικό
του κι' ό άνδρας όταν νταλάει
πώς είναι άρκετά γιά νά χορτά-
σουν την κοιλιά της συντρόφου
του τότε σκέπτεται πιά γιά νά ι-
κανοποιηθή κι' αυτός τό στομά-
χι του...

Ένα σεληνοφώτιστο θράδυ,
μέσα στη σιγαλιά της νύχτας
ό σκορπιός παίρνει την γυναικα
του γιά νά ουρλιάσει λίγο ή νά
πάνε έπίσκεψι σε κανένα φιλικό
τους σπίτι. Καμιά φορά στό
δρόμο πού τραβάει, ένας έργνης
σκορπιός, λυγιστός και κουιν-
στός, περιπλανάται κινηγιώντας
τόν εύκολο έρωτα... Άν κατά
μοιραία σύμπτωση νωστειμειθή
την κυρία σκορπιό, πού την συ-
νοδεύει ό άντρας της, πρνέει
μά, δύο και τρεις φορές από
μπροστά της κλεινόμενη πονηρά
τό μάτι του... Άλλοι μόνον όμως!
Ο προσληθείς σύζυγος όρμά με
λίσσα κατ' επάνω του και προ-
σπαεί νά πνίξη τόν άντερσάτι
του, αδιάφορο άν πολλές φορές
πέφτη αυτός όμμα της γενναίο-
τητας του... Άν τυχόν και ζήση
τοτε ήράζει με τά σαγόνια του
τό νεκρό, τόν σαρώνει στη φωλιά
του, τόν κομματιάει και τόν προ-
σφέρει νά τόν φά ή σύζυγός
του. Άν αυτή δέν τόν άγγίξει,
τότε θά πη, κατά την αντίληψη
τού συζύγου της, πώς άνδισπερό-
ταν γιά τόν μακαρίτη ή ότι είχε
προηγουμένως σχέσεις μαζί του.
Ο άπατηθείς σύζυγος έκδικούμε-
νος, σκοτώνει την γυναίκα του
και την τρώει...

Όταν ένας σκορπιός είναι θά-
ρειά άρρωστος και καταλαβαίνει
πώς δέν θά γιάτρευθή, ή όταν
κινδυνεύει από οίανδήποτε αίτία
και θέλει πώς δέν μπει νά
γλυτώσει ή όταν είναι έρωτευμέ-
νος και ή άγάπη τόν δέν άναπο-
κρίνεται στά αισθήματά του, τό-
τε, με τό φαρμακερό κεντρί του
έχει στην ρίζα της ούρας του,
τροπεί την κοιλιά του και αυτό
κτονεί...

Όταν ένας σκορπιός είναι θά-
ρειά άρρωστος και καταλαβαίνει
πώς δέν θά γιάτρευθή, ή όταν
κινδυνεύει από οίανδήποτε αίτία
και θέλει πώς δέν μπει νά
γλυτώσει ή όταν είναι έρωτευμέ-
νος και ή άγάπη τόν δέν άναπο-
κρίνεται στά αισθήματά του, τό-
τε, με τό φαρμακερό κεντρί του
έχει στην ρίζα της ούρας του,
τροπεί την κοιλιά του και αυτό
κτονεί...

Η άφίδα

Γιά νά γνωρίσετε αυτό τό έν-
τομο πού είναι γνωστό στόν
πολύ κόσμο, με τό κοινό ό-
νομα σιταρόψειρα, άρκεί νά ψά-
ξετε μέσα στά χωράφια, στούς
λαχανόκηπους, στά περιβόλια
σας και θά τό βρήτε σε μεγάλη
άφθονία επάνω στά φύλλα, στά
κλωνάρια και στά κοτσάνια
τών διαφόρων φυτών. Ψάχνοντας
προσεκτικά ένα τρυφερό φυλλά-
ράκι ή ένα λεπτό κλωνάρι, θά
βρήτε επάνω κάτι μικροσκοπικά
έντομα με σώμα άσπιδες, κομψό
με ποδαρικά λεπτά σάν κλωστές
και με διάφορα χρώματα. Δέν
κάνετε λάθος. Είναι οι άφίδες.
Και δέν είναι ενδιαφέροντα έντο-
μα μόνον γιάτί καταστρέφουν τά
φυτά μά και γιά τάπεριεργα ήθη
και ήθημά τους, πού δέν είναι δι-
αφορετικά στά διάφορα είδη μά
και σ' ένα και τό αυτό είδος.

Ετσι από τις άφίδες ύπαρ-
χουν άρσενικές και θηλυκές πού
είναι περνωτές ή άπερτες. Ύπαρ-
χουν, θηλυκές πού γεννούν χωρίς
την επέμβαση τού άρσενικού, θη-
λυκές πού γιά νά γεννήσουν πρέ-
πει νά γονιμοποιηθούν από την
άρσενική, θηλυκές πού γεννούν
συνά και θηλυκές πού φέρνουν
στόν κόσμο ζωντανά παιδιά. Κά-
τω από τό στόμα τους έχουν δύο
άδένες, πού περιέχουν μία κολ-
λώδη γλυκύη ουσία. Όταν θρε-
θούν σε κίνδυνο ή όταν άλλος έν-
τομο μεγαλύτερό τους τις κυνη-
γάη πιέζουν τούς άδένες τους κι'
άφήνουν νά χυθή αυτή ή κολλώ-
δης ουσία. Τότε τό έντομο πού
είναι καταδικασμένο κολλάει επάνω σ'
αυτή κι' έτσι βρίσκουν καιρό οι
άφίδες νά σωθούν.

Η θηλυκή γεννάει τ'αυγά της
ανάμεσα στίς μασχάλες τών κλα-
διών τών διαφόρων φυτών. Άφού
τά γεννήσει, κόβει ένα φύλλο
άπ' τό ίδιο φυτό, σκεπάζει μ'αυ-
τό τ' αυγά της και τέλος αλεί-
φει τις άκρες του με την κολλώ-
δη ουσία. Ετσι σχηματίζεται ένα
είδος σακκούλιού μέσα στό όποιο
ύστερα από λίγες μέρες έκκολά-
πτονται τ' αυγά και φανερώνου-
νται τά μικρά έντομα πού μοιά-
ζουν με κάμπες. Ύστερα από λί-
γες μέρες αυτές οι κάμπες μετα-
μορφώνονται σε τέλεια έντομα
μορφώνονται σε τέλεια έντομα
πού τρυπούν τό φύλλο πού τά
σκεπάζει σε διάφορες μεριές και
γαλιούνται στόν καθαρό άέρα και
μαζεύονται όλα μαζί κάτω άπ' τη
μασχάλη ενός φύλλου, άρχίζουν
νά τρυπούν με τά σαγόνια τους
και νά τού ρουφούν τούς χυμούς
του, άπ' τούς όποιους τρέφονται.
Οι θηλυκές γεννούν ζωντανά παι-
διά, τρυπούν τό κοτσάνι τού φυ-
τού και στό έσωτερικό κούφιο
μέρος του τά τοποθετούν και τά
τρέφουν ως πού νά μεγαλώσουν
με τόν γλυκό χυμό πού βγάζουν
άπ' τούς άδένες τους.

Τέλος υπάρχουν μερικά είδη
άφίδων πού μόλις γεννήση ή θη-
λυκή τ' αυγά της, ή άρσενική
κατασφραγίζει τη θηλυκή. Άντι-
θέτως υπάρχουν κι' άλλα είδη
πού άνα γονιμοποίηση ή θηλυκή
σκοτώνει την άρσενική και την
προσφέρει ως τροφή στά μικρά
της. Αυτό γίνεται στίς θηλυκές
πού γεννούν ζωντανά παιδιά.

Τό δελφίνι

Όπως ό,τι λάμπει δέν είναι
χρυσάφι, έτσι και τό δελφίνι
άν και ή στη θάλασσα, δέν
είναι ψάρι, αλλά θηλαστικό, πού
γεννά ζωντανά παιδιά και τά θη-
λάζει.

Οι άρχαίοι πού ήσαν άφθα-
στοί στην παρατηρητικότητα, λέ-
γουν πολλά γι' αυτό τό θαλάσσιο
ζώο. Οι Ρωμαίοι συγγραφείς
Φαβιανός, Φλάκιος και Μακρίνας
θεωσιώνουν ότι τά δελφίνια άρέ-
σκονται νά παρακολουθούν τ' α-
πλοία κι' άν τυχόν άκούσουν τόν
ήχο τού κέρατος ή της σάλπιγ-
γος, πηδούν από εύχαριστηρι.

Τό 630 π. Χ. βασίλευε στην
Κόρινθο ό Περίανδρος, ό όποιος
συνέδετο διά φιλίας με τόν πε-
ρίφημο της εποχής εκείνης «Έλ-
ληνα μουσικό και ποιητή Άρίω-
να.

Ο Άρίων, με τη λύρα του, γύ-
ριζε παντού και συγκινούσε ή έ-
νεθούσιαις όλο τόν κόσμο.

Μιά μέρα, ό Άρίων ζήτησε
την άδεια από τόν Περίανδρο νά
ταξιδεύη στόν Τάραντα, την γνω-
στή πόλη της 'Ιταλίας, πού είχαν
χτίσει οι Λοκεδαιμόνιοι τό 707
π. Χ.

Ο Περίανδρος πού άγαπούσε
πολύ τόν Άρίωνα και τόν ήθελε
νά μένη στό παλάτι γιά νά τόν
διασκεδάσ ή με τη λύρα του και
τό τραγουδι του, τού είπε:
— Η πέτρα εκεί πού μένει, έ-
κεί και μαλλιάζει. Πρόσχε λαι-
πόν μήπως εκεί πού θά πής νά
βρής την εύτυχία, μή συναντήσης
την δυστυχία...

Μά επειδή ό Άρίων έπέμενε,
ό Περίανδρος τού έδωσε πολλά
και πλουσία δώρα και τόν άπε-
χαιρέτησε.

Τό πλοίο, πού τόν μετέφερε
στην Κεννία, προχωρούσε τώρα
γόνυ νά τη θοήβει τό άνέ-
μου και όιόχγες ήσυχα τά κύ-
ματα. Κι' ό Άρίων, γεμάτος χα-
ρά, φώναζε:

— Άδίκα Περίανδρε, φοβώσων
γιά μένα. Οι θεοί με προστα-
τεύουν!

Επών σ' αυτό πού έλεγε, τόν
περικυκλώνουν οι ναύτες τού πλο-
ιού, πού απέβλεπαν νά τού πλέ-
ουν τούς θνητωρούς του και τού
λένε:

— Πλησιάζει τό τέλος σου, 'Ε-
τοιμάσου νά πεθάνεις.

Ο Άρίων, που παρακάλεσε νά
του χαρίσουν τη ζωή, μά αυτός
ήσαν ανένδοτος. Τότε τους παρα-
κάλεσε νά τόν αφήσουν τούλάχι-
στον νά πεθάνη με την λύρα στό
χέρι.

— Άρσεν, αλλά πρν πεθάνης,
θά παίζεις και γιά μέν κάτι, τού
λένε οι ναύτες...

Ο Άρίων, αέχτηκε και σε λί-
γο άρχισε τό πνιγτικό τραγουδι
του.

Όλοι οι ναύτες τών άκουσαν
με προυνή και κέρταρα, υπό-
τε σε μία στιγμή, ό Άρίων πη-
δάει στη θάλασσα, γύνεται γιά
λίγο κι' ύστερα έρσάει στην
επάραινα.

Κατά κλήην του τέχης, τη στι-
γμή αυτή παρανοήθηκε, μπροστά
του ένα δελφίνι, πού ήλθε νά
σεϊ τό πλοίο γιά νά άκούσ η
παθητικό τραγουδι του, τόν τρυ-
φίζει με χαρά και τού παρουσιά-
ζει τη ράχι του. Ο Άρίων άνε-
θαίνει στη ράχι τού δελφινιού και
με τό πρωτότυπο τριπύλο φθί-
νει στόν Τάραντα.

Όταν, ύστερα από κάμουςαν
καιρ, έρσινάγουν στην Κεννία
και στηγημένη στόν Περίανδρο
την περιπέτειά του, ό Βασίλειος
είπε πώς ή άνήλικη στην μνή-
μη τού σωτήρος τού φίλου τού δι-
ρηχάκι μνημείο, πού παρίστα-
ν την σωτηρία τού Άρίωνος από
τό δελφίνι.

Α. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΤΙ ΔΙΑΔΟΥΕΙ

Άστυνομικόν πρόβλημα

(Άριθμός 10)

—Ο θάνατός του μπορεί νά έ-
ξηγήσ ή πολύ εύκολα: μία μικρή
βουμα άλλα πολύ δυνατή, ήταν
κρυμμένη μέσα στόν φάκελο αύ-
τον, τού όποιου δέν άπομένουν
παρά μερικά κομμάτια επί ενός
έξ αυτών υπάρχουν 3 γραμμάτι-
οι: ένα της δραχμής, ένα δι-
δραχμο και ένα προνοίας. Επάνω
σ' ένα άλλο κομμάτι τού φακέλου
έβρισκε ή διευρυνία, γραμμένη
μέ τό μοιούδι... Μόλις ό κ. 'Αλέ-
ξανδρος άνοίξε τόν φάκελο, έ-
πάνω στόν όποιον δέν ύπήρχε κα-
νένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό,
ούτε και κανένα δακτυλικόν άπο-
τύπωμα, ή έόμβη έξερραγή αυ-
τομάτως και τόν έσκότωσε.

»Ανεμινύετο σε διάφορες ύπο-
θέσεις, και σ' αυτό ίσως όφει-
λεται τό ό,τι είχε πολλούς έχ-
θρούς... Θά έπρεπε όμως νά προ-
λάβ ή τήν έόμβη, γιάτί ό φάκελος
αυτός έξυγίσε τούλάχιστον πνήν-
τα γραμμάτια. Τό τελευταίο πρό-
σωπο πού τόν είδε, είναι κύπριος
όνομαζόμενος 'Ιωάννης Χ., τόν ό-
ποιον έφερα εδω γιά νά τόν έ-
ξετάσω.

Και ό έπιθεωρητής έζήτησε νά
του παρουσιάσουν τόν κατηγορού-
μενο.

—Είδατε τόν κύριον 'Αλέξαν-
δρο μά ώρα πρδ τού θανάτου
του;

—Μάλιστα, τού είχα ζητήσει
μιά συνέντευξη και μού την πα-
ρεχώρησε σήμερα τό πρσί.

—Για ποιά σκοπό;

—Γιά νά τού ζητήσω κάτι
πληροφορίες πάνω σε μία ύποθε-
σί του, πού μ' ενδιαφέρει και μένα.

—Τι έκανε όταν έφθάσατε στό
γραφείο του;

—Ετοποθετούσε κάτι βιβλία
στη βιβλιοθήκη του, πλώ από τό
γραφείο του, μού είπε νά καθήσω
κι' έπειτα κάθισε κι' έκείνος στό
γραφείο του. Η συζήτηση, πολ-
λο φιλική, κρατήσε μία ώρα πε-
ρίπου.

—Υπήρχαν γράμματα πάνω στό
γραφείο του;

—Μάλιστα, ύπήρχαν επάνω στό
γραφείο του πολλά γράμματα, τά
όποια δέν είχαν άνοίξει ακόμα ό
κ. 'Αλέξανδρος.

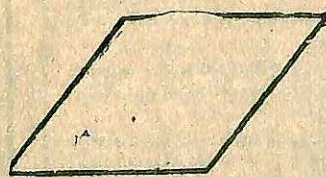
—Μήπως παρατηρήσατε κανένα
φάκελο αυτό τού χρώματος; τόν
έρωτησε ό έπιθεωρητής δινόντας
του τό μικρό κομμάτι τού φακέ-
λου πού έφερε τη διευθύνση.

—Όχι, γιάτί δέν έκτύταξα κα-
θόλου τά γράμματα αυτά.

—Άρα, πάντως όμως σάσου
λαμβάνω. Νομίζω ότι πήρατε μέ-
ρος στό έγκλημα αυτό, γιάτί και
νείς άλλος δέν έπεσκέσθη τόν κ.

Γιατί ό έπιθεωρητής συλλαμ-
βάνει τόν 'Ιωάννη, πού βασίζό-
μενος τόν θεωρεί ως ένοχον;

Συναρμολόγησης

Με δύο ψαλιδιές άποκόψατε
τόν άνωτέρω ρόμβον εις τρία τε-
μάχια, τά όποια συναρμολογή-
μενα κανονικώς νά σχηματίσουν
ένα πλήρες και καγογικό τετρά-
γωνον.

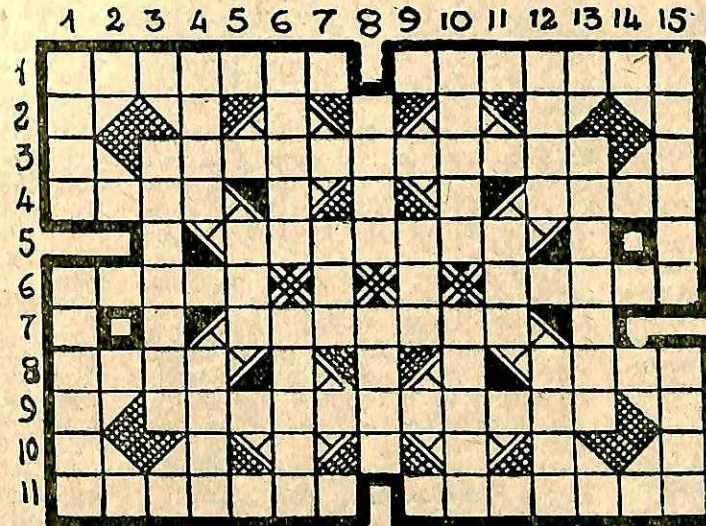
Α. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Σταυρόλεξον 10ον

Οριζοντίως:

1. Τίτλος τού αυτοκράτορος της 'Ιαπωνίας.
2. Ορχήστρα πνευστών ή έγχόρδων μουσικών όργάνων.
3. Κλάδος της βοτανικής.
4. Τό αντίλαμθανόμεθα άποκλει-
στικός και μόνον με την ά-

ρικώς την δευτέραν έπέτειον
της 4ης Αυγούστου». Χώρα
της Αραβίας, ή θρυλική θα-
σίλισσα της όποιας έπεσκέ-
σθη τόν Σολομώντα έν 'Ιε-
ρουσαλήμ.
5. Θεός της αρχαίας ελληνικής
θρησκείας.

κοή.— Θεός της αρχαίας έλ-
ληνικής μυθολογίας.

5. Μυθικό πρόσωπο, σύζυγος τού
Μίνωος, άπ' την όποία έγεν-
νήσ ή Μινώταυρος.

6. Τά περιλαμβάνοντα τό σύν-
ολον πραγμάτων τινών.— Η
θέλγουσα τις αισθήσεις, εφ-
άρστος την θέαν.

7. Η τιμωρός δύναμις πού πλήτ-
τει τόν άδικήσαντα, θεία
δικη.

8. Η χρησιμοποίησης του γίνε-
ται άπαραίτητη στην κατα-
σκευή εύλινων επίπλων.— Γυ-
ναικείον όνομα.

9. Δελεαστική, γοητευτική, μα-
γευτική.

11. Η 4η Αυγούστου κατέστη-
σε σεβαστά τά χρώματα της
'Ελληνικής... — Μαλακό-
στρακον τό όποτον θρασύμε-
νον άποκά χρώμα έρυθρόν.

Καθ' ότως:

1. Τό σύνολον τών οικημάτων ό-
που κατοικούν οι μοναχοί.—
Πρόσωπον διδομενον ή λαμ-
θανόμενον ως έγγύησης.

3. Μέτριας και όχι υπερβολικής
έπ' ανθρώπων, σωφρον, με-
τριοπαθής.

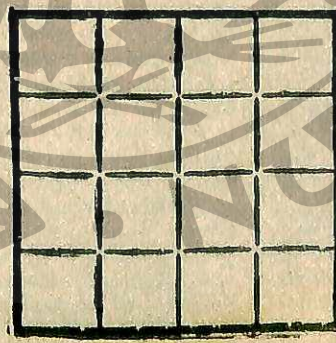
4. ό 'Ελληνικός λαός έ-
άρτασε πρδ ημερών πανηγυ-
ν.

Μαγικόν τετράγωνον

(Άριθμός 3)

1.	2.	3.	4.
5.	6.	7.	8.
9.	10.	11.	12.
13.	14.	15.	16.

Τοποθετήσατε τούς δεκαέξ ιπρό
τους και άνωτέρω δημοσιευμέ-
νους αριθμούς, έκαστον έντός έ-
κάστου τών δεκαέξ τετραγωνιδί-
ων τού παραπλευρώς τετραγώ-
νου, ούτως ώστε προσθέτοντες
τούς τέσσαρες αριθμούς έκά-
στης στήλης, οριζοντίως, δια-
γωνίως και καθέτως νά εύρίσκε-
τε πάντα ως άποτελέσματα: 34».

Αί λύσεις

τού προηγουμένου

ΜΙΚΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ
1.—ΩΡΕΣ

Δεκατέσσαρα λεπτά και έξη
τα δευτερόλεπτα = δεκαπέντε λε-
πτά. Έντός 15 λεπτών, ό δει-
κτης τών δευτερολέπτων ένός ώ-
ρολογίου κάνει 15 γύρους, δε-
δομένου δέ ότι ό κάθε γύρος τού
δείκτη τών ώρών γυρίζεται 12
ώρες, γιά τούς 15 γύρους θά
χρειασθή:

• «15 Χ 12 = 180 ώρες»
• Άπλοή 7½ ήμέρες.

2.—ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

Η μεγαλύτερα τών πέντε άπο-
στάσεων ήτο ή : «Νέα 'Υόρκη —
Σάν Φρανσίσκο».

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ
(Άριθμός 9)

Ο κλέπτης δέν μπορεί νά είναι
ό γραμματέας Πέτρος, διότι αύ-
τός έγγράφισε ότι ό προϊστάμενός
του είχε κρατήσει τούς κρημνούς
τών χαρτονομισμάτων και ότι συ-
νεντάς αυτά δέν μπορούσαν νά κυ-
κλοφορήσουν. Ούτε όμως ό κλη-
τήρ Λουδοβίκος έπηρεζε τά χαρτο-
νομίσματα, διότι ό Γιάννης λέ-
γοντας ότι ό Λουδοβίκος έπηρε-
ζε τό ποδηλάτό του και έφυγε, ψεύ-
δεται. Πράγματι, ένας άνθρωπος
πού έχει ένα εύλινο πόδι, δέν δύ-
ναι νά χρησιμοποιήση ποδήλα-
τον. Ο κλέπτης λοιπόν δέν είναι
άλλος από τόν Γιάννη, ό όποιος
με τά ψεύδη του προσπαθεί νά έ-
νοχοποιήση τούς άλλους.

ΜΑΓΙΚΟΝ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

30.	33.	18.
15.	27.	39.
36.	21.	24.

«Ιδού πώς έπρεπε νά τοποθετη-
θούν οι αριθμοί, τοιούτοτρόπος
και μόνον προσθέτοντες αούτους ό-
ριζοντίως, διαγωνίως και καθέ-
τως θά εύρίσκετε πάντα ως άπο-
τέλεσμα: «81».

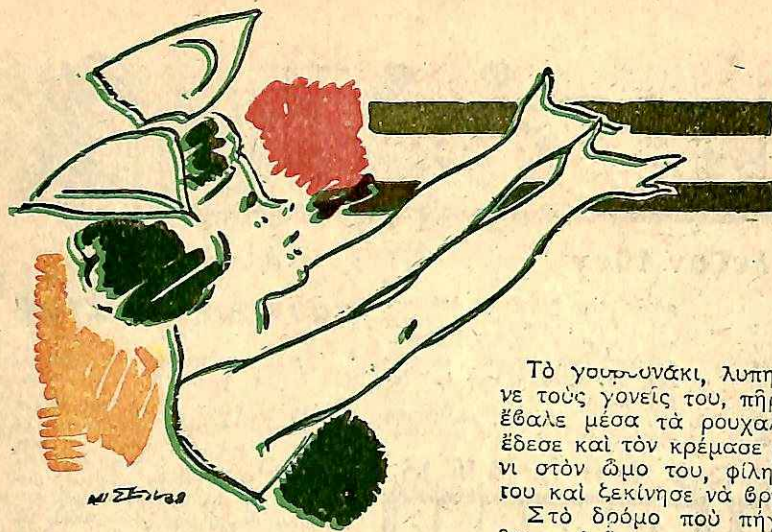
«13» ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ
ΓΡΑΦΙΚΑ ΕΡΓΑ

1. ΦΡΟΥΛΑΙΝ ΝΤΟΚΤΟΡ
2. ΓΙΟΣΙ ΒΑΡΑ
3. Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΜΑΖΕΙ
4. ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ
5. ΝΕΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ
6. Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ
7. ΚΟΚΚΙΝΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ
8. ΝΤΑΜΑ ΠΙΚΑ
9. ΣΤΕΛΛΑ ΝΤΑΜΑΣ
10. ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ
11. ΤΑΓΚΟ ΝΟΤΤΟΥΡΝΟ
12. ΧΑΜΠΑΝΕΡΑ
13. ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΜΑΧΗΣ

Αυτά ήσαν τά δεκατρία περι-
φημα κινηματογραφικά έργα.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 9ον

Οριζοντίως:
1) ΚΑΚΟΝ — ΠΑΥΛΑ. 2) Α-

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Η στήλη της μεγάλης φίλης

Αγαπητά μου παιδιά,

Θυμάστε τι σάς έγραφα σε προηγούμενο τεύχος; Νά προσέχετε πολύ στα παιχνίδια σας και πρό παντός να αποφεύγετε τους δημοσίους και γενικά περιστατικούς δρόμους. Αυτή η σύσταση φυσικά απευθυνόταν περισσότερα στους μικρούς μου φίλους, που δεν μπορούν να χαλιναγωγήσουν την ζωηρότητά τους και που περνούν τις διακοπές τους στις πόλεις. Είναι στ' αλήθεια ακατανόητο, τί ευχαρίστησι βρίσκουν μερικά παιδιά, που αρπάζουν μια μπάλλα και, καταμεσής του δρόμου, μέσα στη σκόνη και στην κάψα, σ' ένα δρόμο που κάθε στιγμή περνούν άνθρωποι, αυτοκίνητα, κάθε είδους προχοφόρα και καμιά φορά και... πράμ! αρχίζουν τις κλωτσιές αδιαφορώντας για όλα. Έτσι προχθές, αγαπητά μου παιδιά, θρέθηκα μπρός στο σπαρακτικό θέαμα μιας μητέρας που σφίγγοντας το αγοράκι της με καταματωμένο το πρόσωπό του, έτρεχε σαν τρελή στ' ένα κοντινό φαρμακείο, εκεί στη συνοικία Κυψέλης. Λίγο πιο πρίν, καθώς ο μικρός τραυματίας, σπρώχνοντας έναν σύντροφό του, πετάχτηκε στη μέση του δρόμου να κλωτσιήσει αυτός την μπάλλα, ένα αυτοκίνητο που περνούσε με ταχύτητα, μόλις έπρόλαβε να τον αποφύγει, ρίχνοντάς τον όμως πιο πέρα με το πλαγινό του φτερό...

Για σάς λοιπόν, αγαπητά μου παιδιά, που παραμένετε στις πόλεις, οι δρόμοι δεν είναι το κατάλληλο μέρος των παιχνιδιών σας. Υπάρχουν οι πλατείες, οι παιδικοί κήποι, που έγιναν αποκλειστικώς για σάς κι' ένα σωρό άλλοι ειδικοί τόποι...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Το παραμύδι μας

Το πάδημα του γέρο λύκου

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένα γουρουνάκι μαζί με τους γονείς του. Μά οι γονείς του ήταν τόσο φτωχοί, που μία μέρα η μητέρα του του είπε: — Παιδί μου, δεν μπορούμε πια να σ' θρέψουμε, πρέπει να κυττάξεις να τ' αγοράσεις πέρα μοναχός σου για να μπορέσεις να ζήσεις.

Το γουρουνάκι, λυπημένο που άφηνε τους γονείς του, πήρε έναν μπόγο, έβαλε μέσα τ' αρουαλάκια του, τον έδεσε και τον κρέμασε μ' ένα μπαστόνι στον ώμο του, φίλησε τη μητέρα του και ξεκίνησε να θρῆ την τύχη του. Στο δρόμο που πήγαινε, ανταμώθηκε μ' έναν χτίστη που κουβαλούσε τούβλα.

— Καλέ μου άνθρωπε, του είπε, δέ θα μπορούσες να μου χάρισες μερικά τούβλα, να χτίσω ένα σπιτάκι, για να μην καίγωμαι από τη ζέστη το καλοκαίρι και να μην κρυώνω το χειμώνα;

— Ο άνθρωπος θρέθηκε στ' αλήθεια καλός και τούκανε τη χάρη.

Το γουρουνάκι, λοιπόν, έχτισε αμέσως ένα καλυθούλα και μπήκε μέσα. Δεν είχε όμως προφτάσει να κλείσει κι' άκουσε να του χτυπούν απ' έξω.

— Ποιος είσαι; ρώτησε το γουρουνάκι.

— Έγώ είμαι, απήντησε ο κύρ-λύκος, ο γείτονάς σου. Άνοιξε μου!

— Σ' έγαλάσανε, αποκρίθηκε το γουρουνάκι, ξέρω τι με θέλεις. — Μή θάξής κακό στο μυαλό σου, εξακολούθησε ο λύκος. Ξέρω πως είσαι καινούργιος στη γειτονιά, κι' ήθελα να σου προτείνω να πάμε αύριο μαζί να μαζέψουμε καρόττα σ' έναν αγρό που ξέρω εγώ, για να τον μάθης κι' εσύ και να βρισκίς το φαί σου.

— Ποδύνα αυτός ο αγρός; ρώτησε το γουρουνάκι, από μέσα.

— Εκεί κάτω πέρα απ' το ποτάμι. Θάρθω αύριο το πρωί να πάμε μαζί.

— Καλά, θα σ' περιμένω αποκρίθηκε το γουρουνάκι.

Το άλλο πρωί, το γουρουνάκι, πρίν ακόμη ημερώσει, ξεκίνησε για τόν αγρό που του είχε πη ο λύκος. Κι' έκει, στ' αλήθεια, θρήκε πάμπολλα καρόττα. Έσκαψε, έσκαψε, και πήρε όσα μπορούσε περισσότερα και γύρισε στην καλύβα του.

Σ' ένα λίγο ο γέρο λύκος χτύπησε στην πόρτα του:

— Είσαι έτοιμος; ρώτησε με τη χοντρή του τη φωνή:

— Τέτοια ώρα ποδάρω, αποκρίθηκε το γουρουνάκι, χωρίς ν' ανοίξη θέβαια την πόρτα, εγώ πήγα και γύρισα, κι' έκαμα κιόλα τα ψώνια μου.

Ο γέρο λύκος στράβωσε τ' αμύτρα του. Κι' αυτός ποδχε ακονίζει τ' αμύτρα του για να καταβροχθήσει το γουρουνάκι, τρυφεροδί καθώς θάταν! Δεν απέπλίστηκε όμως, κι' άφοι σκέφθηκε λίγο, είπε πάλι:

— Τι να γίνω! Άφοι δέ σ' πέτυχα σήμερα για να πάμε παρέα για τ' αψώνια, θές να δώσωμε λόγο γι' αύριο το πρωί; Ξέρω ένα λειβάδι με κάτι χόρτα περίφημα, που θα γλείφης τ' αχειλή σου σ' αν τ' ατρώς.

— Καί που είναι αυτό το λειβάδι; ρώτησε το γουρουνάκι.

— Πέρα από την έκκλησία, αποκρί-

θηκε ο γέρο λύκος, στίς τέσσερις το πρωί, θάμαι εδω να πάμε μαζί.

— Σύμφωνα! είπε το γουρουνάκι. Το άλλο πρωί ο πονηρός ο φιλαράκος ξεκίνησε πρίν φέξη ακόμα, κι' όταν ο λύκος χτύπησε στην πόρτα του, τ' αχόρτα ήταν κιόλα μέσα σ' ένα μεγάλο καζάνι άπάνω από το τζάκι, και βραζανε.

— Ποιος είναι; ρώτησε το γουρουνάκι σ' αν άκουσε το χτύπο.

— Έγώ, ο φίλος σου, είπε ο λύκος. Ήρθα να σ' πάρω.

— Τωωώρα! αποκρίθηκε το γουρουνάκι. Τ' αχόρτα κοντεύουν να βράσουν!

Μά αυτή τη φορά ο λύκος άγρίψε. — Ά έτοι είσαι; Τώρα να δής!

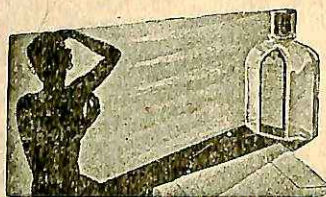
Και μία και δυο σκαρφαλώνει στη στέγη και τρυπώνει μέσα στην καπνοδόχο για να ξεκάνη μία για πάντα το πονηρό το γουρουνάκι.

Κάτω όμως από το τζάκι, το καζάνι κόχλαζε και άχνιζε, και ο γέρο λύκος έκει πούθελε να φτιάξη τη δουλειά στο γουρουνάκι, την έπαθε ο ίδιος, γιατί θρέθηκε, ούτε λίγο ούτε πολύ, μέσα στο καλτσάτο καζάνι.

Το πονηρό το γουρουνάκι σκέπασε αμέσως το καζάνι, και το βράδυ είχε έναν σπουδαίο μεζέ για το δείπνο του.

ΕΠΗ

το Odorex

ΞΑΝΑΔΙΝΕΙ ΤΗΝ ΧΑΜΕΝΗ
ΕΥΤΥΧΙΑ...

ΠΡΟΣΗ μεγαχολία, πόση άπάνωσι προκαλεί σε μία γυναίκα το συναίσθημα ότι την άποφύγουν... ότι είναι άποκρουστική, ενώ πραγματικά θά μπορούσε να είναι εύτυχιμένη!

Άποκρουστική μία ώραία γυναίκα! Γιατί; Άπολούστατα, γιατί έχει το άτύχημα να πάσχη από την λεγομένη κακόσμων υπεριδρωσιν! τής μασχάλης.

Το άρωματικό ODOREX ξαναδίνει την χαμένη χαρά σε χιλιάδες θελκτικων υπάρξεων!

Το άρωματικό ODOREX εύθς από της πρώτης έφαρμογής του έσάφανιζει την κακοσμίαν του ιδρώτος.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία ή Μικροπωλεία ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΣ 77 (ΠΛ. ΟΜΟΝΟΙΑΣ) ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 52-273

ΕΛΛΗΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η φίλη τών πονεμένων

Η έκλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντ' από της παρούσης σελίδος σε όσες έκ των άναγνωστριών μας της έμπιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο ή μίαν αισθηματική τους περίπεται, για την όποιαν θά είχαν άνάγκη κάποιας συμβούλης.

"ΠΟΝΕΜΕΝΟΣ ΕΦΗΒΟΣ,"

Ίδου κι' ένας «Πονεμένος Έφηβος». Είναι πραγματικά πονεμένος, και ύπάρχει κίνδυνος να δηλητηριάσει όλη τη ζωή του εάν δεν σκεφθῃ εγκαίρως λογικά.

Η περίπτωση σου θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «ασθένεια της εποχής». Πάντως, όμως, είναι πρωτότυπη.

Ο φίλος μου θέλει άπλουστάτα να γίνει ήθοποιός του κινηματογράφου. Μή χαμογελάσετε. Δεν πρόκειται περί ενός παιδικού όνειροπολήματος. Άκούστε τον ίοιο:

«... Άν βλέπατε τ' α δάκρυα που χύνω όταν σκέπτομαι πόσο δύσκολη είναι ή εκπλήρωση των πόθων μου ίσως θά με συμπονούσατε.

Οι γονείς μου, άκούγοντας πρό πολλών έτών να τους διηγούμαι τις θλίψεις μου με σοβαρότητα, γελοῦσαν, αλλά τώρα θυμώνουν μόλις άναφέρω τέτοιο πράγμα. Πρώτον, δεν θέλουν να ζενητευθώ, δεύτερον δεν τους άρέσει το έπάγγελμα που τόσο επιθυμώ.

... Για την εκπλήρωσι των πόθων μου επιμένω να ελαχθώ σε κολλέγιο ξένων γλωσσών ή στη Δραματική σχολή. Άλλά όλοι οι σπιτικοί μου προσπαθούν να σκοτώσουν την άθανατη έπιθυμία μου με διάφορες σχολές γαρνιρισμένες με μπλε στολές και χρυσά γαλόνια. Έμπρός στην τούση καλωσύνη των, στις δικαιολογημένες διαθέσεις των άπέναντί μου, δεν μένω άσυγκίνητος. Νά τους στερήσω αυτή τη χαρά που ίσως θά τους κόστιζε τη ζωή, ή να κάμω τη μεγάλη θυσία; Άλλά τότε... τότε τα χρυσά όνειρα που έπλαθα από μικρό παιδί, να χαθούν; να σβόσουν; Είναι σωστό; Είναι δυνατόν;...»

Κι' ο φίλος μου αγωνιῃ, και ξενυχτά κλαίγοντας, και νοιώθει τον έαυτό του άφάνταστα δυστυχισμένο.

Θά με συμβουλευόσατε, καταλαβαίνω, πως δεν είναι χρυσός ό,τι λάμπει, ή να σκεφθώ πιο λογικά, ή τέλος πάντων ό,τι και άλλου θρίσκει κανείς την εύτυχία;...

Ε, λοιπόν, όχι φίλε μου. Έδω έπες έξω. Αυτά όλα που φοβάσαι ότι θά σε συμβούλευα είναι λογικά, θέβαια, αλλά... αλλά άπλουστάτα: Θά ήταν «παρηγοριές στον άρρωστο».

Και είσαι θαρεά άρρωστος, αγαπητέ μου «Πονεμένος Έφηβος». Για τρεις, ώστόσο, ύπάρχει, μη άνησυχῇς! Καί είναι μία πρακτική και λογική συμβούλη που θά προσάβη να συμβιάσει τ' α διστότω.

Η συμβούλη αυτή είναι ν' άκολου-

θήσης στο στάδιο που διάλεξαν για σένα οι γονείς σου, χωρίς και να παύσης να τρέφεις το όνειρο ότι θά γίνης μία μέρα κινηματογραφικός στάρ!

Πρόκειται... περί του αύγου του Κολόμβου, όπως θλέπεις. Πρόσεξε με όμως καλά:

Είμαι άναγκασμένη να παραδεχθώ ότι ένα από τ' α δυο συμβαίνει: Η το «κινηματογραφικό όνειροπόλήμα» σου — άς το πούμε έτσι — είναι άπλως παιδιάστικες φαντασίες και τίποτ' άλλο, ή ό,τι πραγματικά έχεις το «θείον δώρον» μέσα σου, το ταλέντο δηλαδή που θά μπορούσε να σε δοξάσει ως «στάρ».

Στην πρώτη περίπτωση, ή έπαφή με την πεζότητα της επαγγελματικής ζωής, με τόν άγώνα του θίου, θά σε άπορροφήσει και θά σε κάνη να ξεχάσῃς τ' α «παιδιάστικα» όνειρά σου. Στην δεύτερη πάλι περίπτωση, τίποτε — μά τίποτε! — δεν θά σ' έμποδίση να γίνης μία μέρα διάσημος καλλιτέχνης. Το άστρο σου θά σε δδηγήσει. Θά παρουσιασθῇ κάποια εύκαιρία, κάποια, και θά ξεπεταχθῇ. Άλλά και έω θά μπορέσης να π' ας πιο εύκολα. Θά είσαι μετωμένος τότε, και θά έχης άποκτήσει πεποίθησι στον έαυτό σου και στο ταλέντο σου. Η εύκαιρία πάντοτε παρουσιάζεται, άργά ή γρήγορα, σ' όποιον έχει το «θείον δώρον» μέσα του. Οι περισσότεροι σημερινοί άστέρες — Μπλανσάρ κ.τ.λ. — ήταν δικηγόροι, μηχανικοί κ.τ.λ. πρίν έμφανισθουν ως καλλιτέχνες.

Πιστεύω να με καταλάβης, να πεισθῇς και να ήσυχάσης. Καί, για να παρηγορηθῇς, σου προσθέτω και κάτι άλλο: Έάν έφευγες τώρα, άπειρος όπως είσαι, θά έκινδύνευες, και τ' αλέντο εάν έχης, να καταλήξεις, κομπάρσος σε κανένα στούντιο. Δεν φαντάζομαι να είναι αυτή ή φιλοδοξία σου, δεν είν' έτσι!

Κ. Κ.

Όταν μία νέα, ύστερ' από πολυχρόνιο αίσθημα, γράφη στον φίλο της ότι... έμπλεξε με κάποιον άλλον για να ρίξη σάχη στα μάτια του κόσμου (!), και τον παρακαλεί... να γίνει πλούσιος, γιατί αυτή είναι μνημένη να ζῇ πολυτελώς, ο φίλος της, αγαπητέ μου Κ. Κ., δεν έχει παρά... ή να γίνει πλούσιος και... να την ξεχάσει, ή, αν παραιμένη αγίατρευτα φτωχός, να την λησμονήσει! Με άλλα λόγια: Νά την διαγράψη από τ' ας... δέλτους της μνήμης του, διότι δεν άξιζει τον κόπο.

ΡΕΑ Ρ.

CREME MOUSON
« Η ΦΙΛΗ ΤΗΣ ΔΙΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ »

ΤΟ ΠΕΤΡΙΝΟ ΕΙΔΩΛΟ

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 31)

χουν. Η άναπνοή της κοδόταν, τ' α μεταξωτό της φόρεμα είχε γίνει άγνωριστο.

Τρελλή από τόν τρόμο, έφθασε τέλος σ' ένα ξέφωτο, όπου δεν ύπηρχαν δένδρα. Στη μέση διέκρινε έναν βράχο που είχε παράξενo σχήμα. Έπειτα, έκλονίστηκε, γλύστρησε και έπεσε χάμα.

Για πολλήν ώρα περίμενε με σφιγμένη την ψυχή τόν θάνατο... Άλλά κανείς δεν την πλησίασε... Κατάπληκτη, σήκωσε το κεφάλι.

Ένα-γύρω, σε άρκετη άπόσταση, έστέκονταν οι άγριοι, δίχως να τολμούν να πλησιάσουν. Τότε άρχισε να καταλαβαίνει τί συνέβαινε. Βρισκόταν εξαπλωμένη έμπρός στο Πέτρινο Είδωλο, που έκούνηθηκε. Κανένα πνεύμα δεν κατέθηκε απ' το άπαίσιο στόμα του, για να της θυθῇ ένα άόρατο μαχαίρι στην κοιλιά. Η λευκή γυναίκα έμενε άθικτη κάτω από την προστατευτική σκιά του έσρου όμοιωματος, κι' αυτό, θέβαια, ήταν σημάδι πως πράγματι την είχαν στείλει θεϊκές δυνάμεις μεταξύ τους.

Τρομαγμένοι, οι άγριοι άρχισαν να κραυγάζουν, κι' ύστερα να όπισθοχωρούν σιγά-σιγά και να χάνωνται πίσω απ' τ' α δέντρα...

★

— Λοιπόν; είπε ο Ζίλι Γιόγκερς κοροϊδευτικά. Άν σ' ας άρέση μπορείς πάλι νάρθης στα νησιά του Ειρηνικού... Παρ' όλίο, Έντα, να άφηνες τόν καυμένο τόν Τζών χήρο... Άς είναι όμως! Αυτοί οι νόμοι των άγριων είναι καμιά φορά σωτήριοι. Δεν θά μπορούσες να σωθῇς χωρίς αυτούς.

Η Έντα χαμογέλασε: — Κάνεις λάθος, είπε. Δεν μ' έσώσε κανένας νόμος. Η όμορφιά μου έθάμπωσε τόν νεαρό άγριο... Καί σε θεβαίω ότι ευχαρίστως θά τόν έρωτευόμουν... αν είχα καιρό. Ήταν τόσο ήπιος. Καί έννοιασα, χάρις σ' αυτόν, τόσες συγκινήσεις!

— Όποτε μπορούσες να μ' άπατήσης και μ' έναν άγριο; είπε ο Τζών Χάρβεστ.

— Βέβαια..., αποκρίθηκε ή Έντα πειραχτικά και τ' α άστείο θά ήταν πως ο φίλος σου ο δικηγόρος — και έδειξε τόν Γιόγκερς — δεν θάβρισκε άποδείξεις για τ' α διαζύγιο. Για να τις θρῇ, θάπρεπε να ξαναγυρίση στα Τοκελουμάτα...

— Καί φυσικά, θά προτιμούσα..., έπρόσθεσε ο Γιόγκερς, να έχω ένα άπατημένο σύζυγο ως φίλο, παρά να τ' α κουνήσω απ' την Νέα Υόρκη, όπου οι γυναίκες μας μάς άπατούν τούλάχιστον με ανθρώπους της φυλής μας.

Την ώρα που έλεγαν αυτά, τ' α νησί Τοκελουμάτα βρισκόταν 200 μίλια μακριά. Καί ή θαλαμηγός ταξίδευε για την Άμερική...

ΣΕΣΙΛ ΜΠΟΥΛΣ

ΓΚΡΕΚΑ

ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

Etam

Μία εκλεκτή παραγωγή από λεπτά ζέρσεϊ
εις μοντέρνα σχέδια.

Πωλούνται εις τὰ καταστήματα ETAM και
εις τὰ καλλίτερα καταστήματα τῶν ἐπαρχιῶν

διὰ χονδρικήν πώλησιν.

ETAM, Βουκουρεστίου

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεία συλλογή όλων τῶν ἀρωμάτων καὶ καλλυν-
τικῶν εἰδῶν τῶν μεγαλύτερων Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν
(GUERLAIN, CHANEL, HOUBIGANT, BIENAIME,
MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.)

ΑΡΩΜΑΤΑ καὶ LOTIONS, ἐγχώρια, ἐφάμιλλα
τῶν μεγαλύτερων Γαλλικῶν Οἰκῶν εις χῶμα καὶ
καλλιτεχνικὰ φιαλίδια, εις προσιτὰς τιμὰς.

Τὸ «KIOU--NOYK», τὸ «ETERNEL PRINTEMPS»,
τὸ «NARCISSE ATHENIEN» καὶ ἄλλα 20 διάφορα
ἀρώματα καὶ ἀντίστοιχες LOTIONS.

Ἐπίσης ἡ κολώνια «ATHENIA», ἡ βασίλισσα τῶν
κολωνιῶν εις χῶμα καὶ φιαλίδια εἰδικά.

Δοκιμαὶ δωρεὰν εις τὸ καλλυντικὸν τμήμα του
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ, - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΑΣ ΕΙΝΕ
Ο ΓΟΝΕΑΣ
ΣΤΗΝ

PERMANANT

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

10Η ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 3
Τηλ. 27-926

20Η ΣΥΝΔΙΚ. ΒΥΡΩΝΟΣ
ΤΗΛΕΦ. 71-875

Μην παίζετε
μέ τον Ήλιο.

Ὁ ἥλιος εἶναι φάρμακο. Γι' αὐτὸ καὶ θέ-
λει προσοχή. Χαρεῖτε τὸν ἥλιο, τώρα τὸ
καλοκαίρι, πού θά σᾶς χαρίσει ὑγεία,
προφυλαχθεῖτε ὅμως ἀπὸ τὴν ἥλιαση, τὰ
ἡλιοκάματα καὶ τίς ὑπερχρωμίες. Γιὰ
ν' ἀποκτήσετε τὸ ὠραῖο μελαψὸ χρῶμα
τῆς ἀκρόγιαλίας καὶ γενικῶς τῆς ἐξοχῆς
χωρὶς ἐγκαύματα, ἡλιοκάματα καὶ πυρε-
τούς, συμβουλευθεῖτε τὴν ACADEMIE
DE BEAUTE MME KETTY, Ἀθῆναι,
Ερμού 35 Τηλ. 22-088. Κρέμες καὶ
Λοσιὸν εἰδικές: Γιὰ τὴν ἐξοχή (τὸ βουνό,
τ' ἀκρογιάλι), τὰ σπόρ, τίς ἡλιοθεραπείες
καὶ, γιὰ, θεραπεία τῶν ἡλιοκαμάτων.

ΜΗΝ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ!

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ὅταν ἀγοράζετε τὰς γνω-
στὰς Γερμανικὰς Βαφὰς Φο-
ρεμάτων «ARTI» προσέχετε
τὸ πακετίδιον πού σᾶς δι-
δουν ν' ἀναγράφη τὴν παγ-
κοσμίου φήμης Γερμανικὴ
μάρκα

ARTI

διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἴ-
σθε βεβαία ὅτι ἀγοράσατε
γνήσιαν Γερμανικὴν βαφὴν
μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ
βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε
γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἐρ-
χονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερ-
μανίας ἐντὸς κλειστῶν πα-
κετιδίων. Ὅλοι αἱ ἄλλαι βα-
φαί, αἱ σήμερον διαφημιζό-
μεναι ὡς διήθεν παγκοσμίου
φήμης καὶ με ξενόφωνες
μάρκες, δὲν εἶνε ὅχι μόνον
Γερμανικαὶ βαφαί, ἀλλὰ οὐ-
δέ καν εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς προσέχετε, τὸ
πακετίδιον πού σᾶς δίδουν
ν' ἀναγράφη τὴν γνωστὴν
μάρκαν «ARTI», ἄλλως νὰ
μὴ τὸ δέχεσθε.
(Ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀν-
τιπροσωπείας τῶν Γερ-
μανικῶν χρωματοουργεί-
ων «ARTI».)

Τὸ μυστήριον
τῆς γυναικας πού
ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ
ΠΟΤΕ

Οὕτε μία ρυτίδα, οὔτε
μία γραμμὴ σὲ ἡλικία 65
χρόνων. Μιά ἐπιδερμὶς κα-
θάρᾳ βελουτῇ, ἀμεμπτος,
νέας κόρης. Θὰ ἔλεγε κα-
νεὶς ἕνα θαῦμα, ἀλλ' ὅ-
τι παρχει μιά ἐπιστημονικὴ
ἐρμηγεία:

Αὐτὰ εἶνε τὰ μαγικὰ ἀ-
ποτελέσματα τοῦ «Biocei»
ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις
τοῦ καθηγητοῦ Dr Stejskal
τοῦ Πανεπιστημίου τῆς
Βιέννης. Τὸ «Biocei» εἶνε
πολύτιμον στοιχεῖον φυσι-
κὸν νεότητος, ἀπαραίτη-
τον διὰ κάθε ἐπιδερμίδα
βελουτῇ καὶ χωρὶς ρυτί-
δας. Ἡ κρέμα Τοκαλόν,
χρώματος ρόζ, περιέχει
τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέφει
καὶ ἐξαναιώνει τὴν ἐπι-
δερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον
σας. Θὰ ἐξυπνᾷτε νεωτέρᾳ
κάθε πρωτὶ. Ρυτίδες καὶ
γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ
τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε
τὴν κρέμα Τοκαλόν. Τρο-
φὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα,
χρώματος λευκοῦ (μὴ λι-
παρὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν
ἐπιδερμίδα σας φρέσκη,
νὰ διαλύσετε τὰ μαύρα
σας στίγματα καὶ ἀτελεί-
ας. Ξανανεώσατε κατὰ 10
χρόνια καὶ μέναιτε νέα.
Ἀπαλλαγθεὶτε ἀπὸ τὸ γαι-
ῶδες χρῶμα. Ξαναβρῆτε
τὰ φρέσκα σας μάγουλα
σφικτὰ καὶ τὴν λεπτὴν χά-
ρι τῆς νεότητός σας. Θὰ
ἐκπληγθεὶτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν
μαγικὰ ἀποτελέσματα τῶν
δύο κρεμῶν Τοκαλόν, τρο-
φῶν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα.
Ἐάν ὅχι, εὐχαρίστως θὰ
σᾶς ἐπιστρέψωμεν τὰ χρή-
ματά.

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβῆς ἐρ-
γοστασίου μας.

Ὅ,τι νέον εἰς σχέδιον
Ρυθμὸν, Κομψότητα,
Γραμμὴν

Τραπεζαρία, Κρεββατο-
κάμαρα

Ἐπιπλώσεις γραφείων
Σαλόνια

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ
ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓ-
ΓΥΗΤΟΥ

Ευλουργικὴ βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗ-
ΜΙΟΥ 34 - ΛΟΥΙΖΗΣ
ΡΙΑΝΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩ-
ΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ)

Τηλέφωνα Γραφείου 26.080.

Ἐργοστασίου : 26.030

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ-ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

Ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέ-
σεις μας ἐξασφαλίζεται τὰ
συμφέροντά σας.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετησία εσωτερικού Δρ. 250
Εξάμηνος » 125
Ετησία εξωτ. ληρ. Αγγ. 1.10
Εξάμηνος Αμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

(Λεωφόρος 19)

Καλλιτεχνικός Συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
(Περισσός: Τετρ. 249 Αρ. 9)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΤΟΥΝΙΑΣ
(Ευαγγελιστρίδας 4)

ΓΙΑ 15 ΗΜΕΡΕΣ ΕΥΤΥΧΙΑ

Συνέχεια απ' τη σελίδα 19
σέ φόβο. "Υστερα, έπηρεα-
σμένος σέ αφάνταστο θαβ-
μό από τη πενταετή συνή-
θειά του νά έμπνέεται ο-
ταν έβλεπε την Έλén, κυρι-
εύθηκε από έναν πραγματι-
κό πανικό. Τό άκροατήριο
είδε τόν διάσημο δικηγόρο
νά σηκώνη έπανελημμένως
τά μάτια πρós τά θεωρεία.
Υστερα τόν άκουσε νά μι-
λά με φωνή σχεδόν άγνώ-
ριστη, με φωνή παγωμένη,
κενή από κάθε πειστικό-
τητα.

Οί λογικώτεροι από τούς
άκροατές κατάλαβαν ότι ο
Μορό Μαρτιγκέλ, ήταν πιά-
χαμένος όριστικά. Η υπό-
θεσίς του άλλως τε ήταν ά-
πλη. Ο ίδιος είχεν όριολο-
γήσει στην άνάκρισι ότι εί-
χε σκοτώσει τη γυναίκα και
είχε άρνηθή νά δώση όσον-
δήποτε έξήγησι του έγκλή-
ματός του. Τώρα, με την ά-
ποτυχημένη υπεράσπισι του
συνηγόρου του, ή καταδίκη
ήταν άναπόφευκτη.

Οί ένορκοι άπεσύρθησαν
πράγματι κι' επέστρεψαν σ'
ένα τέταρτο της ώρας.

Μ' όρθάνοιχτα μάτια ή
Έλén τούς είδε νά ξανακύ-
θωνται στις θέσεις τους και
με άνέκφραστην άπελπισία
άκουσε την είς θάνατον κα-
ταδίκη του Μορό Μαρτιγ-
κέλ—ή μάλλον όχι— του
Κλάρκ, το άγαπημένου
της Κλάρκ...

Όταν συνήλθε από τη λι-
ποθυμία της, θρισκόταν μέ-
σα στο ταξί που την ώδη-
γόυσε στο σπίτι της.

Ο άνδρας της πλάι της
την κύτταζε με άγωνία.

—Μά τι έπαθες, Έλén;
—Δέν ξέρω. "Ενοιώσα έ-
να σφίξιμο στην καρδιά.
Κατάλαβα ότι θά λιπο-
θυμούσα...

—"Αχ! Έλén, τόν πήρες
στον λαιμό σου τόν δυστυ-
χημένο Μαρτιγκέλ. Από
τη στιγμή που σέ είδα έ-
τσι στενοχωρημένη, από τη
στιγμή που δέν κατώρθωσα
νά θρώ μέσα στο βλέμμα
σου την ένθάρρυνσι εκείνη
που έβρισκα πάντοτε, τά έ-
καμα κυριολεκτικώς θάλασ-
σα...

—"Όστε καταδικάστηκε
είς θάνατον; μουρμούριζε
ή Έλén, μη τολμώντας νά
πιστέψη εκείνο που είχε ά-
κούσει με τ' αυτιά της.

Καταδικάστηκε και έξε-
τελέσθη μάλιστα, άπήντησε
ο Πολέυ.

—Έξετελέσθη!;
—Ο Μαρτιγκέλ, σ' όλο
τό διάστημα της άγορεύσε-
ώς μου, σιγοπέθαινε χωρίς
νά τόν καταλάβη κανένας.
Είχε ένα μαραμένο τριαν-
τάφυλλο και μ' ένα άγκάθι
του άνοιξε τις φλέβες του
άριστερου του χεριού. "Ε-
χωσε τό χέρι στην τσέπη

του κι' έτσι κανείς δέν μό-
ρεσε νά ιδή τό αίμα. Όταν
μετά την άναγγελία της ά-
ποφάσεως θέλησαν νά τόν
μεταφέρουν στο κελλί του,
κατάλαβαν την κατάστασί
του, άλλ' ήταν πλέον άργά.

Η Έλén σιωπούσε άνα-
στατωμένη. "Ενα τριαντά-
φυλλο! "Ισως τό δικό της!

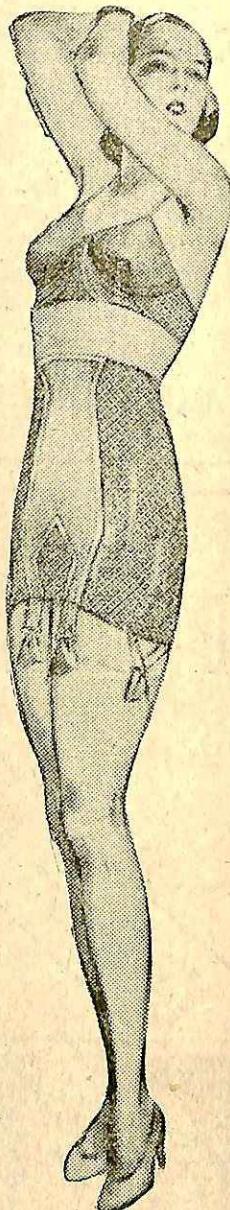
—Και ξέρεις, έπρόσθεσε
ο δικηγόρος, θρήκαν επάνω
του ένα έξωφρενικό ση-
μείωμα:

«Έγνώρισα πολλές γυ-
ναίκες στη ζωή μου, έγρα-
φε. Πρό δυο έτών, άγάπησα
την πρώτη και την τελευ-
ταία. Όταν σχετίστηκα με
τό κορίτσι που έσκότωσα,
πίστεψα, πρós στιγμήν, ότι
ίσως ή ζωή νά ξανχαμογε-
λούσε γιά μένα. Άλλοίμο-
νο! Ένα μόνο πλάσμα ή-
ταν προωρισμένο γιά τη
ζωή μου. Η δεύτερη γυναί-
κα με άπογοήτευσε τόσο,
ώστε σέ μία στιγμή τρέλλας
τή σκότωσα».

Δέν σοφάίνεται έξω-
φρενικό, Έλén αυτό τό ση-
μείωμα;

—Η άγάπη είναι γενικώς

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Τό τελειότερον
άτελιέ
ΚΟΡΣΕΔΩΝ
ΝΙΤΣΑΣ ΜΠΟΥΖΟΥΡΑ
Έρμου και Ευαγγελι-
στρίας 4
Έφαρμόζει τά νέα
μοντέλλα Παρισίων ει-
δικώς δι' αυτό στα-
λέντα.

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΑΡΙΣΤ. ΚΩΣΤΟΥΛΑΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ—
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Τέως βοηθός δερματολογικών κλι-
νικών των Νοσοκ. Charité και
Virchowki του Βερολίνου. Κο-
λοκοτρώνη 22 τηλ. 21-854.

CRÈME MOUSON
«Η ΦΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΕΑΣ»

Μία σ' ένα κυλί πούδρα Rea...
...βρίσκεται ή όμορφιά σας...

ή Πούδρα Rea είναι
προϊόν της Άρωματοποιίας Cana.
Υπάρχει είς 9 σταθερούς χρωματισμούς
και πωλείται σ' όλα τά καλά καταστήματα.

Θησαυρός

